

SERIA ACQUIS COMUNITAR
nr. 8

UNIUNEA VAMALĂ

acte de bază

INSTITUTUL EUROPEAN DIN ROMÂNIA
Dirac̃ia Coordonare Traduceri
noiembrie 2003

Coordonator lucrare: Tamara Ferlușcă

Volumul *Uniunea vamală. Acte de bază* este editat de
Institutul European din România.

The volume *Customs Union. Basic Acts* is published
by the European Institute of Romania.

INSTITUTUL EUROPEAN DIN ROMÂNIA
Bd. Regina Elisabeta 7-9, RO-030016, București /
Tel.: (021) 3142696, 3142697, fax: (021) 3142666
E-mail: ier@ier.ro
<http://www.ier.ro>

© 2003 Institutul European din România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Uniunea vamală: acte de bază. – București : Institutul
European din România, 2003-11-14
ISBN 973-86224-4-1

339.543(4Ț498)

CUVÂNT ÎNAINTE

Institutul European din România își propune să lanseze o colecție de acte de bază din sectoare-cheie ale acquis-ului comunitar, traduse în limba română. În acest volum prezentăm câteva acte de bază din sectorul uniunea vamală care sunt esențiale pentru înțelegerea sectorului respectiv.

Scopul selecției este de a pune aceste instrumente de lucru la dispoziția tuturor celor interesați (funcționari publici, profesori, studenți, cercetători, oameni de afaceri etc.).

Traducerea a fost revizuită lingvistic și juridic de către experții Direcției Coordonare Traduceri din cadrul Institutului European din România. Deși terminologia a fost verificată atent, poate suferi modificări, cu atât mai mult cu cât un număr din ce în ce mai mare de acte comunitare se traduc integral în limba română. Prin urmare, prezenta ediție trebuie considerată provizorie. Terminologia românească va fi definitivă numai atunci când actele legislative relevante vor fi adoptate oficial, la momentul aderării României la Uniunea Europeană.

Gabriela Vărzaru

Director

Direcția Coordonare Traduceri
Institutul European din România

CUPRINS

REGULAMENTUL CONSILIULUI (CEE) nr. 2913/92 din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar	7
REGULAMENTUL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI (CE) nr. 82/97 din 19 decembrie 1996 de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului Vamal Comunitar	105
REGULAMENTUL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI (CE) nr. 955/1999 din 13 aprilie 1999 de modificare a Regulamentului Consiliului (CEE) nr. 2913/92 privind regimul de tranzit extern	115
REGULAMENTUL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI (CE) nr. 2700/2000 din 16 noiembrie 2000 de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului Vamal Comunitar	121

REGULAMENTUL CONSILIULUI (CEE) nr. 2913/92

din 12 octombrie 1992

de instituire a Codului Vamal Comunitar

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 28, 100a și 113,

având în vedere propunerea Comisiei ¹,

în cooperare cu Parlamentul European ²,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social³,

întrucât Comunitatea se bazează pe o uniune vamală; întrucât este necesară, atât în interesul agenților economici din Comunitate, cât și al autorităților vamale, constituirea într-un cod a dispozițiilor legislației vamale care în prezent sunt cuprinse într-un număr mare de regulamente și directive ale Comunității; întrucât această sarcină are o importanță esențială din punctul de vedere al pieței interne;

întrucât un astfel de Cod Vamal Comunitar (denumit în continuare „cod”) trebuie să cuprindă legislația vamală actuală; întrucât este necesară totuși modificarea legislației pentru a o face mai unitară, pentru a o simplifica și a remedia anumite omisiuni care există încă în vederea adoptării unei legislații comunitare complete în acest domeniu;

întrucât, pornind de la conceptul de piață internă, codul trebuie să conțină normele și procedurile generale care să asigure aplicarea măsurilor tarifare și a altor măsuri introduse la nivel comunitar în legătură cu comerțul cu mărfuri dintre Comunitate și țări terțe; întrucât trebuie să cuprindă, printre altele, și aplicarea de măsuri comune în domeniul politicii agricole și comerciale, luând în considerare cerințele acestor politici comune;

întrucât este necesar să se precizeze că prezentul cod se aplică fără a aduce atingere unor dispoziții speciale stabilite în alte domenii; întrucât astfel de reglementări speciale pot exista sau pot fi introduse, *inter alia*, în contextul legislației privind agricultura, statistica, politica comercială sau resursele proprii;

¹ JO C 128, 23.05.1990, p. 1.

² JO C 72, 18.03.1991, p. 176 și decizia din 16 septembrie 1992 (încă nepublicată în Jurnalul Oficial).

³ JO C 60, 08.03.1991, p. 5.

întrucât, pentru a garanta echilibrul dintre necesitățile autorităților vamale în vederea asigurării unei aplicări corecte a legislației vamale, pe de o parte, și dreptul agenților economici de a fi tratați corect, pe de altă parte, autorităților menționate trebuie să li se acorde, *inter alia*, puteri de control extinse, iar agenților economici menționați, dreptul de a introduce o acțiune; întrucât aplicarea sistemului căii de atac în domeniul vamal obligă Marea Britanie să introducă noi proceduri administrative care nu pot intra în vigoare mai devreme de 1 ianuarie 1995;

întrucât, având în vedere importanța majoră a comerțului exterior pentru Comunitate, formalitățile și controalele vamale ar trebui eliminate sau păstrate la un nivel minim;

întrucât este importantă garantarea aplicării uniforme a prezentului cod și prevederea în acest scop a unei proceduri comunitare care să permită adoptarea normelor de aplicare a acestuia într-un interval de timp adecvat; întrucât trebuie înființat un Comitet al Codului Vamal pentru a asigura cooperarea eficientă și strânsă între statele membre și Comisie în acest domeniu;

întrucât în procesul de adoptare a măsurilor de punere în aplicare a prezentului cod este necesar să se vegheze, pe cât posibil, la prevenirea oricărei fraude sau nereguli care ar putea aduce atingere bugetului general al Comunităților Europene,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

CAPITOLUL 1

DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚIILE DE BAZĂ

Articolul 1

Reglementările vamale se compun din prezentul cod și din dispozițiile de punere în aplicare a acestuia adoptate la nivel comunitar sau pe plan național. Codul se aplică, fără a aduce atingere reglementărilor speciale prevăzute în alte domenii,

- comerțului dintre Comunitate și țări terțe,
- mărfurilor care fac obiectul Tratatului de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, Tratatului de instituire a Comunității Economice Europene sau Tratatului de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice.

Articolul 2

1. Dacă nu există dispoziții contrare, fie în conformitate cu convențiile internaționale sau cu practicile cutumiare cu întindere geografică sau economică limitată, fie în conformitate cu măsurile

autonome ale Comunității, reglementările vamale comunitare se aplică uniform pe întregul teritoriu vamal al Comunității.

2. Anumite dispoziții ale reglementărilor vamale se pot aplica și în afara teritoriului vamal al Comunității, fie prin norme care reglementează domenii specifice, fie prin convenții internaționale.

Articolul 3

1. Teritoriul vamal al Comunității cuprinde:

- teritoriul Regatului Belgiei,
- teritoriul Regatului Danemarcei, cu excepția Insulelor Feroe și al Groenlandei,
- teritoriul Republicii Federale Germania, cu excepția Insulelor Helgoland și al teritoriului Büsingen (Tratatul de la 23 noiembrie 1964 dintre Republica Federală Germania și Confederația Elvețiană),
- teritoriul Regatului Spaniei, exceptând Ceuta și Melilla,
- teritoriul Republicii Elene,
- teritoriul Republicii Franceze, cu excepția teritoriilor de peste mări și a „collectivités territoriales”,
- teritoriul Irlandei,
- teritoriul Republicii Italiene, cu excepția localităților Livigno și Campione d'Italia, precum și a apelor naționale ale lacului Lugano, care se află între mal și frontiera politică a zonei situate între Ponte Tresa și Porto Ceresio,
- teritoriul Marelui Ducat al Luxemburgului,
- teritoriul Regatului Țărilor de Jos din Europa;
- teritoriul Republicii Portugheze,
- teritoriul Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, precum și al Insulelor Canalului și Insulei Man.

2. Următoarele teritorii situate în afara teritoriilor statelor membre se consideră, având în vedere convențiile și tratatele aplicabile lor, ca făcând parte din teritoriul vamal al Comunității:

(a) GERMANIA

Teritoriile austriece Jungholz și Mittelberg așa cum sunt definite prin următoarele Tratamente:

- cu privire la Jungholz: Tratatul din 3 mai 1868 (*Bayrisches Regierungsblatt* 1868, p.1245),

- cu privire la Mittelberg: Tratatul din 2 decembrie 1890 (*Reichsgesetzblatt* 1891, p.59).

(b) FRANȚA

Teritoriul Principatului Monaco, așa cum este definit prin Convenția vamală semnată la Paris la 18 mai 1963 (Jurnalul Oficial din 27 septembrie 1963, p. 8679).

(c) ITALIA

Teritoriul Republicii San Marino, așa cum este definit în Convenția din 31 martie 1939 (Legea nr.1120 din 6 iunie 1939).

3. Teritoriul vamal al Comunității include mările teritoriale, apele maritime teritoriale și spațiul aerian al statelor membre, precum și teritoriile menționate în alin. (2), cu excepția mărilor teritoriale, a apelor maritime teritoriale și a spațiului aerian al acelor teritorii care nu sunt parte a teritoriului vamal al Comunității în temeiul alin. (1).

Articolul 4

În sensul prezentului cod, se aplică următoarele definiții:

(1) „Persoană” reprezintă:

- o persoană fizică,
- o persoană juridică,
- atunci când se prevede această posibilitate prin reglementările în vigoare, dar căreia îi lipsește statutul juridic al unei persoane juridice, o asociație de persoane recunoscută ca având capacitatea de a desfășura acțiuni legale.

(2) „Persoane stabilite în Comunitate” reprezintă:

- în cazul persoanelor fizice, orice persoană care are reședința obișnuită pe teritoriul Comunității,
- în cazul unei persoane juridice sau al unei asociații de persoane, orice persoană care are sediul social, sediul central sau sediul permanent în cadrul Comunității.

(3) „Autorități vamale” reprezintă autoritățile competente *inter alia* să aplice reglementările vamale.

(4) „Birou vamal” reprezintă orice birou la care pot fi îndeplinite toate sau unele dintre formalitățile vamale prevăzute în reglementările vamale.

(5) „Decizie” reprezintă orice act administrativ al autorităților vamale în domeniul legislației vamale care reglementează un anumit caz, un astfel de document având efecte juridice asupra

uneia sau mai multor persoane anume sau care pot fi identificate; acest termen cuprinde *inter alia* informații tarifare obligatorii în sensul art. 12.

(6) „Statut vamal” reprezintă statutul mărfurilor ca mărfuri comunitare sau necomunitare.

(7) „Mărfuri comunitare” reprezintă mărfurile:

- obținute sau produse în întregime pe teritoriul vamal al Comunității conform art. 23 și care nu conțin mărfuri importate din țări sau teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Comunității,
- importate din țări sau teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Comunității și care au fost puse în liberă în circulație,
- obținute sau produse pe teritoriul vamal al Comunității, fie din mărfuri menționate doar la a doua liniuță, fie din mărfuri menționate la prima și a doua liniuță.

(8) „Mărfuri necomunitare” reprezintă alte mărfuri decât cele menționate în alin. (7).

Fără a aduce atingere art. 163 și 164, mărfurile comunitare își pierd acest statut când sunt scoase de pe teritoriul vamal al Comunității.

(9) „Datorie vamală” reprezintă obligația unei persoane de a achita valoarea drepturilor de import (datorie vamală la import) sau drepturile de export (datorie vamală la export) care se aplică anumitor mărfuri prin dispozițiile în vigoare ale Comunității.

(10) „Drepturi de import” reprezintă:

- taxele vamale și taxele cu efect echivalent prevăzute la importul de mărfuri,
- taxele agricole și alte taxe la import introduse prin politica agricolă comună sau prin regimuri specifice aplicabile anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole.

(11) „Drepturi de export” reprezintă:

- taxele vamale și taxele cu efect echivalent taxelor vamale prevăzute la exportul de mărfuri,
- taxele agricole și alte taxe la export introduse prin politica agricolă comună sau prin regimuri specifice aplicabile anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole.

(12) „Debitor” reprezintă orice persoană obligată să achite o datorie vamală.

(13) „Supravegherea de către autoritățile vamale” reprezintă acțiunile desfășurate, în general, de respectivele autorități pentru a asigura respectarea reglementărilor vamale și, atunci când este cazul, a altor dispoziții aplicabile mărfurilor aflate sub supraveghere vamală.

- (14) „Control efectuat de autoritățile vamale” reprezintă îndeplinirea unor acțiuni specifice, cum ar fi examinarea mărfurilor, verificarea existenței și autenticității documentelor, examinarea evidențelor contabile ale întreprinderilor și a altor înregistrări, controlul mijloacelor de transport, controlul bagajelor și a altor mărfuri transportate de sau care se află asupra unei persoane, efectuarea de anchete administrative și alte acțiuni similare în scopul asigurării respectării reglementărilor vamale și, după caz, a altor dispoziții aplicabile mărfurilor aflate sub supraveghere vamală.
- (15) „Destinația vamală a mărfurilor” reprezintă:
- (a) plasarea mărfurilor sub un regim vamal;
 - (b) introducerea lor într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber;
 - (c) reexportarea lor de pe teritoriul vamal al Comunității;
 - (d) distrugerea lor;
 - (e) abandonarea lor în favoarea bugetului statului;
- (16) „Regim vamal” reprezintă:
- (a) punerea în liberă circulație;
 - (b) tranzitul;
 - (c) antrepozitul vamal;
 - (d) perfecționarea activă;
 - (e) transformarea sub control vamal;
 - (f) admiterea temporară;
 - (g) perfecționarea pasivă;
 - (h) exportul.
- (17) „Declarație vamală” reprezintă documentul în care o persoană indică în forma și modalitatea prevăzută, dorința de a plasa mărfurile sub un anumit regim vamal.
- (18) „Declarant” reprezintă persoana care întocmește declarația vamală în nume propriu sau persoana în numele căreia se face o declarație vamală.
- (19) „Prezentarea mărfurilor în vamă” reprezintă înștiințarea autorităților vamale, în maniera prevăzută, asupra sosirii mărfurilor la biroul vamal sau în orice alt loc desemnat sau aprobat de autoritățile vamale.

- (20) „Acordarea liberului de vamă” reprezintă acțiunea prin care autoritățile vamale pun mărfurile la dispoziție în scopurile prevăzute de regimul vamal sub care au fost plasate.
- (21) „Titularul regimului” reprezintă persoana pe seama căreia s-a făcut declarația vamală sau persoana căreia i-au fost transferate drepturile și obligațiile persoanei menționate anterior în ceea ce privește regimul vamal.
- (22) „Titularul autorizației” reprezintă persoana căreia i s-a acordat o autorizație.
- (23) „Dispoziții în vigoare” reprezintă dispozițiile comunitare sau dispozițiile naționale.
- (24) „Procedura comitetului” reprezintă procedura prevăzută sau menționată în art. 249.

CAPITOLUL 2

DISPOZIȚII GENERALE DIVERSE REFERITOARE ÎN SPECIAL LA DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE PERSOANELOR CU PRIVIRE LA REGLEMENTĂRILE VAMALE

Secțiunea 1

Dreptul de reprezentare

Articolul 5

1. În condițiile prevăzute în art. 64 alin. (2) și sub rezerva dispozițiilor adoptate în cadrul art. 243 alin. (2) lit. (b), orice persoană își poate desemna un reprezentant în relația sa cu autoritățile vamale, pentru a întocmi actele și a îndeplini formalitățile prevăzute în reglementările vamale.
2. O astfel de reprezentare poate fi:
 - directă, caz în care reprezentantul acționează în numele și pe seama unei alte persoane sau
 - indirectă, caz în care reprezentantul acționează în nume propriu, dar pe seama unei alte persoane.
 - Statele membre își pot rezerva dreptul de a întocmi pe teritoriile lor declarații vamale:
 - fie prin reprezentare directă,
 - fie prin reprezentare indirectă,

în măsura în care reprezentantul trebuie să fie un comisionar în vamă care își desfășoară activitatea pe teritoriul țării respective.

3. Cu excepția cazurilor menționate în art. 64 alin. (2) lit. (b) și alin. (3), reprezentantul trebuie să fie stabilit în Comunitate.

4. Reprezentantul trebuie să declare că acționează pe seama persoanei reprezentate, să specifice dacă reprezentarea este directă sau indirectă și să aibă putere de reprezentare.

O persoană care nu declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane sau care declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane fără a fi împuternicit să facă aceasta, se consideră că acționează în nume propriu și pe seama sa.

5. Autoritățile vamale pot solicita oricărei persoane care declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane mijloace de probă în ceea ce privește capacitatea sa de a avea putere de reprezentare.

Secțiunea 2

Decizii privind aplicarea reglementărilor vamale

Articolul 6

1. Când o persoană solicită autorităților vamale să ia o decizie privind aplicarea reglementărilor vamale, acea persoană trebuie să furnizeze toate informațiile și documentele cerute de autoritățile respective pentru a se lua decizia menționată.

2. O astfel de decizie trebuie luată și comunicată solicitantului în cel mai scurt termen.

Atunci când cererea este făcută în scris, decizia trebuie luată în decursul unui termen prevăzut în conformitate cu dispozițiile în vigoare, începând cu data la care cererea este primită de autoritățile vamale. Decizia este comunicată în scris solicitantului.

Totuși, acest termen poate fi depășit atunci când autoritățile vamale se află în imposibilitatea de a-l respecta. Într-o astfel de situație, autoritățile informează solicitantul cu privire la aceasta, înaintea expirării termenului menționat, enunțând motivele care justifică depășirea termenului și indicând noul termen pe care îl consideră necesar în luarea unei decizii cu privire la solicitare.

3. Deciziile adoptate de autoritățile vamale în scris, care fie resping solicitările, fie sunt în detrimentul persoanelor cărora le sunt adresate, trebuie să stipuleze motivele pe care se întemeiază. Ele trebuie să facă trimitere la dreptul de introducere a unei acțiuni prevăzut în art. 243.

4. Se poate prevedea ca dispozițiile alin. (3) prima teză să se aplice și altor decizii.

Articolul 7

Cu excepția cazurilor prevăzute în art. 244 al doilea paragraf, deciziile adoptate de către autoritățile vamale sunt executorii de drept.

Articolul 8

1. O decizie favorabilă persoanei interesate se anulează dacă ea a fost luată pe baza unor informații inexacte sau incomplete și dacă:
 - solicitantul a știut sau ar fi trebuit în mod normal să știe că informațiile erau eronate sau incomplete și
 - această decizie nu ar fi fost luată dacă informațiile ar fi fost corecte și complete.
2. Persoanele cărora li s-a adresat decizia sunt înștiințate cu privire la anularea deciziei.
3. Anularea produce efecte de la data la care s-a luat decizia anulată.

Articolul 9

1. O decizie favorabilă persoanei interesate este revocată sau modificată atunci când, în alte cazuri decât cele menționate în art. 8, nu au fost sau nu mai sunt îndeplinite una sau mai multe condiții prevăzute pentru emiterea acesteia.
2. O decizie favorabilă persoanei interesate poate fi revocată atunci când persoana căreia i se adresează nu îndeplinește o obligație care i-a fost impusă prin această decizie.
3. Revocarea sau modificarea deciziei este comunicată persoanei căreia i se adresează.
4. Revocarea sau modificarea deciziei produce efecte de la data comunicării. Totuși, în cazuri excepționale, când interesele legitime ale persoanei căreia i se adresează o cer, autoritățile vamale pot amâna data la care revocarea sau modificarea produce efecte.

Articolul 10

Art. 8 și 9 nu aduc atingere reglementărilor naționale conform cărora o decizie nu are efect sau își pierde efectele din motive care nu au legătură cu legislația vamală.

Secțiunea 3

Informații

Articolul 11

1. Orice persoană poate solicita autorităților vamale informații privind aplicarea legislației vamale.

O astfel de cerere poate fi refuzată când aceasta nu are legătură cu o operațiune de import sau export preconizată.

2. Informațiile sunt furnizate gratuit solicitantului. Cu toate acestea, când apar costuri speciale pentru autoritățile vamale, mai ales ca rezultat al analizelor sau expertizelor asupra mărfurilor sau al returnării mărfurilor solicitantului, acestea pot fi puse în sarcina solicitantului.

Articolul 12

1. Autoritățile vamale emit la cerere scrisă și acționând în conformitate cu normele stabilite conform procedurii comitetului informații tarifare obligatorii.

2. Informațiile tarifare obligatorii obligă autoritățile vamale în fața titularului informațiilor doar în privința clasificării tarifare a mărfurilor.

Informațiile tarifare obligatorii obligă autoritățile vamale doar pentru mărfuri pentru care au fost îndeplinite formalitățile vamale după data la care ei au furnizat informațiile.

3. Titularul unor astfel de informații trebuie să facă dovada că mărfurile declarate corespund întocmai celor descrise în informații.

4. Informațiile tarifare obligatorii sunt valabile pe o perioadă de șase ani de la data emiterii. Prin derogare de la art. 8, acestea sunt anulate când se bazează pe informații eronate sau incomplete oferite de solicitant.

5. Informațiile tarifare obligatorii încetează să mai fie valabile:

(a) când în urma adoptării unui regulament, informațiile nu mai sunt conforme cu dispozițiile de drept prevăzute în acesta;

(b) când nu mai sunt compatibile cu interpretarea uneia din nomenclaturile prevăzute în art. 20 alin. (6) fie, la nivelul Comunității, prin modificarea notelor explicative ale Nomenclurii Combinate sau printr-o hotărâre a Curții de Justiție a Comunităților Europene, fie, la nivel internațional, printr-un aviz de clasificare sau printr-o modificare a notelor explicative ale Nomenclurii Sistemului Armonizat de Descriere și Codificare a Mărfurilor adoptată de Consiliul de Cooperare Vamală; în acest caz, data la care informațiile tarifare obligatorii încetează să mai fie valabile este cea de publicare a măsurilor menționate sau, în cazul măsurilor internaționale, data comunicării Comisiei în seria C din *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*;

(c) când revocarea sau modificarea informațiilor tarifare este comunicată titularului.

6. Titularul informațiilor tarifare obligatorii care încetează să mai fie valabile în temeiul alin. (5) lit. (b) sau (c) poate continua să utilizeze aceste informații șase luni de la data publicării sau notificării, cu condiția ca el să fi încheiat contracte obligatorii de cumpărare sau vânzare a mărfurilor în cauză pe baza informațiilor obligatorii înainte ca măsura tarifară să fie adoptată. Cu toate acestea, în cazul produselor pentru care se prezintă un certificat de import, export sau de fixare în avans în timpul îndeplinirii formalităților vamale, perioada de șase luni este înlocuită cu perioada de valabilitate a certificatului.

În cazul alin. (5) lit. (a), regulamentul poate prevedea o perioadă în care se aplică paragraful anterior.

7. Aplicarea clasificărilor din informațiile tarifare obligatorii se poate face în condițiile prevăzute în alin. (6), doar în scopul:

- stabilirii drepturilor de import sau export,
- calculării restituirilor la export și a oricăror alte sume acordate pentru importuri sau exporturi ca parte a politicii agricole comune,
- folosirii certificatelor de import, export sau fixare în avans care sunt prezentate când sunt în lucru formalitățile de acceptare a declarației vamale însoțind mărfurile respective, cu condiția ca asemenea certificate să fi fost emise pe baza informațiilor respective.

În plus, în situații excepționale, când bunul mers al măsurilor prevăzute de politica agricolă comună este pus în pericol, se poate decide o derogare de la alin. (6) în conformitate cu procedura prevăzută în art. 38 din Regulamentul (CEE) nr. 136/66/CEE¹ și în articolele corespunzătoare din alte regulamente privind organizarea comună a piețelor.

Secțiunea 4

Alte dispoziții

Articolul 13

Autoritățile vamale pot desfășura, potrivit dispozițiilor în vigoare, toate controalele pe care le consideră necesare pentru a se asigura îndeplinirea corectă a legislației vamale.

Articolul 14

În vederea aplicării legislației vamale, orice persoană implicată direct sau indirect în operațiunile având ca scop comerțul cu mărfuri, furnizează autorităților vamale la cererea acestora și în termenul stabilit, toate documentele și informațiile necesare, pe orice suport, precum și orice ajutor necesar.

Articolul 15

Toate informațiile care, prin natura lor, sunt confidențiale sau care sunt furnizate pe bază de confidențialitate sunt reglementate de obligația păstrării secretului profesional. Acestea nu se dezvăluie de către autoritățile vamale fără permisiunea expresă a persoanei sau autorității care le-a furnizat; comunicarea informațiilor este permisă când autoritățile vamale pot fi obligate sau autorizate să facă aceasta conform dispozițiilor în vigoare, în special în privința protecției datelor sau în legătură cu procedurile judiciare.

¹ JO Nr.172, 30. 9. 1966, p. 3025/66.

Articolul 16

Persoanele interesate păstrează documentele menționate în art. 14 în vederea controlului vamal, pentru un termen prevăzut în dispozițiile în vigoare și timp de cel puțin trei ani calendaristici, indiferent de suportul folosit. Acea perioadă începe de la sfârșitul anului în care:

- (a) în cazul mărfurilor puse în liberă circulație în alte împrejurări decât cele menționate la lit. (b) sau al mărfurilor declarate pentru export, de la sfârșitul anului în care sunt acceptate declarațiile de punere în liberă circulație sau cele de export;
- (b) în cazul mărfurilor puse în liberă circulație cu o rată redusă sau zero a drepturilor de import pe motivul destinației lor finale, de la sfârșitul anului în care ele încetează a se mai afla sub supraveghere vamală;
- (c) în cazul mărfurilor plasate sub un alt regim vamal, de la sfârșitul anului în care regimul vamal respectiv s-a încheiat;
- (d) în cazul mărfurilor plasate într-o zonă liberă sau un antrepozit liber, de la sfârșitul anului în care acestea părăsesc întreprinderea respectivă.

Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 221 alin. (3) teza a doua, prin care un control efectuat de autoritățile vamale în ceea ce privește o datorie vamală arată că trebuie corectată respectiva înscriere în conturi, documentele se păstrează dincolo de termenul prevăzut în primul alineat, pentru o perioadă suficientă care să permită efectuarea și verificarea corecției.

Articolul 17

Când se prevede o perioadă, dată sau termen conform legislației vamale în scopul aplicării acesteia, această perioadă nu se prelungește, iar această dată sau termen nu se modifică decât dacă există dispoziții specifice în legislația respectivă.

Articolul 18

1. Valoarea monedei ECU în monedele naționale care se aplică în cadrul legislației vamale se stabilește o dată pe an. Cursul de schimb care se aplică este acela calculat în prima zi lucrătoare a lunii octombrie cu efect de la 1 ianuarie a următorului an calendaristic. Dacă pentru o anumită monedă națională nu este disponibil un curs de schimb, cursul care se aplică pentru moneda respectivă este cel obținută în ultima zi pentru care s-a publicat un curs în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

2. Totuși, când are loc o modificare la cursul de schimb central bilateral al uneia sau mai multor monede naționale:

- (a) pe parcursul unui an calendaristic, cursurile de schimb modificate se folosesc pentru a converti moneda ECU în monede naționale în scopul stabilirii clasificării tarifare a mărfurilor, precum și a drepturilor și taxelor vamale cu efect echivalent.

Ele intră în vigoare din cea de-a zecea zi de la data la care aceste cursuri de schimb sunt disponibile;

- (b) după prima zi lucrătoare a lunii octombrie, cursurile modificate sunt utilizate pentru convertirea monedei ECU în monede naționale, în vederea stabilirii clasificării tarifare a mărfurilor, precum și a taxelor vamale și a taxelor cu efect echivalent și sunt aplicabile, prin derogare de la alin. (1), pe parcursul întregului an calendaristic următor, cu excepția cazului în care în acea perioadă are loc o modificare a cursului central bilateral, caz în care se aplică lit. (a).

„Cursuri modificate” reprezintă cursurile obținute în prima zi după modificarea cursului central bilateral, când astfel de cursuri de schimb sunt disponibile pentru toate monedele Comunității.

Articolul 19

Procedura comitetului se utilizează pentru stabilirea cazurilor și a condițiilor în care aplicarea legislației vamale poate fi simplificată.

TITLUL II

FACTORI PE BAZA CĂRORA SE APLICĂ DREPTURILE DE IMPORT SAU EXPORT ȘI CELELALTE MĂSURI PREVĂZUTE PENTRU COMERȚUL CU MĂRFURI

CAPITOLUL 1

TARIFUL VAMAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE ȘI ÎNCADRAREA TARIFARĂ A MĂRFURILOR

Articolul 20

1. Drepturile legal datorate la apariția unei datorii vamale se bazează pe Tariful Vamal al Comunităților Europene.
2. Celelalte măsuri prevăzute în dispozițiile Comunității care reglementează domenii specifice referitoare la comerțul cu mărfuri se aplică, după caz, potrivit clasificării tarifare a acelor mărfuri.
3. Tariful Vamal al Comunităților Europene cuprinde:
 - (a) Nomenclatura Combinată a mărfurilor;
 - (b) orice altă nomenclură care se bazează parțial sau integral pe Nomenclatura Combinată sau care adaugă la acesta orice subdiviziuni și care este stabilită prin dispozițiile Comunității care reglementează domenii specifice în vederea aplicării măsurilor tarifare referitoare la comerțul cu mărfuri;

(c) ratele și alte elemente de taxare aplicabile în mod normal mărfurilor cuprinse în Nomenclatura Combinată în ce privește:

- taxele vamale și
- taxele agricole și alte taxe la import prevăzute în politica agricolă comună sau prin măsurile specifice aplicabile anumitor mărfuri care rezultă din transformarea produselor agricole.

(d) măsurile tarifare preferențiale cuprinse în acorduri pe care le-a încheiat Comunitatea cu anumite țări sau grupuri de țări și care prevăd acordarea tratamentului tarifar preferențial;

(e) măsurile tarifare preferențiale adoptate unilateral de Comunitate pentru anumite țări, grupuri de țări sau teritorii;

(f) măsurile autonome de suspendare, care prevăd o reducere sau o exonerare de drepturi de import aferente anumitor mărfuri;

(g) alte măsuri tarifare prevăzute în legislația comunitară.

4. Fără a aduce atingere reglementărilor privind cheltuielile forfetare, măsurile prevăzute în alin. (3) lit. (d), (e) și (f) se aplică la cererea declarantului în locul celor prevăzute în lit. (c) dacă mărfurile respective îndeplinesc condițiile prevăzute de aceste prime măsuri menționate. Se poate face cerere ulterior, cu condiția să fie îndeplinite condițiile necesare.

5. Când aplicarea măsurilor menționate în alin. (3) lit. (d), (e) și (f) este restricționată la un anumit volum de importuri, aceasta încetează:

(a) în cazul contingentelor tarifare, imediat ce este atinsă limita volumului de importuri stipulat;

(b) în cazul plafoanelor tarifare, prin reglementări ale Comisiei.

6. Clasificarea tarifară a mărfurilor reprezintă stabilirea, potrivit reglementărilor în vigoare, a:

(a) subpoziției din Nomenclatura Combinată sau a subpoziției din orice altă nomenclatură menționată în alin. (3) lit. (b) sau

(b) subpoziției din orice altă nomenclatură care se bazează în întregime sau parțial pe Nomenclatura Combinată sau care adaugă la aceasta orice subdiviziune și care este stabilită de dispozițiile comunitare care reglementează domenii specifice cu privire la aplicarea altor măsuri decât cele tarifare referitoare la comerțul de mărfuri,

în care mărfurile menționate mai sus urmează să fie clasificate.

Articolul 21

1. Tratamentul tarifar favorabil de care pot beneficia anumite mărfuri pe motivul naturii lor sau a destinației lor este reglementat de condițiile prevăzute în conformitate cu procedura comitetului. Atunci când este necesară o autorizație se aplică art. 86 și 87.

2. În sensul alin. (1), expresia „tratament tarifar favorabil” reprezintă o reducere sau suspendare a unui drept de import menționat în art. 4 alin. (10), chiar și în cadrul unui contingent tarifar.

CAPITOLUL 2

ORIGINEA MĂRFURILOR

Secțiunea 1

Originea nepreferențială

Articolul 22

Art. 23 - 26 definesc originea nepreferențială a mărfurilor în vederea:

- (a) aplicării Tarifului Vamal al Comunităților Europene cu excepția măsurilor prevăzute în art. (20) alin. (3) lit. (d) și (e);
- (b) aplicării altor măsuri în afara celor tarifare stabilite prin dispozițiile comunitare care reglementează domeniile specifice referitoare la comerțul cu mărfuri;
- (c) pregătirii și emiterii certificatelor de origine.

Articolul 23

1. Mărfurile originare dintr-o țară sunt acele mărfuri obținute sau produse în întregime în țara respectivă.

2. Expresia „mărfuri obținute în întregime într-o țară” reprezintă:

- (a) produse minerale extrase pe teritoriul țării respective;
- (b) produse vegetale cultivate în țara respectivă;
- (c) animale vii, născute și crescute în țara respectivă;
- (d) produse obținute de la animale vii crescute în țara respectivă;
- (e) produse de vânătoare sau de pescuit obținute în țara respectivă;
- (f) produse de pescuit maritim și alte produse obținute din apele maritime din afara apelor teritoriale ale unei țări de către navele înmatriculate sau înregistrate în țara respectivă și care arborează pavilionul țării respective;

- (g) mărfuri obținute sau produse la bordul navelor-uzină din produse menționate la lit.(f) și care provin din acea țară, cu condiția ca astfel de nave-uzină să fie înmatriculate sau înregistrate în țara respectivă și care arborează pavilionul acesteia;
- (h) produse obținute de pe fundul mării sau din subsolul mării în afara apelor teritoriale, cu condiția ca acea țară să aibă drepturi exclusive de a exploata solul sau subsolul respectiv;
- (i) produse din deșeuri și produse reziduale obținute din operațiuni de fabricare și articole uzate, dacă acestea au fost colectate în zona respectivă și sunt potrivite doar pentru recuperarea materiei prime;
- (j) mărfuri care sunt produse în țara respectivă exclusiv din mărfuri menționate la lit. (a) - (i) sau din derivatele lor, în oricare stadiu al producției.

3. În sensul alin. (2) cuvântul „țară” se referă și la apele teritoriale statale.

Articolul 24

Mărfurile în producerea cărora intervin două sau mai multe țări sunt considerate originare din țara în care au fost supuse ultimei transformări sau prelucrări substanțiale, justificată economic, efectuată într-o întreprindere echipată în acest scop și din care a rezultat un produs nou sau care reprezintă un stadiu de fabricație important.

Articolul 25

Orice transformare sau prelucrare pentru care s-a stabilit sau pentru care faptele constatate justifică prezumția, că unicul său scop a fost de a se sustrage dispozițiilor aplicabile în Comunitate mărfurilor din anumite țări, nu se consideră în nici un caz că ar conferi mărfurilor obținute astfel originea țării în care aceasta a fost efectuată în sensul art. 24.

Articolul 26

1. Legislația vamală sau alte reglementări comunitare specifice pot prevedea ca originea mărfurilor să fie justificată prin prezentarea unui document.
2. Fără a aduce atingere prezentării documentului respectiv, autoritățile vamale pot solicita, în cazul unor îndoieli serioase, orice dovadă suplimentară pentru a se asigura că indicația privind originea este conformă cu reglementările prevăzute în legislația comunitară în materie.

Secțiunea 2

Originea preferențială a mărfurilor

Articolul 27

Reglementările privind originea preferențială stabilesc condițiile de dobândire a originii pe care mărfurile trebuie să le îndeplinească pentru a beneficia de măsurile menționate în art. 20 alin. (3) lit. (d) sau (e).

Aceste reglementări:

- (a) în cazul mărfurilor incluse în acordurile menționate în art. 20 alin. (3) lit. (d) se stabilesc prin acordurile respective;
- (b) în cazul mărfurilor care beneficiază de măsurile tarifare preferențiale menționate în art. 20 alin. (3) lit. (e) se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

CAPITOLUL 3

VALOAREA ÎN VAMĂ A MĂRFURILOR

Articolul 28

Dispozițiile prezentului capitol stabilesc valoarea în vamă în vederea aplicării Tarifului Vamal al Comunităților Europene și măsurile netarifare prevăzute în dispozițiile comunitare care reglementează domenii specifice cu privire la comerțul cu mărfuri.

Articolul 29

1. Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității, ajustat, când este cazul, în conformitate cu art. 32 și 33, cu condiția:

- (a) să nu existe restricții privind cedarea sau utilizarea mărfurilor de către cumpărător, altele decât restricțiile care:
 - sunt impuse sau solicitate prin lege sau de către autoritățile publice ale Comunității,
 - limitează zona geografică în care mărfurile pot fi revândute sau
 - nu afectează substanțial valoarea mărfurilor;

- (b) vânzarea sau prețul să nu fie supuse unor condiții sau considerente pentru care să nu poată fi stabilită o valoare cu privire la mărfurile care se evaluează;
 - (c) nici o parte a profitului din nici o revânzare ulterioară, cedare sau utilizare a mărfurilor de către cumpărător să nu revină direct sau indirect vânzătorului, decât dacă se poate efectua o ajustare adecvată în conformitate cu art. 32 și
 - (d) cumpărătorul și vânzătorul să nu fie legați sau, atunci când sunt legați, valoarea tranzacției să fie acceptabilă în scopuri vamale în conformitate cu alin. (2).
2. (a) În acțiunea de stabilire dacă valoarea tranzacției este acceptabilă în sensul alin. (1), faptul că vânzătorul și cumpărătorul sunt legați nu este în sine un motiv suficient pentru ca valoarea de tranzacție să fie considerată inacceptabilă. Când este necesar, se examinează împrejurările în care s-a făcut vânzarea, iar valoarea de tranzacție este acceptată cu condiția ca legătura să nu fi influențat prețul. Dacă, în lumina informațiilor primite de la declarant sau din altă sursă, autoritățile vamale au motive să considere că legătura a influențat prețul, ele comunică declarantului motivele și i se oferă acestuia posibilitatea rezonabilă de a răspunde. Dacă declarantul solicită aceasta, comunicarea motivelor se face în scris.
- (b) În cazul unei vânzări între persoane legate, valoarea de tranzacție este acceptată și mărfurile sunt evaluate în conformitate cu alin. (1) ori de câte ori declarantul demonstrează că valoarea respectivă este foarte apropiată de una din următoarele valori indicate mai jos, care se situează în același timp sau aproape în același timp:
- (i) valoarea tranzacției în vânzările, între cumpărători și vânzători care nu sunt legați în nici un cazurile special, de mărfuri identice sau similare pentru export în Comunitate;
 - (ii) valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare așa cum a fost stabilită în art. 30 alin. (2) lit. (c);
 - (iii) valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare așa cum a fost stabilită în art. 30 alin. (2) lit. (d).

În aplicarea criteriilor menționate anterior, se ține seama în mod corespunzător de diferențele demonstrate între nivelurile comerciale, cantitative, elementele enumerate în art. 32 și costurile suportate de vânzător în cazul vânzărilor în care acesta și cumpărătorul nu sunt legați și când astfel de costuri nu sunt suportate de vânzător în cazul vânzărilor în care acesta și cumpărătorul sunt legați.

- (c) Criteriile menționate la lit. (b) urmează să fie folosite la inițiativa declarantului și numai în scopuri comparative. Valorile de substituție nu pot fi stabilite în conformitate cu litera menționată.
3. (a) Prețul efectiv plătit sau de plătit este suma plăților efectuate sau care trebuie efectuate de cumpărător către sau în beneficiul vânzătorului pentru mărfurile importate și include toate plățile efectuate sau care trebuie efectuate ca o condiție a vânzării mărfurilor importate de către cumpărător către vânzător sau de către cumpărător către o terță parte pentru a îndeplini o obligație a vânzătorului. Plata nu trebuie să fie obligatoriu sub forma unui transfer de bani.

Plata poate fi efectuată prin acreditive sau printr-un instrument negociabil și poate fi făcută direct sau indirect.

- (b) Activitățile, inclusiv cele de comercializare, întreprinse de cumpărător pe cont propriu, altele decât cele pentru care se prevede o ajustare în art. 32, nu sunt considerate a fi o plată indirectă către vânzător, chiar dacă ele pot fi considerate în beneficiul cumpărătorului sau au fost întreprinse prin acord cu vânzătorul, iar costul lor nu se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit când se stabilește valoarea în vamă a mărfurilor importate.

Articolul 30

1. Când valoarea în vamă nu poate fi stabilită conform art. 29, ea se determină prin parcurgerea succesivă a lit. (a), (b), (c) și (d) de la alin. (2) până la prima din aceste litere în conformitate cu care această valoare poate fi stabilită, cu excepția cazului în care ordinea de aplicare a lit. (c) și (d) este inversată la cererea declarantului; numai atunci când o astfel de valoare nu poate fi stabilită conform unei anumite litere se pot aplica dispozițiile următoarei litere în ordinea stabilită în temeiul prezentului alineat.

2. Valoarea în vamă așa cum este stabilită conform prezentului articol este:

- (a) valoarea de tranzacție a mărfurilor identice vândute pentru export în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;
- (b) valoarea de tranzacție a mărfurilor similare vândute pentru export în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;
- (c) valoarea bazată pe prețul unitar care corespunde vânzărilor în Comunitate de mărfuri importate sau de mărfuri identice sau similare importate totalizând cantitatea cea mai mare, către persoane care nu au legătură cu vânzătorii;
- (d) valoarea calculată egală cu suma:
- costului sau valorii materialelor și fabricării sau altor transformări în procesul de fabricare a mărfurilor importate;
 - valorii profitului și cheltuielilor generale egale cu cele care se reflectă în mod obișnuit în vânzările de mărfuri de aceeași natură sau tip cu mărfurile evaluate care sunt fabricate de producători în țara exportatoare pentru a fi exportate în Comunitate;
 - costului sau valorii elementelor menționate în art. 32 alin. (1) lit. (e).

3. Orice alte condiții sau norme de aplicare a alin. (2) de mai sus se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 31

1. Atunci când valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi stabilită conform art. 29 sau 30, ea se stabilește pe baza datelor disponibile în Comunitate, utilizându-se mijloacele firești în concordanță cu principiile și dispozițiile generale ale:

- acordului de punere în aplicare a art. VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț,
- art. VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț,
- dispozițiile prezentului capitol.

2. Valoarea în vamă determinată prin aplicarea alin. (1) nu se întemeiază pe:

- (a) prețului de vânzare în Comunitate pentru mărfurile produse în Comunitate;
- (b) unui sistem care prevede acceptarea în scopuri vamale a celei mai mari dintre cele două valori alternative;
- (c) prețului mărfurilor de pe piața internă a țării exportatoare;
- (d) costului de producție, diferit de valorile calculate care s-au stabilit pentru mărfuri identice sau similare conform art. 30 alin. (2) lit. (d);
- (e) prețurilor de export către o țară care nu face parte din teritoriul vamal al Comunității;
- (f) valorilor în vamă minime sau
- (g) valorilor arbitrare sau fictive.

Articolul 32

1. La stabilirea valorii în vamă conform art. 29, se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate:

- (a) următoarele elemente, în măsura în care ele sunt suportate de cumpărător, dar nu sunt incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri:
 - (i) comisioane și cheltuieli de brokeraj, cu excepția comisioanelor de cumpărare,
 - (ii) costul containerelor care sunt considerate, în accepțiune vamală, ca fiind același lucru cu mărfurile în cauză,
 - (iii) costul ambalajului, care include atât manopera, cât și materialele;
- (b) valoarea, alocată adecvat, a următoarelor mărfuri și servicii când sunt furnizate direct sau indirect de către cumpărător gratuit sau la un cost redus pentru utilizare în legătură cu fabricarea

sau vânzarea la export a mărfurilor importate, în măsura în care această valoare nu a fost inclusă în prețul efectiv plătit sau de plătit:

- (i) materiale, componente, piese și articole similare incorporate în mărfurile importate,
 - (ii) scule, vopsele, matrițe și articole similare utilizate la producerea mărfurilor importate,
 - (iii) materiale consumate în procesul fabricării mărfurilor importate,
 - (iv) lucrări de inginerie, dezvoltare, artă, proiectare, planuri și schițe realizate în altă parte decât în Comunitate și necesare pentru fabricarea mărfurilor importate;
- (c) redevențele și taxele de licență referitoare la mărfurile care sunt evaluate și pe care cumpărătorul trebuie să le plătească direct sau indirect vânzătorului, ca o condiție a vânzării mărfurilor evaluate, în măsura în care aceste redevențe și taxe nu sunt incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit;
- (d) valoarea oricărei părți din profitul oricărei revânzări, înstrăinări sau utilizări ulterioare a mărfurilor importate care îi revine vânzătorului direct sau indirect;
- (e) (i) cheltuielile de transport și costul asigurării mărfurilor importate și
- (ii) cheltuielile de încărcare și manipulare legate de transportul mărfurilor importate
- până la punctul de introducere a mărfurilor pe teritoriul vamal al Comunității.

2. Adaosurile la prețul efectiv plătit sau de plătit se aplică conform prezentului articol doar pe baza datelor obiective și cuantificabile.

3. Nu se aplică nici un adaos la prețul efectiv plătit sau de plătit în procesul de stabilire a valorii în vamă, cu excepția situațiilor prevăzute în prezentul articol.

4. În prezentul capitol, expresia „comisioane de cumpărare” reprezintă taxele plătite de importator agentului său pentru serviciul de a-l reprezenta în cumpărarea mărfurilor care se evaluează.

5. Fără a aduce atingere alin. (1) lit. (c):

- (a) taxele pentru dreptul de reproducere a mărfurilor importate în Comunitate nu se adaugă, în procesul de stabilire a valorii în vamă, la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate și
- (b) plățile efectuate de cumpărător pentru dreptul de distribuție sau de revindere a mărfurilor importate nu se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate, dacă aceste plăți nu sunt o condiție de vânzare, pentru export, a mărfurilor importate destinate Comunității.

Articolul 33

1. Cu condiția de a fi evidențiate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit, următoarele elemente nu sunt incluse în valoarea în vamă:

- (a) cheltuielile de transport pentru mărfuri după sosirea lor la locul de intrare pe teritoriul vamal al Comunității;
- (b) cheltuielile pentru construcție, montare, asamblare, întreținere și asistență tehnică, întreprinse după importarea mărfurilor importate, cum ar fi instalații, utilaje sau echipamente industriale;
- (c) valoarea dobânzilor în conformitate cu acordurile de finanțare încheiate de cumpărător și referitoare la cumpărarea mărfurilor importate, indiferent dacă finanțarea este acordată de vânzător sau altă persoană, cu condiția ca acordurile de finanțare să fi fost încheiate în scris și ca, atunci când i se solicită, cumpărătorul să poată demonstra că:
 - astfel de mărfuri sunt vândute efectiv la prețul declarat ca preț efectiv plătit sau de plătit și
 - rata dobânzii pretinsă nu depășește nivelul predominant pentru astfel de tranzacții în țara și la momentul în care s-a acordat finanțarea;
- (d) cheltuieli privind dreptul de a reproduce în Comunitate mărfuri importate;
- (e) comisioane de cumpărare;
- (f) drepturi de import sau alte taxe de plătit în Comunitate pe motivul importării sau vânzării mărfurilor.

Articolul 34

Pot fi prevăzute reglementări specifice în conformitate cu procedura comitetului pentru a stabili valoarea în vamă a suporturilor informatice utilizate în echipamente de prelucrare a datelor și care conțin date sau instrucțiuni.

Articolul 35

Când factorii folosiți la stabilirea valorii în vamă a mărfurilor sunt exprimați într-o altă monedă decât cea a statului membru în care se face evaluarea, cursul de schimb care se folosește este cel publicat de autoritățile competente ale statului membru interesat.

Un astfel de curs de schimb trebuie să reflecte cât mai corect posibil valoarea curentă a acestei monede în tranzacțiile comerciale în ce privește moneda acestui stat membru și se aplică pe durata unei perioade ce poate fi stabilită în conformitate cu procedura comitetului.

În cazul în care nu există un asemenea curs de schimb, cursul ce se utilizează este stabilit în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 36

1. Dispozițiile prezentului capitol nu aduc atingere dispozițiilor specifice care privesc stabilirea valorii în scop vamal a mărfurilor puse în liberă circulație după ce li s-a atribuit o altă destinație vamală.
2. Prin derogare de la art. 29, 30 și 31, valoarea în vamă pentru mărfuri perisabile livrate de obicei sub regim economic de vânzare în consignație, la cererea declarantului, se poate stabili în conformitate cu regulile simplificate elaborate pentru întreaga Comunitate în conformitate cu procedura comitetului.

TITLUL III

DISPOZIȚII APLICABILE MĂRFURILOR INTRODUSE PE TERITORIUL VAMAL AL COMUNITĂȚII PÂNĂ LA ATRIBUIREA UNEI DESTINAȚII VAMALE

CAPITOLUL 1

INTRODUCEREA MĂRFURILOR PE TERITORIUL VAMAL AL COMUNITĂȚII

Articolul 37

1. Mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității se află sub supraveghere vamală din momentul intrării lor. Ele pot fi supuse controlului autorităților vamale în conformitate cu dispozițiile în vigoare.
2. Ele rămân sub o astfel de supraveghere atâta timp cât este necesar pentru a se stabili statutul lor vamal, dacă este cazul, și în cazul mărfurilor necomunitare și fără a aduce atingere art. 82 alin. (1), până ce li se modifică statutul vamal, ele intră într-o zonă liberă sau antrepozit liber sau se reexportă sau se distrug în conformitate cu art. 182.

Articolul 38

1. Mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității sunt transportate fără întârziere de persoana care le aduce în Comunitate, pe traseul specificat de autoritățile vamale și în conformitate cu instrucțiunile acestora, dacă acestea există:
 - (a) spre biroul vamal desemnat de autoritățile vamale sau către orice alt loc desemnat sau aprobat de acele autorități sau
 - (b) într-o zonă liberă, dacă mărfurile sunt introduse în acea zonă liberă direct:
 - pe cale maritimă sau pe calea aerului sau

- pe cale terestră, fără a trece printr-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității, acolo unde zona liberă se învecinează cu frontiera terestră dintre un stat membru și o țară terță.
2. Orice persoană care își asumă răspunderea pentru transportul mărfurilor după ce au fost introduse pe teritoriul vamal al Comunității, printre altele ca urmare a transbordării, devine răspunzătoare pentru respectarea obligației prevăzute în alin. (1).
 3. Mărfurile care, deși încă în afara teritoriului vamal al Comunității, pot fi supuse controlului de către autoritățile vamale ale unui stat membru, conform dispozițiilor în vigoare, ca rezultat, printre altele, al unui acord încheiat între statul membru și o țară terță, sunt asimilate cu mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității.
 4. Alin. (1) lit. (a) nu împiedică aplicarea oricărei alte dispoziții în vigoare cu privire la traficul turistic, de frontieră, poștal sau un trafic de importanță economică ne semnificativă, cu condiția ca supravegherea vamală și posibilitatea de control vamal să nu fie compromise.
 5. Alin. (1)- (4) și art. 39 - 53 nu se aplică mărfurilor care au părăsit temporar teritoriul vamal al Comunității în deplasarea lor între două puncte pe acel teritoriu pe cale maritimă sau pe calea aerului, cu condiția ca transportul să se fi făcut pe o rută directă pe curse aeriene sau de linie regulate, fără oprire în afara teritoriului vamal al Comunității.

Această dispoziție nu se aplică mărfurilor încărcate în porturile sau aeroporturile unei țări terțe sau în porturi libere.

6. Alin. (1) nu se aplică mărfurilor de la bordul navelor sau avioanelor care traversează apele teritoriale sau spațiile aeriene ale statelor membre, fără a avea ca destinație un port sau aeroport în aceste state membre.

Articolul 39

1. Atunci când, în situații de caz fortuit sau de forță majoră, obligația prevăzută la art. 38 alin. (1) nu poate fi executată, persoana care are acea obligație sau oricare altă persoană care acționează în locul ei informează fără întârziere autoritățile vamale despre această situație. Când cazul fortuit sau forța majoră nu conduc la pierderea totală a mărfurilor, autoritățile vamale sunt informate, de asemenea, despre localizarea lor exactă.
2. Atunci când, în situații neprevăzute sau caz de forță majoră, o navă sau un avion la care se referă art. 38 alin. (6) este constrânsă să ancoreze în port sau este forțat să aterizeze temporar pe teritoriul vamal al Comunității și astfel obligația prevăzută la art. 38 alin. (1) nu poate fi îndeplinită, persoana care aduce nava sau avionul pe teritoriul vamal al Comunității sau orice altă persoană care acționează în locul acesteia trebuie să informeze de îndată autoritățile vamale despre situație.
3. Autoritățile vamale decid măsurile care trebuie luate pentru a permite supravegherea vamală a mărfurilor menționate la alin. (1), precum și a celor de la bordul unei nave sau al unui avion în împrejurările menționate la alin. (2) și să se asigure, după caz, că ele sunt transportate apoi spre un birou vamal sau alt loc desemnat sau aprobat de autorități.

CAPITOLUL 2

PREZENTAREA ÎN VAMĂ A MĂRFURILOR

Articolul 40

Mărfurile care, conform art. 38 alin. (1) lit. (a) sosesc la biroul vamal sau în alt loc desemnat sau aprobat de autoritățile vamale sunt prezentate autorităților de persoana care a adus mărfurile pe teritoriul vamal al Comunității sau, după caz, de persoana care își asumă răspunderea pentru transportul mărfurilor ulterior acestei intrări.

Articolul 41

Art. 40 nu împiedică aplicarea reglementărilor în vigoare referitoare la mărfurile:

- (a) transportate de călători;
- (b) plasate sub un regim vamal, dar neprezentate în vamă.

Articolul 42

Din momentul în care sunt prezentate în vamă și cu permisiunea autorităților vamale, mărfurile pot fi examinate sau se pot preleva mostre pentru a li se putea acorda o destinație vamală. O astfel de permisiune se acordă la cerere persoanei autorizate să acorde această destinație mărfurilor.

CAPITOLUL 3

DECLARAȚIA SUMARĂ ȘI DESCĂRCAREA MĂRFURILOR PREZENTATE ÎN VAMĂ

Articolul 43

Conform art. 45, mărfurile prezentate în vamă în sensul art. 40 sunt cuprinse într-o declarație sumară.

Declarația sumară se depune imediat ce mărfurile au fost prezentate în vamă. Autoritățile vamale pot permite, totuși, un termen pentru depunerea declarației, care nu poate depăși prima zi lucrătoare ce urmează zilei în care mărfurile au fost prezentate în vamă.

Articolul 44

1. Declarația sumară se întocmește pe un formular corespunzător modelului prevăzut de autoritățile vamale. Cu toate acestea, autoritățile vamale pot permite folosirea ca declarație sumară a oricărui document oficial sau comercial care conține datele necesare identificării mărfurilor.

2. Declarația sumară se depune de către:

- (a) persoana care a adus mărfurile pe teritoriul vamal al Comunității sau de persoana care își asumă răspunderea pentru transportarea mărfurilor după această intrare sau
- (b) persoana în al cărei nume acționează persoanele prevăzute la lit. (a).

Articolul 45

Fără a aduce atingere dispozițiilor care reglementează mărfurile importate de călători și transporturile prin scrisoare și colet poștal, autoritățile vamale pot renunța la depunerea unei declarații sumare cu condiția ca acest lucru să nu pună în pericol supravegherea vamală a mărfurilor, dacă înainte de expirarea perioadei menționată în art. 43 se îndeplinesc formalitățile necesare pentru ca mărfurilor să li se acorde destinația vamală.

Articolul 46

1. Mărfurile sunt descărcate sau transbordate de pe mijlocul de transport care le aduce doar cu permisiunea autorităților vamale, în locuri desemnate sau aprobate de aceste autorități vamale.

Cu toate acestea, această permisiune nu este necesară în cazul unui pericol iminent care necesită descărcarea imediată a tuturor mărfurilor. Într-un asemenea caz, autoritățile vamale trebuie să fie informate imediat despre aceasta.

2. În vederea inspectării mărfurilor și a mijloacelor de transport aferente, autoritățile vamale pot cere în orice moment ca mărfurile să fie descărcate și despachetate.

Articolul 47

Mărfurile nu pot fi ridicate din locul în care au fost plasate inițial fără permisiunea autorităților vamale.

CAPITOLUL 4

OBLIGAȚIA DE A ATRIBUI O DESTINAȚIE VAMALĂ MĂRFURILOR PREZENTATE ÎN VAMĂ

Articolul 48

Mărfurilor necomunitare prezentate în vamă li se acordă o destinație vamală, autorizată pentru astfel de mărfuri necomunitare.

Articolul 49

1. Atunci când mărfurile sunt cuprinse într-o declarație sumară, trebuie îndeplinite formalitățile necesare pentru a li se acorda o destinație vamală în termen de:

- (a) 45 zile de la data depunerii declarației sumare, în cazul mărfurilor transportate pe cale maritimă;
- (b) 20 zile de la data depunerii declarației sumare, în cazul mărfurilor transportate altfel decât pe cale maritimă.

2. Atunci când împrejurările o justifică, autoritățile vamale pot stabili un termen mai scurt sau pot autoriza prelungirea termenului prevăzut în alin. (1). O astfel de prelungire nu poate depăși totuși necesitățile reale justificate de împrejurări.

CAPITOLUL 5

DEPOZITAREA TEMPORARĂ A MĂRFURILOR

Articolul 50

Până în momentul când li se atribuie destinația vamală, mărfurile prezentate în vamă pot obține, după ce au fost prezentate, statutul de „mărfuri depozitate temporar”. Aceste mărfuri sunt numite în continuare „mărfuri depozitate temporar”.

Articolul 51

- 1. Mărfurile depozitate temporar pot fi depozitate doar în locuri aprobate de autoritățile vamale în condițiile prevăzute de acele autorități.
- 2. Autoritățile vamale pot solicita detentorului mărfurilor să constituie o garanție pentru asigurarea plății oricărei datorii vamale care poate lua naștere conform art. 203 sau 204.

Articolul 52

Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 42, mărfurile depozitate temporar sunt supuse doar unui tratament care le asigură conservarea în aceeași stare, fără a le schimba aspectul sau caracteristicile tehnice.

Articolul 53

1. Autoritățile vamale trebuie să ia fără întârziere toate măsurile necesare, inclusiv vânzarea mărfurilor, pentru a reglementa situația mărfurilor în privința cărora nu au fost începute formalitățile necesare pentru acordarea destinației vamale, în decursul perioadelor stabilite prin art. 49.

2. Autoritățile vamale pot cere ca, pe riscul și cheltuiala persoanei care le deține, mărfurile respective să fie transferate într-un alt loc, care se află sub supravegherea autorităților, până când situația mărfurilor se reglementează.

CAPITOLUL 6

DISPOZIȚII APLICABILE MĂRFURILOR NECOMUNITARE CARE AU CIRCULAT SUB UN REGIM DE TRANZIT

Articolul 54

Art. 38, cu excepția alin. (1) lit. (a), și art. 39 - 53 nu se aplică mărfurilor deja plasate sub un regim de tranzit și care sunt aduse pe teritoriul vamal al Comunității.

Articolul 55

De îndată ce mărfurile necomunitare care au circulat sub un regim de tranzit ajung la destinația lor pe teritoriul vamal al Comunității și au fost prezentate în vamă conform normelor care reglementează tranzitul, se aplică art. 43 - 53.

CAPITOLUL 7

ALTE DISPOZIȚII

Articolul 56

Atunci când împrejurările o impun, autoritățile vamale pot dispune ca mărfurile prezentate în vamă să fie distruse. Autoritățile vamale informează detentorul mărfurilor despre aceasta. Costurile rezultate în urma distrugerii mărfurilor sunt suportate de către acesta din urmă.

Articolul 57

Atunci când autoritățile vamale constată că mărfurile au fost aduse pe teritoriul vamal al Comunității cu nerespectarea dispozițiilor legale sau au fost sustrate de sub supraveghere vamală, autoritățile iau orice măsură necesară pentru a reglementa această situație, inclusiv vânzarea mărfurilor.

TITLUL IV
DESTINAȚIA VAMALĂ

CAPITOLUL 1

INTRODUCERE

Articolul 58

1. Dacă nu există dispoziții contrare, mărfurilor li se poate acorda în orice moment, în condițiile prevăzute, orice destinație vamală, indiferent de natura, cantitatea, originea, proveniența sau destinația acestora.
2. Alin. (1) nu împiedică impunerea de interdicții sau restricții justificate de motive de moralitate publică, de ordine publică sau de securitate publică, de protejare a sănătății și vieții persoanelor, animalelor sau plantelor, de protejare a tezaurelor naționale care au valoare artistică, istorică sau arheologică sau de protejare a proprietății industriale și comerciale.

CAPITOLUL 2

REGIMURI VAMALE

Secțiunea 2

Plasarea mărfurilor sub un regim vamal

Articolul 59

1. Toate mărfurile destinate plasării sub un regim vamal fac obiectul unei declarații pentru regimul vamal respectiv.
2. Mărfurile comunitare declarate pentru un regim de export de perfecționare pasivă, de tranzit sau de antrepozit vamal sunt supuse supravegherii vamale din momentul acceptării declarației vamale până în momentul în care ele părăsesc teritoriul vamal al Comunității, sunt distruse sau declarația vamală este invalidată.

Articolul 60

Atât timp cât legislația vamală comunitară nu prevede reglementări în materie, statele membre stabilesc competența diverselor birouri vamale situate pe teritoriul lor și trebuie să țină seama, când este posibil, de natura mărfurilor și de regimul vamal sub care urmează să fie plasate.

Articolul 61

Declarația vamală trebuie făcută:

- (a) în scris sau
- (b) utilizând o tehnică de prelucrare a datelor atunci când se prevede astfel prin dispozițiile stipulate în conformitate cu procedura comitetului sau când este autorizată de autoritățile vamale sau
- (c) printr-o declarație verbală sau orice alt document prin care titularul mărfurilor își exprimă voința de a le plasa sub un regim vamal, când această posibilitate este prevăzută în normele adoptate în conformitate cu procedura comitetului.

A. Declarații în scris

1. Procedura standard

Articolul 62

- 1. Declarațiile scrise se fac pe un formular corespunzător modelului oficial recomandat în acest scop. Ele se semnează și conțin toate detaliile necesare aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile.
- 2. Declarația trebuie însoțită de toate documentele solicitate pentru aplicarea dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile.

Articolul 63

Declarația care respectă condițiile prevăzute în art. 62 este acceptată de autoritățile vamale pe loc, cu condiția ca mărfurile la care se referă să fie prezentate în vamă.

Articolul 64

- 1. Conform art. 5, o declarație vamală poate fi făcută de orice persoană care este în măsură să prezinte mărfurile respective sau poate împuternici pe cineva să le prezinte autorității vamale competente, împreună cu toate documentele solicitate pentru aplicarea reglementărilor cu privire la regimul vamal pentru care se declară mărfurile.
- 2. Cu toate acestea,
 - (a) când acceptarea unei declarații vamale impune obligații speciale unei anumite persoane, declarația trebuie făcută de acea persoană sau în numele ei;
 - (b) declarantul trebuie să fie stabilit în Comunitate;

Cu toate acestea, condiția privind stabilirea în Comunitate nu se aplică persoanelor care:

- fac o declarație de tranzit sau admitere temporară;
- declară mărfuri cu titlu ocazional, cu condiția ca autoritățile vamale să considere acest lucru justificat.

3. Alin. (2) lit. (b) nu împiedică aplicarea de către statele membre a acordurilor bilaterale încheiate cu țări terțe sau a practicilor cutumiare cu efect similar, conform cărora resortisanții acestor țări pot face declarații vamale pe teritoriul statelor membre respective, sub rezerva reciprocității.

Articolul 65

La cererea sa, declarantul este autorizat să rectifice una sau mai multe date ale declarației după ce aceasta a fost acceptată de autoritățile vamale. Rectificarea nu are ca efect extinderea aplicării declarației asupra altor mărfuri decât cele care au făcut inițial obiectul declarației.

Cu toate acestea, nu se permite nici o rectificare când autorizația se solicită după ce autoritățile vamale:

- (a) au informat declarantul că intenționează să examineze mărfurile sau
- (b) au stabilit că datele în cauză sunt incorecte sau
- (c) au acordat liberul de vamă.

Articolul 66

1. La cererea declarantului, autoritățile vamale invalidează o declarație deja acceptată când acesta furnizează dovada că mărfurile au fost declarate dintr-o eroare pentru regimul vamal corespunzător acestei declarații sau că, datorită unor împrejurări speciale, plasarea mărfurilor sub un regim vamal pentru care au fost declarate nu se mai justifică.

Cu toate acestea, când autoritățile vamale au informat declarantul în legătură cu intenția lor de a examina mărfurile, nu se acceptă o cerere de invalidare a declarației decât după ce verificarea a avut loc.

2. Declarația nu se invalidează după ce s-a acordat liberul de vamă, cu excepția situațiilor definite în conformitate cu procedura comitetului.

3. Invalidarea declarației nu are efect asupra aplicării dispozițiilor penale în vigoare.

Articolul 67

Dacă nu se prevede în mod expres altfel, data folosită în scopurile tuturor dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care s-au declarat mărfurile este data acceptării declarației de către autoritățile vamale.

Articolul 68

Pentru verificarea declarațiilor pe care le-au acceptat, autoritățile vamale pot:

- (a) efectua un control al documentelor care fac obiectul declarației și al documentelor de însoțire. Autoritățile vamale pot solicita declarantului să prezinte și alte documente în scopul verificării acurateței datelor de referință din declarație;
- (b) examina mărfurile și preleva mostre pentru analize sau pentru verificări detaliate.

Articolul 69

1. Transportul mărfurilor către locurile unde urmează să fie verificate sau să se preleveze mostre, precum și toate operațiunile de manipulare necesare acestei verificări sau prelevări de mostre se efectuează de către sau pe răspunderea declarantului. Costurile aferente sunt suportate de către declarant.
2. Declarantul are dreptul să asiste la verificarea mărfurilor și la prelevarea mostrelor. Când autoritățile vamale consideră potrivit, ele pot solicita declarantului să fie prezent sau reprezentat la verificarea mărfurilor sau la prelevarea de mostre pentru a le oferi asistența necesară care să faciliteze o astfel de verificare sau de prelevare de mostre.
3. În cazul în care mostrele sunt prelevate în conformitate cu dispozițiile în vigoare, autoritățile vamale nu sunt pasibile de plată sau compensații pentru aceasta, dar suportă costurile analizei sau verificării acestora.

Articolul 70

1. Când se verifică doar o parte a mărfurilor cuprinse în declarație, rezultatele verificării parțiale sunt valabile pentru toate mărfurile cuprinse în declarația respectivă.

Cu toate acestea, declarantul poate solicita o verificare suplimentară a mărfurilor dacă consideră că rezultatele verificării parțiale nu sunt valabile în ceea ce privește restul mărfurilor declarate.

2. În sensul alin. (1), când un formular de declarație cuprinde două sau mai multe articole, datele de referință privind fiecare articol se consideră a constitui o declarație separată.

Articolul 71

1. Rezultatele verificării declarației sunt utilizate în scopul aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal sub care sunt plasate mărfurile.
2. Când nu s-a procedat la verificarea declarației, dispozițiile menționate în alin. (1) se aplică pe baza datelor de referință cuprinse în declarație.

Articolul 72

1. Autoritățile vamale iau măsurile necesare identificării mărfurilor atunci când este necesară identificarea pentru a respecta condițiile care reglementează regimul vamal pentru care au fost declarate mărfurile.
2. Mijloacele de identificare aplicate mărfurilor sau mijlocului de transport sunt îndepărtate sau distruse doar de autoritățile vamale sau cu permisiunea lor numai în cazul în care, ca rezultat al unor împrejurări de caz fortuit sau de forță majoră, îndepărtarea sau distrugerea lor este esențială pentru asigurarea protecției mărfurilor sau a mijlocului de transport.

Articolul 73

1. Fără a aduce atingere art. 74, atunci când sunt îndeplinite condițiile de plasare a mărfurilor sub regimul respectiv și cu condiția ca mărfurile să nu fie supuse altor măsuri de interdicție sau restricții, autoritățile vamale acordă liber de vamă mărfurilor imediat ce datele de referință din declarație au fost verificate sau acceptate fără verificare. Aceeași dispoziție se aplică atunci când verificările nu pot fi definitive într-o perioadă rezonabilă de timp și nu mai este necesar ca mărfurile să fie prezente în scopul verificării.
2. Liberul de vamă se acordă în același timp tuturor mărfurilor care fac obiectul aceleiași declarații.

În sensul prezentului alineat, atunci când un formular de declarație cuprinde două sau mai multe articole, datele de referință privind fiecare articol sunt considerate a constitui o declarație separată.

Articolul 74

1. Atunci când acceptarea unei declarații vamale duce la nașterea unei datorii vamală, mărfurilor cuprinse în acea declarație nu li se acordă liberul de vamă decât dacă datoria vamală a fost plătită sau garantată. Cu toate acestea, fără a aduce atingere alin. (2), această dispoziție nu se aplică regimului de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import.
2. Atunci când, potrivit dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care sunt declarate mărfurile, autoritățile vamale solicită constituirea unei garanții, mărfurilor respective nu li se acordă liberul de vamă spre a fi plasate sub regimul vamal în cauză până ce nu se oferă o astfel de garanție.

Articolul 75

Se iau toate măsurile necesare, inclusiv confiscarea și vânzarea, în privința mărfurilor cărora:

(a) nu li se poate acorda liberul de vamă pentru că:

- fie nu a fost posibilă începerea sau continuarea verificării mărfurilor în perioada stabilită de autoritățile vamale din motive imputabile declarantului;
- fie documentele care trebuie prezentate înainte ca mărfurile să poată fi plasate sub regimul vamal solicitat nu au fost prezentate;
- fie plățile sau garanțiile care ar fi trebuit achitate sau constituite cu privire la drepturile de import sau export, după caz, nu au fost efectuate sau constituite în termenul prevăzut;
- fie sunt supuse unor interdicții sau restricții;

(b) nu sunt preluate într-un termen rezonabil, după acordarea liberului de vamă.

II. Proceduri simplificate

Articolul 76

1. Pentru a simplifica îndeplinirea formalităților și procedurilor pe cât posibil concomitent cu executarea corectă a operațiunilor, autoritățile vamale, în condițiile prevăzute în conformitate cu procedura comitetului, acordă permisiunea ca:

- (a) declarația prevăzută în art. 62 să nu cuprindă unele dintre datele de referință menționate în alin. (1) din articolul menționat pentru unele documente care nu se anexează la aceasta, prevăzute în alin. (2) din articolul menționat;
- (b) un document comercial sau administrativ însoțit de cererea ca mărfurile să fie plasate sub regimul vamal în cauză să fie depus în locul declarației menționate în art. 62;
- (c) mărfurile să fie plasate sub regimul în cauză printr-o înscriere în evidențe; în acest caz, autoritățile vamale pot scuti declarantul de a prezenta mărfurile în vamă.

Declarația simplificată, documentul comercial sau administrativ sau înscrierea în evidențe trebuie să conțină cel puțin datele necesare identificării mărfurilor. Atunci când mărfurile sunt înscrise în evidențe, trebuie menționată data acestei înscrieri.

2. Cu excepția cazurilor care trebuie stabilite în conformitate cu procedura comitetului, declarantul este obligat să furnizeze o declarație suplimentară care poate fi de natură generală, periodică sau recapitulativă.

3. Declarațiile suplimentare și cele simplificate menționate în alin. (1) lit. (a), (b) și (c) sunt considerate a constitui un instrument unic și indivizibil care devine efectiv la data acceptării

declarațiilor simplificate; în cazurile menționate în alin. (1) lit. (c), înscrierea în evidențe are aceeași valoare juridică cu acceptarea declarației menționate în art. 62.

4. Procedurile simplificate speciale pentru regimul de tranzit comunitar sunt prevăzute în conformitate cu procedura comitetului.

B. Alte declarații

Articolul 77

Atunci când declarația vamală este întocmită printr-o tehnică de prelucrare a datelor în sensul art. 61 lit. (b) sau printr-o declarație verbală sau orice alt document în sensul art. 61 lit. (c), art. 62 - 76 se aplică *mutatis mutandis* fără a aduce atingere principiilor stabilite în acestea.

C. Controlul ulterior al declarațiilor

Articolul 78

1. Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.

2. Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de acuratețea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export, cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Asemenea controale pot fi efectuate la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional de operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane aflată în posesia documentului și a datelor menționate în scopuri comerciale. Aceste autorități pot verifica, de asemenea, mărfurile, când este încă posibil ca ele să fie prezentate.

3. Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun.

Secțiunea 2

Punerea în liberă circulație

Articolul 79

Punerea în liberă circulație conferă mărfurilor necomunitare statutul vamal de mărfuri comunitare.

Aceasta atrage după sine aplicarea măsurilor de politică comercială, încheierea celorlalte formalități prevăzute cu privire la importul mărfurilor și la aplicarea drepturilor legal datorate.

Articolul 80

1. Prin derogare de la art. 67, atât timp cât dreptul de import care trebuie plătit pentru mărfuri este unul din drepturile menționate în art. 4 alin. (10) prima liniuță și atât timp cât reducerea ratei dreptului intervine după data acceptării declarației de punere în liberă circulație, dar înainte ca mărfurilor să li se acorde liber de vamă, declarantul poate solicita aplicarea ratei mai favorabile a acestui drept.

2. Alin. (1) nu se aplică atunci când nu a fost posibilă acordarea liberului de vamă din motive imputabile declarantului.

Articolul 81

Atunci când un transport este compus din mărfuri cu încadrări tarifare diferite și operațiunile cu fiecare dintre acele mărfuri în conformitate cu încadrarea sa tarifară în scopul întocmirii declarației ar presupune un surplus de muncă și cheltuieli disproporționate față de drepturile de import care se percep, la cererea declarantului, autoritățile vamale pot consimți ca drepturile de import să fie achitate pentru întregul transport, pe baza încadrării tarifare a mărfurilor pentru care se percepe cel mai mare drept de import.

Articolul 82

1. Atunci când mărfurile sunt puse în liberă circulație cu drepturi de import reduse sau zero pe motivul destinației lor finale, acestea rămân sub supraveghere vamală. Supravegherea vamală se încheie când condițiile prevăzute pentru acordarea unui astfel de drept redus sau zero încetează a mai fi aplicate, în cazul în care mărfurile sunt exportate sau distruse sau utilizarea mărfurilor în alte scopuri decât cele prevăzute pentru aplicarea dreptului redus sau zero este permisă cu condiția achitării drepturilor datorate.

2. Art. 88 și 90 se aplică *mutatis mutandis* mărfurilor menționate în alin. (1).

Articolul 83

Mărfurile puse în liberă circulație își pierd statutul vamal de mărfuri comunitare când:

(a) declarația de punere în liberă circulație este invalidată după acordarea liberului de vamă, în conformitate cu art. 66 sau

(b) drepturile de import de plătit pentru mărfurile respective sunt rambursate sau remise:

- fie în cadrul regimului de perfecționare activă sub forma sistemului de rambursare,

sau

- fie în privința mărfurilor defecte sau a mărfurilor care nu respectă prevederile contractuale conform art. 238,
- fie în situațiile de tipul celor menționate la art. 239 când rambursarea sau remiterea este condiționată de exportarea sau reexportarea mărfurilor sau de atribuirea unei destinații vamale echivalente.

Secțiunea 3

Regimuri suspensive și regimuri vamale cu impact economic

A. Dispoziții comune mai multor regimuri

Articolul 84

1. În art. 85 - 90:

(a) în cazul în care se utilizează expresia „regim suspensiv”, se înțelege ca aplicându-se, în cazul mărfurilor necomunitare, următoarelor regimuri:

- tranzit extern;
- antrepozit vamal;
- perfecționare activă sub forma unui sistem cu suspendare;
- transformare sub control vamal;
- admitere temporară;

(b) în cazul în care se utilizează expresia „regim vamal cu impact economic”, se înțelege ca aplicându-se următoarelor regimuri:

- antrepozit vamal;
- perfecționare activă;
- transformare sub control vamal;
- admitere temporară;
- perfecționare pasivă.

2. „Mărfurile de import” reprezintă mărfuri plasate sub un regim suspensiv și mărfuri care, în regimul de perfecționare activă sub forma sistemului de rambursare, au făcut obiectul formalităților de punere în liberă circulație și formalităților prevăzute în art. 125.

3. „Mărfurile în aceeași stare” reprezintă mărfuri de import care, în regimul de perfecționare activă sau de transformare sub control vamal, nu au suferit nici o operațiune de transformare.

Articolul 85

Utilizarea oricărui regim vamal cu impact economic este condiționată de eliberarea autorizației de către autoritățile vamale.

Articolul 86

Fără a aduce atingere condițiilor speciale suplimentare care reglementează regimul în cauză, autorizația menționată la art. 85 și cea menționată la art. 100 alin. (1) se acordă numai:

- persoanelor care oferă toate garanțiile necesare pentru efectuarea adecvată a operațiunilor;
- atunci când autoritățile vamale pot supraveghea și monitoriza regimul fără a trebui să introducă măsuri administrative disproporționate față de nevoile economice respective.

Articolul 87

1. Condițiile în care este utilizat regimul în cauză sunt menționate în autorizație.
2. Titularul autorizației este obligat să înștiințeze autoritățile vamale asupra tuturor factorilor care se ivesc după acordarea autorizației care pot influența menținerea sau conținutul acesteia.

Articolul 88

Autoritățile vamale pot condiționa plasarea mărfurilor sub un regim suspensiv de constituirea unei garanții pentru a se asigura achitarea oricărei datorii vamale care ar putea lua naștere în ceea ce privește aceste mărfuri.

Pot fi prevăzute dispoziții speciale privind depunerea garanției în contextul unui anumit regim suspensiv.

Articolul 89

1. Un regim suspensiv cu impact economic se încheie când se atribuie o altă destinație vamală admisă fie mărfurilor plasate în acest regim, fie produselor compensatoare sau transformate plasate sub acest regim.

2. Autoritățile vamale iau toate măsurile necesare pentru a reglementa situația mărfurilor pentru care nu s-a încheiat un regim în condițiile prevăzute.

Articolul 90

Drepturile și obligațiile titularului unui regim vamal cu impact economic pot fi transferate succesiv, în condițiile prevăzute de autoritățile vamale, unor alte persoane care îndeplinesc condițiile prevăzute pentru a beneficia de regimul respectiv.

B. Tranzit extern

1. Dispoziții generale

Articolul 91

1. Regimul de tranzit extern permite circulația dintr-un punct într-altul pe teritoriul vamal al Comunității:

- (a) a mărfurilor necomunitare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse drepturilor de import și altor taxe sau măsuri de politică comercială;
- (b) a mărfurilor comunitare care sunt supuse unei măsuri comunitare ce implică exportul lor într-o țară terță și pentru care au fost îndeplinite formalitățile vamale corespunzătoare pentru export.

2. Circulația menționată în alin. (1) are loc:

- (a) fie conform regimului de tranzit comunitar extern,
- (b) fie în baza unui carnet TIR (Convenția TIR) cu condiția ca aceste transporturi:
 - (1) să fi început sau să se fi încheiat în afara Comunității sau
 - (2) să privească transporturi de mărfuri care trebuie descărcate pe teritoriul vamal al Comunității și care sunt transportate împreună cu mărfuri care se descarcă într-o țară terță sau
 - (3) să fie efectuate între două puncte din Comunitate folosind teritoriul unei țări terțe;
- (c) în baza unui carnet ATA (Convenția ATA) utilizat ca document de tranzit sau
- (d) în baza Manifestului renan (art. 9 din Convenția revizuită privind navigația pe Rin) sau
- (e) în baza formularului 302 prevăzut în Convenția dintre Părțile Tratatului Atlanticului de Nord referitor la Statutul forțelor, semnat la Londra pe 19 iunie 1951 sau
- (f) prin poștă (inclusiv colet poștal).

3. Regimul de tranzit extern se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor specifice aplicabile circulației mărfurilor plasate sub un regim vamal cu impact economic.

Articolul 92

Regimul de tranzit extern ia sfârșit când mărfurile și documentele aferente sunt prezentate la biroul vamal de destinație în conformitate cu dispozițiile regimului în cauză.

II. Dispoziții specifice referitoare la tranzitul comunitar extern

Articolul 93

Regimul de tranzit comunitar extern se aplică mărfurilor care trec pe teritoriul unei țări terțe doar dacă:

- (a) o astfel de posibilitate este prevăzută într-un acord internațional sau
- (b) transportul prin acea țară este efectuat în baza unui document de transport unic întocmit pe teritoriul vamal al Comunității; în acest caz, efectul regimului respectiv este suspendat pe teritoriul țării terțe menționate.

Articolul 94

1. Sub rezerva art. 95, principalul obligat este ținut să constituie o garanție pentru asigurarea plății datoriei vamale sau a altor taxe care pot lua naștere în ceea ce privește mărfurile.

2. Cu excepția situațiilor care urmează să fie stabilite când este cazul în conformitate cu procedura comitetului, nu trebuie constituită nici o garanție pentru:

- (a) transportul maritim sau aerian;
- (b) transportul mărfurilor pe Rin și pe căile sale navigabile;
- (c) transportul prin conducte;
- (d) operațiunile efectuate de companii feroviare ale statelor membre.

3. Situațiile în care pot fi scutite de constituirea unei garanții pentru transportul de mărfuri pe căi navigabile, altele decât cele menționate în alin. (2) lit. (b), se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 95

1. Orice persoană care îndeplinește condițiile prevăzute în alin. (2), în condițiile limitelor prevăzute în alin. (3), poate obține de la autoritățile vamale din statul membru în care este stabilit o scutire de garanție pentru operațiuni de tranzit comunitar extern efectuate de el, de la orice stat membru de plecare și de la statele membre al căror teritoriu este folosit pentru aceste operațiuni.
2. Scutirea de garanție menționată în alin. (1) se acordă numai persoanelor:
 - (a) care sunt stabilite în statul membru unde se acordă garanția;
 - (b) care sunt utilizatori frecvenți ai regimului de tranzit comunitar;
 - (c) a căror situație financiară le permite să-și poată respecta angajamentele;
 - (d) care nu au săvârșit nici o încălcare gravă a legislației vamale sau fiscale și
 - (e) care, în conformitate cu un model de formular ce urmează să fie stabilit, se angajează să plătească la prima solicitare scrisă întocmită de autoritățile vamale orice sumă solicitată pentru operațiunile de tranzit comunitar.
3. Scutirea de garanție acordată în conformitate cu alin. (1) și (2) nu se aplică operațiunilor de tranzit comunitar extern pentru mărfurile:
 - (a) cu o valoare totală ce depășește suma care urmează să fie stabilită în conformitate cu procedura comitetului sau
 - (b) care prezintă riscuri crescute din cauza nivelului drepturilor de import și a altor taxe la care sunt supuse într-unul sau mai multe state membre.
4. Autoritățile care acordă scutirea eliberează fiecărei persoane care o obține, unul sau mai multe exemplare ale certificatului de scutire de garanție.

Articolul 96

1. Principalul obligat este titularul regimului de tranzit comunitar extern. El răspunde pentru:
 - (a) prezentarea în vamă a mărfurilor intacte la biroul vamal de destinație în termenul prevăzut și cu respectarea întocmai a măsurilor de identificare adoptate de autoritățile vamale;
 - (b) respectarea dispozițiilor referitoare la regimul de tranzit comunitar.
2. Sub rezerva obligațiilor prevăzute în alin. (1) ale principalului obligat, un transportator sau destinatar al mărfurilor care acceptă mărfurile știind că ele sunt plasate sub un regim de tranzit comunitar este, de asemenea, este obligat să prezinte mărfurile intacte la biroul vamal de destinație în termenul prevăzut și cu respectarea întocmai a măsurilor de identificare adoptate de autoritățile vamale.

Articolul 97

1. Normele detaliate de funcționare a procedurii și excepțiile se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.
2. Sub rezerva garantării aplicării măsurilor comunitare la care sunt supuse mărfurile:
 - (a) statele membre au dreptul, prin înțelegeri bilaterale și multilaterale, să stabilească între ele proceduri simplificate în conformitate cu criteriile ce se stabilesc potrivit împrejurărilor și care se pot aplica anumitor tipuri de transport de mărfuri sau întreprinderi specifice;
 - (b) fiecare stat membru are dreptul să stabilească în anumite împrejurări proceduri simplificate pentru mărfuri care nu necesită transport pe teritoriul unui alt stat membru.

C. Antrepozitul vamal

Articolul 98

1. Regimul de antrepozit vamal permite depozitarea într-un antrepozit vamal:
 - (a) a mărfurilor necomunitare, fără să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor de politică comercială;
 - (b) a mărfurilor comunitare pentru care legislația comunitară care reglementează domenii specifice prevede că plasarea lor într-un antrepozit vamal atrage aplicarea măsurilor legate în mod firesc de exportul unor astfel de mărfuri.
2. Antrepozit vamal reprezintă orice loc aprobat de autoritățile vamale și aflat sub controlul lor, unde mărfurile pot fi depozitate în condițiile prevăzute.
3. Situațiile în care mărfurile menționate în alin. (1) pot fi plasate sub regimul de antrepozit vamal fără a fi depozitate într-un antrepozit vamal sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 99

Antrepozitul vamal poate fi un antrepozit public sau privat.

„Antrepozit public” reprezintă un antrepozit vamal care poate fi utilizat de către orice persoană pentru antrepozitul mărfurilor;

„Antrepozit privat” reprezintă un antrepozit vamal rezervat antrepozitării mărfurilor de către antrepozitar.

Antrepozitarul este persoana autorizată să gestioneze antrepozitul vamal.

Depozitarul este persoana obligată prin declarația de plasare a mărfurilor sub regimul de antrepozit vamal sau căreia i se transferă drepturile și obligațiile unei astfel de persoane.

Articolul 100

1. Gestionarea unui antrepozit vamal este condiționată de eliberarea unei autorizații de către autoritățile vamale, dacă autoritățile vamale nu gestionează ele însele antrepozitul vamal.
2. Orice persoană care dorește să gestioneze un antrepozit vamal trebuie să întocmească în scris o cerere care să conțină informațiile necesare pentru acordarea autorizației, în special să demonstreze că există o rațiune economică pentru antrepozitare. Autorizația prevede condițiile în care antrepozitul vamal poate fi gestionat.
3. Autorizația se acordă numai pentru persoanele stabilite în Comunitate.

Articolul 101

Antrepozitarul răspunde de:

- (a) păstrarea mărfurilor sub supravegherea vamală timp cât acestea se află în antrepozitul vamal;
- (b) executarea obligațiilor care decurg din depozitarea mărfurilor aflate sub regimul de antrepozit vamal și
- (c) respectarea condițiilor speciale precizate în autorizație.

Articolul 102

1. Prin derogare de la art. 101, când autorizația privește un antrepozit public, aceasta poate prevedea ca responsabilitățile menționate la art. 101 lit. (a) și/sau (b) să revină exclusiv antrepozitarului.
2. Antrepozitarul este permanent răspunzător de executarea obligațiilor ce decurg din plasarea mărfurilor sub regimul de antrepozit vamal.

Articolul 103

Drepturile și obligațiile unui antrepozitar pot fi transferate unei alte persoane, cu acordul autorităților vamale.

Articolul 104

Fără a aduce atingere art. 88, autoritățile vamale pot cere ca antrepozitarul să ofere o garanție în legătură cu responsabilitățile specificate în art. 101.

Articolul 105

Persoana desemnată de autoritățile vamale ține evidența operativă a tuturor mărfurilor plasate sub regimul de antrepozit vamal într-o formă aprobată de autoritățile respective. Evidența operativă a mărfurilor nu este necesară când un antrepozit public este gestionat de autoritățile vamale.

În condițiile aplicării art. 86, autoritățile vamale se pot dispensa de evidența operativă a mărfurilor atunci când responsabilitățile menționate în art. 101 lit. (a) și/sau (b) îi revin în exclusivitate depozitarului, iar mărfurile sunt plasate sub regimul respectiv în baza unei declarații scrise care face parte din procedura standard sau a unui document administrativ în conformitate cu art. 76 alin. (1) lit. (b).

Articolul 106

1. Atunci când există o necesitate economică și supravegherea vamală nu este afectată în mod nefavorabil de aceasta, autoritățile vamale pot permite:

- (a) mărfurilor comunitare altele decât cele menționate în art. 98 alin. (1) lit. (b) să fie depozitate într-un antrepozit vamal;
- (b) mărfurilor necomunitare să sufere operațiuni de perfecționare în incinta antrepozitului vamal în cadrul regimului de perfecționare activă, în condițiile prevăzute de regimul respectiv. Formalitățile la care se poate renunța într-un antrepozit vamal sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.
- (c) mărfurilor necomunitare să sufere operațiuni de transformare în incinta antrepozitului vamal în cadrul regimului de transformare sub control vamal, în condițiile prevăzute de regimul respectiv. Formalitățile la care se poate renunța într-un antrepozit vamal se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

2. În cazurile menționate în alin. (1), mărfurile nu fac obiectul regimului de antrepozit vamal.

3. Autoritățile vamale pot cere ca mărfurile menționate în alin. (1) să fie înscrise în evidența operativă prevăzută în art. 105.

Articolul 107

Mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal sunt înscrise în evidența operativă prevăzută în art. 105 de îndată ce sunt aduse în antrepozitul vamal.

Articolul 108

1. Mărfurile pot rămâne în regim de antrepozit vamal pe timp nelimitat.

Totuși, în cazuri excepționale, autoritățile vamale pot stabili un termen până la care antrepozitarul trebuie să atribuie mărfurilor o nouă destinație vamală.

2. Pot fi prevăzute anumite termene pentru unele mărfuri menționate în art. 98 alin. (1) lit. (b) cuprinse în politica agricolă comună, în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 109

1. Mărfurile de import pot fi supuse manipulărilor obișnuite pentru a le conserva, îmbunătăți aspectul sau vandabilitatea sau pentru a le pregăti pentru distribuție sau revânzare.

În măsura în care este necesar pentru buna funcționare a organizării comune a piețelor, se poate întocmi o listă cu cazurile în care aceste forme de manipulare sunt interzise pentru mărfurile care fac obiectul politicii agricole comune.

2. Mărfurile comunitare prevăzute în art. 98 alin. (1) lit. (b) care sunt plasate sub regimul de antrepozit vamal și care sunt cuprinse în politica agricolă comună nu pot face decât obiectul manipulărilor prevăzute în mod expres pentru astfel de mărfuri.

3. Manipulările prevăzute în alin. (1) primul paragraf și în alin. (2) trebuie să fie autorizate în prealabil de autoritățile vamale, care prevăd condițiile în care acestea pot avea loc.

4. Listele manipulărilor prevăzute în alin. (1) și (2) se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 110

Atunci când împrejurările justifică acest lucru, mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal pot fi scoase temporar din antrepozitul vamal. O astfel de acțiune trebuie aprobată în prealabil de autoritățile vamale, care prevăd condițiile în care poate avea loc.

Atunci când sunt în afara antrepozitului vamal, mărfurile pot trece prin manipulările prevăzute în art. 109 pe baza condițiilor stabilite în acest articol.

Articolul 111

Autoritățile vamale pot permite ca mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal să fie transferate de la un antrepozit vamal la altul.

Articolul 112

1. Atunci când se naște o datorie vamală referitoare la mărfuri de import, iar valoarea în vamă se bazează pe prețul efectiv plătit sau de plătit care include cheltuielile de antrepozitare și de conservare a mărfurilor pe timpul antrepozitării, nu este necesar ca asemenea cheltuieli să fie incluse în valoarea în vamă dacă sunt indicate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri.

2. Atunci când mărfurile menționate au fost supuse manipulărilor obișnuite în sensul art. 109, natura mărfurilor, valoarea în vamă și cantitatea care se are în vedere la stabilirea valorii drepturilor

de import sunt, la cererea declarantului, cele care ar trebui luate în considerare pentru mărfuri, în momentul menționat în art. 214, dacă nu ar fi suferit manipulările menționate anterior. Cu toate acestea, pot fi adoptate unele derogări de la această dispoziție în baza procedurii comitetului.

3. Atunci când, în conformitate cu art. 76, mărfurile importate sunt puse în liberă circulație fără a fi prezentate în vamă și înainte de depunerea declarației corespunzătoare, iar reglementările de evaluare referitoare la aceste mărfuri au fost constatate sau acceptate în momentul plasării mărfurilor sub regimul de antrepozit vamal, reglementările menționate sunt considerate a fi cele de care trebuie avute în vedere în sensul art. 214, fără să aducă atingere controlului ulterior în sensul art. 78.

Articolul 113

Mărfurile comunitare menționate în art. 98 alin. (1) lit. (b) care sunt cuprinse în politica agricolă comună și sunt plasate sub regim de antrepozit vamal, trebuie exportate sau trebuie să primească o altă destinație prevăzută în legislația comunitară care reglementează domeniile specifice menționate în articolul respectiv.

D. Perfecționarea activă

1. Generalități

Articolul 114

1. Fără a aduce atingere art. 115, regimul de perfecționare activă permite ca următoarele mărfuri să fie utilizate pe teritoriul vamal al Comunității într-una sau mai multe operațiuni de transformare:

- (a) mărfurile necomunitare destinate reexportării de pe teritoriul vamal al Comunității sub forma produselor compensatoare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor de politică comercială;
- (b) mărfurile puse în liberă circulație cu rambursarea sau remiterea drepturilor de import aferente unor asemenea mărfuri dacă sunt exportate de pe teritoriul vamal al Comunității sub formă de produse compensatoare.

2. Prin expresiile de mai jos se înțeleg următoarele:

- (a) Sistem cu suspendare: regimul de perfecționare activă, așa cum este prevăzut în alin. (1) lit. (a);
- (b) Sistem cu rambursare: regimul de perfecționare activă, așa cum este prevăzut în alin. (1) lit. (b);
- (c) operațiuni de perfecționare:
 - prelucrarea mărfurilor, inclusiv montarea, asamblarea sau fixarea lor la alte mărfuri;
 - transformarea mărfurilor;
 - repararea mărfurilor, inclusiv restaurarea lor și punerea lor la punct

și

- utilizarea anumitor mărfuri definite în conformitate cu procedura comitetului care nu se regăsesc printre produsele compensatoare, dar care permit sau facilitează fabricarea acelor produse, chiar dacă ele se consumă complet sau parțial în cursul acestui proces.

- (d) produse compensatoare: toate produsele ce rezultă din operațiuni de perfecționare;
- (e) mărfuri echivalente: mărfuri comunitare care sunt utilizate în locul mărfurilor de import pentru fabricarea produselor compensatoare;
- (f) rata de randament: cantitatea sau procentul de produse compensatoare obținute din transformarea unei cantități date de mărfuri de import.

Articolul 115

1. Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. (2) și în condițiile alin. (4), autoritățile vamale permit:

- (a) să fie obținute produse compensatoare din mărfuri echivalente;
- (b) produsele compensatoare obținute din mărfuri echivalente să fie exportate din Comunitate înainte de a importa mărfurile de import;

2. Mărfurile echivalente trebuie să fie de aceeași calitate și să aibă aceleași caracteristici ca mărfurile de import. Cu toate acestea, în anumite situații stabilite în conformitate cu procedura comitetului, mărfurile echivalente pot fi acceptate într-un stadiu de fabricație mai avansat decât mărfurile de import.

3. Atunci când se aplică alin. (1), mărfurile de import se găsesc în situația vamală a mărfurilor echivalente, iar acestea din urmă în situația vamală a mărfurilor de import.

4. Se pot adopta măsuri destinate să interzică sau să limiteze acțiunile în temeiul alin. (1), în conformitate cu procedura comitetului.

5. Atunci când se aplică alin. (1) lit. (b) și produsele compensatoare ar fi supuse drepturi de export dacă nu ar fi exportate sau reexportate printr-o operațiune de perfecționare activă, titularul autorizației trebuie să constituie o garanție pentru a asigura plata drepturilor pentru eventualitatea în care mărfurile de import nu ar fi importate în termenul prevăzut.

II. Acordarea autorizației

Articolul 116

Autorizația este eliberată la cererea persoanei care îndeplinește operațiunile de perfecționare sau care se ocupă de îndeplinirea lor.

Articolul 117

Se acordă autorizație numai:

- (a) persoanelor stabilite în Comunitate. Cu toate acestea, se poate acorda autorizație persoanelor stabilite în afara Comunității pentru importurile de natură necomercială;
- (b) atunci când, fără a aduce atingere utilizării mărfurilor menționate în art. 114 alin. (2) lit. (c) ultima liniuță, mărfurile de import pot fi identificate în produsele compensatoare sau, în cazul menționat în art. 115, când se poate verifica conformitatea cu condițiile prevăzute privind mărfurile echivalente;
- (c) atunci când regimul de perfecționare activă poate ajuta la crearea celor mai favorabile condiții pentru exportul sau reexportul produselor compensatoare, cu condiția ca interesele esențiale ale producătorilor Comunității să nu fie afectate în mod nefavorabil (condiții economice).

III. Funcționarea regimului

Articolul 118

1. Autoritățile vamale specifică perioada în care produsele compensatoare trebuie să fi fost exportate sau reexportate sau să li se fi atribuit o altă destinație vamală. Această perioadă trebuie să țină seama de timpul necesar îndeplinirii operațiunilor de perfecționare și de înstrăinare a produselor compensatoare.

2. Termenul începe să curgă de la data la care mărfurile necomunitare sunt plasate sub regimul de perfecționare activă. Autoritățile vamale pot acorda o prelungire în urma prezentării unei cereri bine argumentate de către titularul autorizației.

Din rațiuni de simplificare, se poate decide ca termenul care începe să curgă în cursul unei luni calendaristice sau al unui trimestru să se încheie în ultima zi a lunii calendaristice următoare, respectiv a trimestrului următor.

3. Atunci când se aplică art. 115 alin. (1) lit. (b), autoritățile vamale specifică termenul în care mărfurile necomunitare trebuie declarate sub un regim. Această perioadă începe la data acceptării declarației de export pentru produsele compensatoare obținute din mărfurile echivalente corespunzătoare.

4. Pot fi prevăzute termene exacte pentru anumite operațiuni de perfecționare sau pentru anumite mărfuri de import, în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 119

1. Autoritățile vamale stabilesc fie rata de randament a operațiunii, fie, când este cazul, metoda determinării acestei rate. Rata de randament se stabilește pe baza împrejurărilor reale în care se derulează sau urmează să se deruleze operațiunea de perfecționare.

2. Atunci când împrejurările o cer și în special în cazul operațiunii de perfecționare efectuate în condiții tehnice clar definite asupra unor mărfuri cu caracteristici substanțial uniforme și care au ca rezultat producerea unor produse compensatoare de calitate uniformă, ratele standard de randament pot fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului, pe baza datelor reale constatate anterior.

Articolul 120

Situațiile și condițiile în care mărfurile netransformate sau produsele compensatoare sunt considerate a fi fost puse în liberă circulație pot fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 121

1. Sub rezerva art. 122, când se naște o datorie vamală, valoarea unei astfel de datorii se stabilește pe baza elementelor de taxare corespunzătoare mărfurilor de import în momentul acceptării declarației de plasare a acestor mărfuri sub regimul de perfecționare activă.

2. Dacă în momentul prevăzut în alin. (1) mărfurile de import îndeplinesc condițiile de calitate pentru a se încadra în tratamentul tarifar preferențial la contingentele sau plafoanele tarifare, acestea îndeplinesc condițiile oricărui tratament tarifar preferențial care există în privința mărfurilor identice la momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație.

Articolul 122

Prin derogare de la art. 121, produsele compensatoare:

(a) sunt supuse drepturilor de import corespunzătoare, când:

- sunt puse în liberă circulație și apar pe lista adoptată în conformitate cu procedura comitetului, în măsura în care ele sunt proporționale cu partea exportată a produselor compensatoare neincluse pe listă. Totuși, titularul autorizației poate solicita ca drepturile pentru acele produse să fie evaluate în manualul menționat în art. 121;
- sunt supuse taxelor stabilite prin politica agricolă comună, iar dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului o permit;

- (b) sunt supuse drepturilor de import calculate în conformitate cu reglementările aplicabile regimului vamal în cauză sau zonelor libere sau antrepozitelor libere în care au fost plasate sub un regim suspensiv sau într-o zonă liberă sau antrepozit liber;

Cu toate acestea,

- persoana respectivă poate solicita ca drepturile să fie evaluate în conformitate cu art. 121;
 - în cazurile când produselor compensatoare li s-a atribuit o destinație vamală menționată anterior, diferită de transformarea sub control vamal, valoarea drepturilor de import percepute este cel puțin egal cu cea calculată în temeiul art. 121;
- (c) pot fi supuse reglementărilor privind evaluarea drepturilor prevăzute pentru regimul de transformare sub control vamal când mărfurile de import ar fi putut fi plasate sub acest regim;
- (d) se bucură de tratament tarifar preferențial datorită utilizării speciale căreia îi sunt destinate, când există o dispoziție pentru acest tratament în cazul mărfurilor identice importate;
- (e) sunt scutite de drepturi de import când decizia de scutire de taxe vamale se face în cazul mărfurilor identice importate în temeiul art. 184.

IV. Operațiuni de perfecționare în afara teritoriului vamal al Comunității

Articolul 123

1. Unele sau toate produsele ori mărfurile compensatoare în aceeași stare pot fi exportate temporar în scopul transformării ulterioare în afara teritoriului vamal al Comunității dacă autoritatea vamală autorizează acest lucru, în conformitate cu condițiile prevăzute de regimul de perfecționare pasivă.
2. Când se naște o datorie vamală privind produsele reimportate, se percep următoarele drepturi:
 - (a) drepturile de import pentru produsele compensatoare sau mărfurile în aceeași stare menționate în alin. (1), calculate în conformitate cu art. 121 și 122 și
 - (b) drepturile de import pentru produsele reimportate după perfecționarea pasivă pe teritoriul vamal al Comunității, a căror valoare se calculează în conformitate cu dispozițiile referitoare la regimul de perfecționare pasivă în aceleași condiții care s-ar aplica dacă produsele exportate sub acest regim ar fi fost puse în liberă circulație înainte ca acest export să aibă loc.

V. Dispoziții specifice privind sistemul cu rambursare

Articolul 124

1. Sistemul cu rambursare poate fi utilizat pentru toate mărfurile cu excepția celor care, în momentul în care declarația de punere în liberă circulație este acceptată:

- sunt supuse unor restricții cantitative la import,
 - pot beneficia, în cadrul contingentelor tarifare, de o măsură tarifară preferențială sau într-o măsură suspensivă autonomă în sensul art. 20 alin. (3) lit. (d) - (f),
 - sunt supuse unei taxe agricole sau oricărei alte taxe la import prevăzută în politica agricolă comună sau prin măsuri specifice aplicabile anumitor bunuri care rezultă din transformarea produselor agricole.
2. În plus, sistemul de rambursare poate fi utilizat doar dacă nu s-a stabilit nici o restituire la export pentru produsele compensatoare în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație a mărfurilor de import.
3. Beneficiul sistemului cu rambursare poate fi acordat numai dacă, în momentul în care declarația de export a produselor compensatoare este acceptată:
- mărfurile importate nu sunt supuse uneia din taxele menționate la primul alineat a treia liniuță,
 - nu a fost stabilită nici o restituire la export pentru produsele compensatoare.

Articolul 125

1. În declarația de punere în liberă circulație trebuie să se indice faptul că se utilizează sistemul de rambursare și să fie furnizate datele de referință ale autorizației.
2. La cererea autorităților vamale, autorizația menționată se anexează la declarația de punere în liberă circulație.

Articolul 126

În cadrul sistemului cu rambursare nu se aplică art. 115 alin. (1) lit. (b), alin. (3) și (5), art. 118 alin. (3), art. 120 și 121, art. 122 lit. (a) a doua liniuță și lit. (c), precum și art. 129.

Articolul 127

Exportul temporar al produselor compensatoare realizat conform art. 123 alin. (1) nu se consideră ca export în sensul art. 128 cu excepția cazului când acele produse nu sunt reimportate în cadrul Comunității în perioada prevăzută.

Articolul 128

1. Titularul autorizației poate să solicite ca drepturile de import să fie rambursate sau remise când poate dovedi, la cererea autorităților vamale, că produsele compensatoare obținute din mărfurile de import puse în liberă circulație în sistem cu rambursare au fost:

- fie exportate,
- fie plasate, pentru a fi reexportate ulterior respectând regimul comunitar de tranzit, sub regimul de antrepozit vamal, regimul de admitere temporară sau regimul de perfecționare activă (regim cu suspendare) sau într-o zonă liberă sau antrepozit liber,

dacă toate condițiile pentru utilizarea regimului au fost de asemenea îndeplinite.

2. În scopul atribuirii unei destinații vamale, în conformitate cu alin. (1) a doua liniuță, produsele compensatoare sunt considerate mărfuri necomunitare.

3. Termenul în care trebuie să fie depusă cererea de rambursare se stabilește în conformitate cu procedura comitetului.

4. Produsele compensatoare plasate sub un regim vamal sau într-o zonă liberă sau antrepozit liber în conformitate cu dispozițiile alin. (1), sunt puse în liberă circulație doar cu autorizația autorităților vamale, care o acordă atunci când condițiile justifică acest lucru.

În acest caz, și fără a aduce atingere art. 122 lit. (b), valoarea drepturilor de import rambursate sau remise se consideră ca reprezentând valoarea datoriei vamale.

5. În vederea stabilirii valorii drepturilor de import ce trebuie rambursate sau remise, se aplică *mutatis mutandis* art. 122 lit. (a) prima liniuță.

VI. Alte dispoziții

Articolul 129

Regimul de perfecționare activă, care utilizează sistemul cu suspendare, se aplică și pentru ca produsele compensatoare să poată beneficia de exonerarea de drepturile de export în care se încadrează produsele identice obținute din mărfuri comunitare în locul mărfurilor de import.

E. Transformarea sub control vamal

Articolul 130

Regimul de transformare sub control vamal permite ca mărfurile necomunitare să fie utilizate pe teritoriul vamal al Comunității în operațiuni care le modifică natura sau starea, fără să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor politicii comerciale și permite produselor care rezultă din astfel de operațiuni să fie puse în liberă circulație cu plata drepturilor de import datorate în mod normal pentru astfel de mărfuri. Astfel de produse sunt denumite produse transformate.

Articolul 131

Lista situațiilor în care se poate utiliza regimul de transformare sub control vamal se stabilește în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 132

Autorizația pentru transformare sub control vamal se acordă la solicitarea persoanei care efectuează transformarea sau care se ocupă de efectuarea ei.

Articolul 133

Autorizația se acordă numai:

- (a) persoanelor stabilite în Comunitate;
- (b) atunci când mărfurile de import pot fi identificate în produsele transformate;
- (c) atunci când, după transformare, mărfurile nu pot fi readuse economic la forma sau starea în care se aflau înainte de plasarea lor sub regim;
- (d) atunci când utilizarea regimului nu poate duce la evitarea efectului regulilor de origine și privind restricțiile cantitative aplicabile mărfurilor importate;
- (e) atunci când sunt îndeplinite condițiile necesare ca regimul să contribuie la crearea sau menținerea activității de transformare a mărfurilor în Comunitate, fără a aduce atingere intereselor producătorilor comunitari de mărfuri similare (condiții economice).

Articolul 134

Art. 118 alin. (1), (2) și (4) și art. 119 se aplică *mutatis mutandis*.

Articolul 135

Atunci când se naște o datorie vamală pentru mărfurile în aceeași stare sau pentru produsele care sunt în stadii intermediare de transformare comparativ cu ceea ce s-a prevăzut în autorizație, valoarea acestei datorii se stabilește pe baza elementelor de taxare corespunzătoare mărfurilor de import în momentul aprobării declarației privind plasarea mărfurilor sub regimul de transformare sub control vamal.

Articolul 136

1. În cazurile în care mărfurile de import îndeplineau condițiile pentru a beneficia de tratamentul tarifar preferențial atunci când au fost plasate sub regimul de transformare sub control vamal și când acest tratament tarifar preferențial este aplicabil produselor identice cu produsele transformate puse

în liberă circulație, drepturile de import aferente produselor transformate se calculează pe baza ratei dreptului aplicabil pentru tratamentul respectiv.

2. Dacă tratamentul tarifar preferențial menționat în alin. (1) este prevăzut pentru mărfurile de import în cadrul contingentelor tarifare sau plafoanelor tarifare, aplicarea ratei dreptului menționat în alin. (1) cu privire la produsele transformate este, de asemenea, supusă condiției ca respectivul tratament tarifar preferențial să fie aplicabil mărfurilor de import în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație. În acest caz, cantității de mărfuri de import utilizate efectiv la fabricarea produselor transformate puse în liberă circulație i se aplică contingentele sau plafoanele tarifare în vigoare în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație și nu se procedează la aplicarea contingentelor sau plafoanelor tarifare deschise pentru produse identice cu produsele transformate.

F. Admiterea temporară

Articolul 137

Regimul de admitere temporară permite utilizarea pe teritoriul vamal al Comunității, cu exonerare totală sau parțială de drepturi de import și fără a fi supuse măsurilor politicii comerciale a mărfurilor necomunitare destinate reexportului fără să fi suferit vreo modificare în afara deprecierei normale datorată utilizării lor.

Articolul 138

Autorizația de admitere temporară se acordă la cerere persoanei care utilizează mărfurile sau care se ocupă ca ele să fie utilizate.

Articolul 139

Autoritățile vamale refuză acordarea regimului de admitere temporară când este imposibil să se asigure identificarea mărfurilor de import.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot autoriza utilizarea regimului de admitere temporară fără asigurarea identificării mărfurilor când, având în vedere natura mărfurilor sau operațiunilor de îndeplinit, absența măsurilor de identificare nu poate duce la o folosire abuzivă a regimului.

Articolul 140

1. Autoritățile vamale stabilesc termenul în care mărfurile de import trebuie să fie reexportate sau să li se dea o altă destinație vamală. Acest termen trebuie să fie suficient de lung pentru ca obiectivul utilizării autorizate să fie atins.

2. Fără a aduce atingere perioadelor speciale prevăzute în conformitate cu art. 141, perioada maximă în care mărfurile pot rămâne în regimul de admitere temporară este de 24 luni. Autoritățile vamale pot stabili totuși, cu acordul persoanei interesate, termene mai scurte.

3. Cu toate acestea, în împrejurări excepționale, autoritățile vamale pot, la cererea persoanei interesate și în limite rezonabile, să prelungească perioadele menționate în alin. (1) și (2) pentru a permite utilizarea autorizată.

Articolul 141

Situațiile și condițiile speciale în care regimul de admitere temporară poate fi utilizat cu scutire totală de drepturi de import se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 142

1. Utilizarea regimului de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import se acordă pentru mărfurile care, pe durata rămânerii în proprietatea persoanei stabilite în afara teritoriului vamal al Comunității, nu sunt cuprinse în dispozițiile adoptate în conformitate cu art. 141 sau care sunt cuprinse în aceste dispoziții, dar nu îndeplinesc toate condițiile prevăzute în articolul menționat pentru acordarea admiterii temporare cu exonerare totală.

2. Lista mărfurilor excluse de la posibilitatea utilizării regimului de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import se întocmește în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 143

1. Valoarea drepturilor de import aferente mărfurilor plasate sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import se stabilește la 3%, pentru fiecare lună sau fracție de lună în care mărfurile au fost plasate sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială, din valoarea drepturilor care ar fi trebuit să fie plătite pentru mărfurile menționate dacă ar fi fost puse în liberă circulație la data la care au fost plasate sub regimul de admitere temporară.

2. Valoarea drepturilor de import care urmează să fie încasate nu trebuie să o depășească pe aceea care ar fi trebuit încasată dacă mărfurile respective ar fi fost puse în liberă circulație la data la care ele au fost plasate sub regimul de admitere temporară, neluând în considerare nici o dobândă care ar putea fi aplicată.

3. Transferul de drepturi și obligații care decurg din regimul de admitere temporară conform art. 90 nu presupune aplicarea aceluiași sistem de exonerare pentru fiecare dintre perioadele de utilizare care trebuie avute în vedere.

4. Când transferul menționat în alin. (3) se face cu scutire parțială pentru ambii titulari autorizați să utilizeze regimul în aceeași lună, titularul autorizației inițiale este obligat să plătească valoarea drepturilor de import pentru întreaga lună.

Articolul 144

1. Atunci când se naște o datorie vamală pentru mărfuri de import, valoarea unei astfel de datorii se stabilește pe baza elementelor de taxare corespunzătoare pentru mărfurile respective în momentul aprobării declarației de plasare a mărfurilor sub regimul de admitere temporară. Cu toate acestea, când dispozițiile art. 141 prevăd astfel, valoarea datoriei se determină pe baza elementelor de taxare adecvate pentru mărfurile în cauză în momentul menționat în art. 214.

2. Atunci când, din alte rațiuni decât cele de plasare a mărfurilor sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import, se naște o datorie vamală pentru mărfurile plasate sub regimul menționat, valoarea acestei datorii este egală cu diferența dintre valoarea drepturilor calculate conform alin. (1) și a celor datorate conform art. 143.

G. Perfecționarea pasivă

1. Generalități

Articolul 145

1. Regimul de perfecționare pasivă permite ca, fără a aduce atingere dispozițiilor care reglementează domenii specifice privind sistemul de schimb de mărfuri standard prevăzut în art. 154 - 159 sau în art. 123, mărfurile comunitare să fie exportate temporar de pe teritoriul vamal al Comunității pentru a fi supuse unor operațiuni de perfecționare, iar produsele rezultând din acele operațiuni să fie puse în liberă circulație cu exonerare parțială sau totală de drepturi de import.

2. Exportul temporar al mărfurilor comunitare atrage după sine aplicarea drepturilor de export, a măsurilor de politică comercială și a altor formalități prevăzute pentru scoaterea mărfurilor comunitare de pe teritoriul vamal al Comunității.

3. Se aplică următoarele definiții:

- (a) „mărfuri de export temporar” reprezintă mărfurile plasate sub regimul de perfecționare pasivă;
- (b) „operațiuni de perfecționare” reprezintă operațiunile menționate în art. 114 alin. (2) lit. (c) prima, a doua și a treia liniuță;
- (c) „produse compensatoare” reprezintă toate produsele care rezultă din operațiunile de perfecționare;
- (d) „rata de randament” reprezintă cantitatea sau procentul produselor compensatoare care sunt obținute prin perfecționarea unei cantități determinate de mărfuri de export temporar.

Articolul 146

1. Nu pot fi plasate sub regimul de perfecționare pasivă mărfurile comunitare:

- al căror export implică rambursarea sau remiterea drepturilor de import,

- care, anterior exportului, au fost puse în liberă circulație cu exonerare totală de drepturi de import în temeiul destinației, atât timp cât condițiile pentru acordarea unei astfel de scutiri continuă să se aplice,
 - al căror export implică acordarea restituirilor la export sau pentru care se acordă un alt avantaj financiar decât aceste restituiri în conformitate cu politica agricolă comună pe baza exportului mărfurilor respective.
2. Cu toate acestea, se pot stabili derogări de la alin. (1) a doua liniuță în conformitate cu procedura comitetului.

II. Acordarea autorizației

Articolul 147

1. Autorizația de perfecționare pasivă se emite la cererea persoanei care se ocupă de îndeplinirea operațiunilor de perfecționare.
2. Prin derogare de la alin. (1), autorizația de utilizare a regimului de perfecționare pasivă poate fi acordată unei alte persoane pentru mărfurile de origine comunitară în sensul titlului II capitolul 2 secțiunea 1, când operațiunea de perfecționare constă în incorporarea acelor mărfuri în mărfuri obținute în afara Comunității și importate ca produse compensatoare, cu condiția ca utilizarea acestui regim să favorizeze promovarea vânzării mărfurilor de export fără a aduce atingere intereselor esențiale ale producătorilor comunitari de produse identice sau similare cu produsele compensatoare importate.

Situațiile și normele de aplicare a paragrafului precedent se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 148

Autorizația se acordă numai:

- (a) persoanelor stabilite în Comunitate;
- (b) atunci când se consideră că este posibil să se stabilească faptul că produsele compensatoare rezultă din perfecționarea mărfurilor de export temporar.

Situațiile în care se aplică derogări de la prezenta literă și condițiile în care se pot aplica astfel de derogări se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului;

- (c) atunci când autorizația de utilizare a regimului de perfecționare pasivă nu este de natură a aduce atingere în mod serios intereselor esențiale ale transformatorilor comunitari (condiții economice).

III. Funcționarea regimului

Articolul 149

1. Autoritățile vamale stabilesc termenul în care produsele compensatoare trebuie să fie reimportate pe teritoriul vamal al Comunității. Ele pot prelungi acea perioadă în urma depunerii de către titularul autorizației a unei cereri bine argumentate.
2. Autoritățile vamale stabilesc fie rata de randament a operațiunii fie, atunci când este necesar, modalitatea de stabilire a ratei.

Articolul 150

1. Exonerarea totală sau parțială de drepturi de import conform art. 151 alin. (1) se acordă numai când produsele compensatoare sunt declarate pentru punerea în liberă circulație în numele sau în favoarea:
 - (a) titularului autorizației sau
 - (b) oricărei alte persoane stabilite în Comunitate cu condiția ca acea persoană să fi obținut consimțământul titularului autorizației, iar condițiile autorizării să fie îndeplinite.
2. Exonerarea totală sau parțială de drepturi de import prevăzută în art. 151 nu se acordă atunci când una dintre condițiile sau obligațiile referitoare la regimul de perfecționare pasivă nu este îndeplinită, decât dacă se stabilește că neconcordanțele nu au un efect semnificativ în aplicarea regimului respectiv.

Articolul 151

1. Exonerarea totală sau parțială de drepturi de import prevăzută în art. 145 se aplică prin deducerea din valoarea drepturilor de import aplicabile produselor compensatoare puse în liberă circulație a valorii drepturilor de import care ar fi aplicabile la aceeași dată mărfurilor de export temporar dacă acestea ar fi importate pe teritoriul vamal al Comunității din țara în care au fost supuse operațiunii de perfecționare sau a ultimei operațiuni de perfecționare.
2. Suma de scăzut în temeiul alin. (1) se calculează pe baza cantității și naturii mărfurilor în cauză, la data acceptării declarației de plasare sub regimul de perfecționare pasivă sau pe baza altor elemente de taxare aplicabile lor la data acceptării declarației privind punerea în liberă circulație a produselor compensatoare.

Valoarea mărfurilor de export temporar este cea luată în considerare pentru aceste mărfuri la stabilirea valorii în vamă a produselor compensatoare în conformitate cu art. 32 alin. (1) lit. (b) pct. (i) sau, dacă valoarea nu poate fi astfel stabilită, diferența dintre valoarea în vamă a produselor compensatoare și cheltuielile de perfecționare stabilite prin mijloace rezonabile.

Cu toate acestea,

- anumite taxe stabilite în conformitate cu procedura comitetului nu se iau în considerare la calcularea sumei de scăzut;
 - atunci când, înainte de a fi plasate sub regimul de perfecționare pasivă, mărfurile de export temporar au fost puse în liberă circulație la o taxă redusă în virtutea utilizării în scopuri speciale, și atât timp cât condițiile de acordare a taxei reduse continuă să se aplice, valoarea deductibilă este valoarea drepturilor de import percepute efectiv la punerea în liberă circulație a mărfurilor.
3. Atunci când mărfurile de export temporar ar putea beneficia la punerea în liberă circulație de o taxă redusă sau zero în virtutea utilizării în scopuri speciale, această taxă se ia în considerare cu condiția ca mărfurile să fi suferit aceleași operațiuni ca operațiunile prevăzute pentru o astfel de utilizare în țara în care a avut loc operațiunea de perfecționare sau ultima operațiune de perfecționare.
4. Atunci când produsele compensatoare beneficiază de o măsură tarifară preferențială în sensul art. 20 alin. (3) lit. (d) sau (e), iar măsura există pentru mărfurile care se încadrează în aceeași clasificare tarifară ca și mărfurile de export temporar, rata drepturilor de import de luat în considerare la stabilirea sumei de scăzut conform alin. (1) este cea care s-ar aplica dacă mărfurile de export temporar ar îndeplini condițiile în care se aplică măsura preferențială.
5. Prezentul articol nu aduce atingere aplicării dispozițiilor adoptate sau care pot fi adoptate în contextul comerțului dintre Comunitate și terțe țări, care prevăd exonerarea de drepturi de import a anumitor produse compensatoare.

Articolul 152

1. Atunci când scopul operațiunii de perfecționare este repararea mărfurilor de export temporar, acestea sunt puse în liberă circulație cu exonerare totală de drepturi de import când se stabilește într-o măsură satisfăcătoare pentru autoritățile vamale, că mărfurile au fost reparate gratis, fie datorită unei obligații contractuale sau legale de garanție, fie datorită existenței unui viciu de fabricație.
2. Alin. (1) nu se aplică în cazul în care s-a ținut cont de starea defectuoasă în momentul în care mărfurile în cauză au fost puse în liberă circulație pentru prima oară.

Articolul 153

Atunci când scopul operațiunii de perfecționare este repararea mărfurilor de export temporar și o astfel de reparare este efectuată cu titlu oneros, exonerarea parțială de drepturi de import prevăzută în art. 145 se acordă prin stabilirea valorii drepturilor aplicabile pe baza elementelor de taxare aferente produselor compensatoare la data acceptării declarației de punere în liberă circulație a produselor respective și luând în considerare ca valoare în vamă o valoare egală cu costurile de reparare, cu condiția ca aceste costuri să reprezinte singurul considerent oferit de titularul autorizației și să nu fie influențate de nici o legătură între titular și comerciant.

IV: Perfecționarea pasivă cu utilizarea sistemului de schimb de mărfuri standard

Articolul 154

1. În condițiile prevăzute în secțiunea IV care sunt aplicabile în plus față de dispozițiile precedente, sistemul de schimb de mărfuri standard permite ca produsul importat, denumit în continuare „produs de înlocuire”, să înlocuiască un produs compensator.
2. Autoritățile vamale permit utilizarea sistemului de schimb de mărfuri standard atunci când operațiunea de perfecționare implică repararea altor mărfuri comunitare decât cele care fac obiectul politicii agrare comune sau regimurilor specifice aplicabile anumitor mărfuri ce rezultă din transformarea produselor agricole.
3. Fără a aduce atingere art. 159, dispozițiile aplicabile produselor compensatoare se aplică și produselor de înlocuire.
4. Autoritățile vamale permit, în condițiile prevăzute, ca produsele de înlocuire să fie importate înainte ca mărfurile de export temporar să fie reexportate (import anticipat).

În cazul importului anticipat al unui produs de înlocuire, trebuie să se constituie o garanție care să acopere valoarea drepturilor de import.

Articolul 155

1. Produsele de înlocuire trebuie să aibă aceeași încadrare tarifară, aceeași calitate comercială și aceleași caracteristici tehnice ca și mărfurile de export temporar dacă acestea din urmă au fost supuse operațiunii de reparare menționate.
2. Atunci când mărfurile de export temporar au fost folosite înaintea exportării, produsele de înlocuire trebuie să fi fost și ele utilizate, neputând fi produse noi.

Autoritățile vamale pot acorda totuși derogări de la această regulă dacă produsul de înlocuire a fost furnizat gratuit datorită unei obligații contractuale sau legale de garanție sau datorită unui viciu de fabricație.

Articolul 156

Schimbul de mărfuri standard poate fi autorizat numai când se poate verifica dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 155.

Articolul 157

1. În cazul importului anticipat, mărfurile de export sunt exportate temporar în termen de două luni de la data acceptării de către autoritățile vamale a declarației de punere în liberă circulație a produselor de înlocuire.

2. Totuși, când situații excepționale justifică acest lucru, la solicitarea persoanei interesate, autoritățile vamale pot prelungi, în limite rezonabile, termenul precizat în alin. (1).

Articolul 158

În cazul importului anticipat și când se aplică art. 151, valoarea deductibilă se stabilește pe baza elementelor de taxare aplicabile mărfurilor de export temporar la data acceptării declarației de plasare sub acest regim.

Articolul 159

Art. 147 alin. (2) și art. 148 lit. (b) nu se aplică în contextul schimbului de mărfuri standard.

V. Alte dispoziții

Articolul 160

Dispozițiile menționate în cadrul perfecționării pasive au efect și în vederea punerii în aplicare a măsurilor netarifare de politică comercială comună.

Secțiunea 4

Exportul

Articolul 161

1. Regimul de export permite mărfurilor comunitare să iasă de pe teritoriul vamal al Comunității.

Exportul presupune aplicarea formalităților de ieșire, inclusiv a măsurilor de politică comercială și, după caz, a drepturilor de export.

2. Cu excepția mărfurilor plasate sub regimul de perfecționare pasivă sau sub un regim de tranzit în temeiul art. 163 și fără a aduce atingere art. 164, toate mărfurile comunitare destinate exportului sunt plasate sub regimul de export.

3. Mărfurile expediate în Helgoland nu sunt considerate a fi exporturi de pe teritoriul vamal al Comunității.

4. Situația și condițiile în care mărfurile care ies de pe teritoriul vamal al Comunității nu fac obiectul unei declarații de export se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

5. Declarația de export trebuie depusă la biroul vamal autorizat cu supravegherea locului în care este stabilit exportatorul sau în care mărfurile sunt ambalate sau încărcate pentru transportul de export. Derogările se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 162

Liberul de vamă pentru export se acordă cu condiția ca mărfurile respective să iasă de pe teritoriul vamal al Comunității în aceleași condiții ca atunci când a fost acceptată declarația de export.

Secțiunea 5

Tranzitul intern

Articolul 163

1. Regimul de tranzit intern permite, în condițiile prevăzute în alin. (2) - (4), circulația mărfurilor comunitare dintr-un punct într-altul pe teritoriul vamal al Comunității trecând pe teritoriul unei țări fără vreo modificare a statutului lor vamal. Această dispoziție nu aduce atingere aplicării art. 91 alin. (1) lit. (b).

2. Circulația menționată în alin. (1) poate avea loc:

(a) fie sub regimul de tranzit comunitar intern, cu condiția ca această posibilitate să fie prevăzută printr-un acord internațional;

(b) fie în baza unui carnet TIR (Convenția TIR);

(c) fie în baza unui carnet ATA (Convenția ATA) folosit ca document de tranzit;

(d) în baza Manifestului renan (art. 9 din Convenția revizuită privind navigația pe Rin);

(e) fie în baza formularului 302, așa cum este prevăzut în acordul dintre statele parte la Tratatul Nord Atlantic privind statutul forțelor lor, semnat la Londra pe 19 iunie 1951,

(f) fie prin poștă (inclusiv colet poștal).

3. În cazul menționat în alin. (2) lit. (a), art. 92, 94, 95, 96 și 97 se aplică *mutatis mutandis*.

4. În cazurile menționate în alin. (2) lit. (b) - (f), mărfurile își păstrează statutul vamal numai dacă acest statut este stabilit în condițiile și în forma recomandată prin dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 164

Condițiile în care mărfurile comunitare pot circula, fără a fi plasate sub un regim vamal, dintr-un punct în altul al teritoriului vamal al Comunității și, temporar, în afara teritoriului menționat fără a li se modifica statutul, se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 165

Regimul de tranzit comunitar intern se aplică și în cazul în care o dispoziție a Comunității se referă în mod expres la aplicarea acestuia.

CAPITOLUL 3

ALTE TIPURI DE DESTINAȚIE VAMALĂ

Secțiunea 1

Zone libere și antrepozite libere

A. Generalități

Articolul 166

Zonele libere și antrepozitele libere fac parte din teritoriul vamal al Comunității sau sunt situate pe acel teritoriu și separate de restul, în care:

- (a) mărfurile comunitare sunt considerate, în aplicarea drepturilor de import și măsurilor de politică comercială referitoare la import, ca neaflându-se pe teritoriul vamal al Comunității, în măsura în care nu sunt nici puse în liberă circulație sau plasate sub un alt regim vamal, nici utilizate sau consumate în alte condiții decât cele prevăzute în reglementările vamale;
- (b) mărfurile comunitare pentru care există o astfel de dispoziție în conformitate cu legislația comunitară care reglementează domenii specifice beneficiază de măsurile legate în mod obișnuit de exportul mărfurilor, pe baza plasării lor într-o zonă liberă sau un antrepozit liber.

Articolul 167

1. Statele membre pot desemna părți ale teritoriului vamal al Comunității ca zone libere sau pot autoriza înființarea unor antrepozite libere.
2. Statele membre determină limita geografică a fiecărei zone. Incintele care urmează a fi desemnate ca antrepozite libere trebuie aprobate de statele membre.

3. Zonele libere trebuie să fie împrejmuite. Statele membre definesc punctele de intrare și ieșire ale fiecărei zone libere sau antrepozit liber.

4. Construirea oricărei clădiri într-o zonă liberă necesită aprobarea prealabilă a autorităților vamale.

Articolul 168

1. Perimetrul și punctele de intrare și ieșire ale zonelor libere și ale antrepozitelor libere sunt supuse supravegherii autorităților vamale.

2. Persoanele și mijloacele de transport care intră sau părăsesc zona liberă sau antrepozitul liber pot fi supuse controlului vamal.

3. Accesul într-o zonă liberă sau un antrepozit liber poate fi interzis persoanelor care nu oferă toate garanțiile necesare respectării dispozițiilor prevăzute în prezentul cod.

4. Autoritățile vamale pot verifica mărfurile care intră, părăsesc sau rămân în zona liberă sau antrepozitul liber. Pentru a face posibil astfel de controale, se înmânează sau este pus la dispoziția autorităților vamale sau a oricărei persoane desemnate în acest scop de către autorități un exemplar al documentului de transport, care însoțește mărfurile la intrare sau la ieșire. Atunci când se solicită asemenea controale, mărfurile trebuie puse la dispoziția autorităților vamale.

B. Plasarea mărfurilor în zone libere sau antrepozite libere

Articolul 169

Atât mărfurile comunitare cât și cele necomunitare pot fi plasate în zone libere sau antrepozite libere.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot cere ca mărfurile care prezintă risc sau pot să deterioreze alte mărfuri sau care, din alte motive, necesită condiții speciale, să fie plasate în incinte dotate special pentru a le adăposti.

Articolul 170

1. Fără a aduce atingere art. 168 alin. (4), mărfurile care intră într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber nu trebuie să fie prezentate autorităților vamale și nici nu necesită depunerea unei declarații vamale.

2. Mărfurile sunt prezentate autorităților vamale și sunt supuse formalităților vamale recomandate numai dacă:

- (a) au fost plasate sub un regim vamal care se încheie atunci când intră într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber; totuși, atunci când regimul vamal respectiv permite scutirea de obligația de a prezenta mărfurile în vamă, o astfel de prezentare nu se solicită;
 - (b) au fost plasate într-o zonă liberă sau într-un antrepozit vamal liber pe baza unei decizii de acordare a rambursării sau remiterii drepturilor de import;
 - (c) îndeplinesc condițiile pentru aplicarea măsurilor menționate în art. 166 lit. (b).
3. Autoritățile vamale pot solicita ca mărfurile supuse drepturilor de export sau altor dispoziții de export să fie semnalate serviciului vamal.
4. La cererea părții interesate, autoritățile vamale atestă statutul comunitar sau necomunitar al mărfurilor plasate într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber.

C. Funcționarea zonelor libere și a antrepozitelor libere

Articolul 171

1. Nu există nici o limită a duratei în care mărfurile pot rămâne în zonele libere și în antrepozitele libere.
2. Pentru anumite mărfuri menționate în art. 166 lit. (b), care sunt cuprinse în politica agricolă comună, se pot stabili termene specifice în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 172

1. Orice activitate industrială, comercială sau de servicii dintr-o zonă liberă sau antrepozit liber trebuie autorizată în condițiile prevăzute în prezentul cod. Desfășurarea unor astfel de activități trebuie comunicată în prealabil autorităților vamale.
2. Autoritățile vamale pot impune anumite interdicții sau restricții asupra activităților menționate în alin. (1), ținând cont de natura mărfurilor în cauză sau de cerințele supravegherii vamale.
3. Autoritățile vamale pot interzice exercitarea oricărei activități într-o zonă liberă sau antrepozit liber persoanelor care nu oferă garanțiile necesare în conformitate cu dispozițiile prezentului cod.

Articolul 173

Pe durata cât rămân într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber, mărfurile necomunitare plasate în respectiva zonă liberă sau antrepozit liber pot:

- (a) să fie puse în liberă circulație în condițiile prevăzute de acel regim sau în art. 178;

- (b) să facă obiectul formelor obișnuite de manipulare menționate în art. 109 alin. (1), fără autorizație;
- (c) să fie plasate sub regimul de perfecționare activă în condițiile prevăzute de regim.

Cu toate acestea, operațiunile de perfecționare efectuate pe teritoriul vechiului port liber Hamburg, în zonele libere ale Insulelor Canare, Azore, Madeira și ale departamentelor de peste mări nu sunt supuse condițiilor economice.

Cu toate acestea, în ce privește vechiul port Hamburg, dacă într-un anumit sector economic condițiile de concurență din Comunitate sunt afectate ca rezultat al acestei derogări, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, decide aplicarea condițiilor economice la activitatea economică corespunzătoare pe teritoriul vechiului port liber Hamburg;

- (d) să fie plasate sub regim de transformare sub control vamal în condițiile prevăzute de acest regim;
- (e) să fie plasate sub regim de admitere temporară în condițiile prevăzute de acest regim;
- (f) să fie abandonate în conformitate cu art. 182;
- (g) să fie distruse, cu condiția ca persoana interesată să furnizeze autorităților vamale toate informațiile pe care acestea le consideră necesare.

Atunci când mărfurile sunt plasate sub unul din regimurile menționate la lit. (c), (d) sau (e), statele membre pot, în măsura în care este necesar să se țină cont de condițiile de funcționare și de supraveghere vamală ale zonelor libere și antrepozitelor libere, să adapteze măsurile de control prevăzute.

Articolul 174

Mărfurile comunitare menționate în art. 166 lit. (b) care sunt cuprinse în politica agricolă comună trebuie să facă obiectul numai acelor manipulări recomandate expres pentru astfel de mărfuri, în conformitate cu art. 109 alin. (2). Astfel de manipulări pot fi efectuate fără autorizație.

Articolul 175

1. Când art. 173 și 174 nu se aplică, mărfurile necomunitare și cele comunitare menționate în art. 166 lit. (b) nu pot fi consumate sau utilizate în zonele libere sau antrepozitele libere.
2. Fără a aduce atingere dispozițiilor aplicabile rezervelor și stocurilor, atunci când regimul în cauză prevede astfel, alin. (1) nu împiedică utilizarea sau consumul de mărfuri a căror punere în liberă circulație sau a căror admitere temporară nu ar implica aplicarea drepturilor de import sau a măsurilor de politică agricolă comună sau de politică comercială. În această situație nu este necesară nici o declarație de punere în liberă circulație sau de admitere temporară.

Cu toate acestea, o astfel de declarație se solicită dacă unor astfel de mărfuri urmează să li se aplice un contingent sau plafon.

Articolul 176

1. Toate persoanele care desfășoară o activitate care implică fie depozitarea, prelucrarea sau transformarea, fie vânzarea sau cumpărarea de mărfuri într-o zonă sau antrepozit liber trebuie să țină evidența operativă a mărfurilor într-o formă aprobată de autoritățile vamale. Mărfurile sunt înregistrate în evidența operativă imediat ce sunt aduse la sediul persoanei respective. Evidența operativă trebuie să dea posibilitatea autorităților vamale să identifice mărfurile și să le înregistreze mișcările.

2. Atunci când mărfurile sunt transbordate într-o zonă liberă, documentele referitoare la operațiune sunt păstrate la dispoziția autorităților vamale. Depozitarea mărfurilor pe termen scurt în astfel de transbordări este considerată a face parte integrantă din operațiune.

D. Scoaterea mărfurilor din zonele libere sau antrepozitele libere

Articolul 177

Fără a aduce atingere dispozițiilor speciale adoptate prin legislația vamală care reglementează domeniul specifice, mărfurile care ies dintr-o zonă liberă sau un antrepozit liber pot fi:

- exportate sau reexportate de pe teritoriul vamal al Comunității sau
- introduse într-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității.

Dispozițiile titlului III, cu excepția art. 48 - 53 atunci când este vorba de mărfuri comunitare, se aplică mărfurilor introduse în alte părți ale teritoriului respectiv, cu excepția cazurilor în care mărfurile părăsesc acea zonă pe cale maritimă sau pe cale aerului fără a fi fost plasate sub un regim vamal de tranzit sau de alt tip.

Articolul 178

1. Atunci când se naște o datorie vamală pentru mărfuri necomunitare, iar valoarea în vamă a unor astfel de mărfuri se bazează pe prețul efectiv plătit sau de plătit care include cheltuielile de antrepozitare sau de conservare a mărfurilor pe durata rămânerii lor în zona liberă sau antrepozitul liber, astfel de cheltuieli nu sunt incluse în valoarea în vamă dacă ele sunt indicate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri.

2. Atunci când mărfurile respective au fost supuse, într-o zonă liberă sau antrepozit liber, uneia dintre manipulările obișnuite în sensul art. 109 alin. (1), natura mărfurilor, valoarea în vamă și cantitatea de luat în considerare la stabilirea valorii drepturilor de import sunt cele care, la cererea declarantului și în măsura în care astfel de manipulări au făcut obiectul unei autorizații acordate în

conformitate cu alin. (3) din articolul menționat, ar trebui luate în considerare pentru aceste mărfuri în momentul prevăzut în art. 214, dacă nu ar fi fost supuse unor astfel de manipulări. Cu toate acestea, se pot stabili derogări de la această dispoziție în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 179

1. Mărfurilor comunitare menționate în art. 166 lit. (b) care sunt cuprinse în politica agricolă comună și care sunt plasate într-o zonă liberă sau antrepozit liber li se atribuie o destinație prevăzută de reglementările care le acordă, pe baza plasării lor într-o zonă liberă sau antrepozit liber, beneficiul măsurilor care se aplică în mod obișnuit exportului unor astfel de mărfuri.

2. În cazul în care asemenea mărfuri sunt reintroduse într-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității sau dacă nu s-a făcut nici o solicitare pentru a li se atribui o destinație prevăzută în alin. (1) până la expirarea termenului stabilit conform art. 171 alin. (2), autoritățile vamale iau măsurile prevăzute în legislația relevantă care reglementează domeniile specifice cu privire la nerespectarea destinației prevăzute.

Articolul 180

1. Atunci când mărfurile sunt introduse sau reintroduse într-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității sau sunt plasate sub un regim vamal, certificatul menționat în art. 170 alin. (4) poate fi utilizat ca dovadă a statutului comunitar sau necomunitar al unor astfel de mărfuri.

2. Atunci când nu se dovedește cu certificatul sau alte mijloace că mărfurile au statut comunitar sau necomunitar, mărfurile pot fi considerate:

- mărfuri comunitare, în scopul aplicării drepturilor de export și certificatelor de export sau a măsurilor prevăzute pentru export în cadrul politicii comerciale;
- mărfuri necomunitare, în toate celelalte cazuri.

Articolul 181

Autoritățile vamale trebuie să se asigure că sunt respectate reglementările cu privire la export sau reexport, atunci când mărfurile sunt exportate sau reexportate dintr-o zonă liberă sau antrepozit liber.

Secțiunea 2

Reexportarea, distrugerea și abandonarea

Articolul 182

1. Mărfurile necomunitare pot fi:

- reexportate de pe teritoriul vamal al Comunității;
- distruse;
- abandonate în favoarea bugetului statului când legislația cuprinde dispoziții în acest sens.

2. Reexportarea implică, după caz, aplicarea formalităților prevăzute pentru ieșirea mărfurilor, inclusiv măsuri de politică comercială.

Situațiile în care mărfurile necomunitare pot fi plasate sub un regim suspensiv în scopul neaplicării măsurilor de politică comercială la export pot fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

3. Reexportarea sau distrugerea fac obiectul unei înștiințări prealabile a autorităților vamale. Autoritățile vamale interzic reexportarea dacă formalitățile sau măsurile menționate în alin. (2) primul paragraf prevăd acest lucru. Când mărfurile plasate sub un regim vamal economic pe teritoriul vamal al Comunității sunt destinate reexportului, se depune o declarație vamală de export în sensul art. 59 - 78. În astfel de cazuri, se aplică art. 161 alin. (4) și (5).

Abandonarea se efectuează în conformitate cu dispozițiile naționale.

4. Distrugerea sau abandonarea nu presupun nici o cheltuială de la bugetul statului.

5. Oricărora deșeurilor sau resturilor care rezultă din distrugere li se atribuie una din destinațiile prevăzute de vamă pentru mărfurile necomunitare.

Acestea rămân sub supraveghere vamală până în momentul prevăzut în art. 37 alin. (2).

TITLUL V

MĂRFURI CARE PĂRĂSESC TERITORIUL VAMAL AL COMUNITĂȚII

Articolul 183

Mărfurile care părăsesc teritoriul vamal al Comunității sunt supuse supravegherii vamale. Ele pot fi supuse controalelor autorităților vamale în conformitate cu dispozițiile în vigoare. Ele părăsesc teritoriul menționat folosind, când este cazul, traseul stabilit de autoritățile vamale și în conformitate cu normele prevăzute de aceste autorități.

TITLUL VI
Operațiuni privilegiate
CAPITOLUL 1
SCUTIRI DE TAXE VAMALE

Articolul 184

Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, stabilește cazurile în care, datorită unor împrejurări speciale, sunt scutite de drepturile de import sau de export mărfurile care sunt puse în liberă circulație sau sunt exportate.

CAPITOLUL 2
MĂRFURI REINTRODUSE

Articolul 185

1. Mărfurile comunitare care, după ce au fost exportate, sunt reintroduse pe teritoriul vamal al Comunității și puse în liberă circulație în decursul unui termen de trei ani sunt scutite de drepturi de import la solicitarea persoanei interesate.

Cu toate acestea:

- termenul de trei ani poate fi depășit pentru a lua în considerare împrejurările speciale;
- atunci când, înaintea exportării lor de pe teritoriul vamal al Comunității, mărfurile reintroduse sunt puse în liberă circulație cu drepturi de import reduse sau zero datorită utilizării lor în scopuri speciale, se acordă scutirea de drepturi conform alin. (1) numai dacă ele urmează să fie reimportate în același scop.

Atunci când scopul pentru care mărfurile respective urmează să fie importate nu mai este același, valoarea drepturilor de import aferente lor se reduce cu oricare valoare încasată la prima punere în liberă circulație a mărfurilor. În cazul în care cea de-a doua valoare o depășește pe cea încasată la punerea în libera circulație a mărfurilor reintroduse, nu se acordă nici o rambursare.

2. Scutirea de drepturi de import prevăzută în alin. (1) nu se acordă în cazul:

- mărfurilor exportate de pe teritoriul vamal al Comunității în regim de perfecționare pasivă numai dacă acele mărfuri rămân în aceeași stare în care au fost exportate;

- mărfurilor care au făcut obiectul unei măsuri a Comunității ce a implicat exportarea lor în țări terțe. Împrejurările și condițiile în care se poate renunța la această cerință se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 186

Exonerarea de drepturi de import prevăzută în art. 185 se acordă numai dacă mărfurile sunt reimportate în aceeași stare în care au fost exportate. Împrejurările și condițiile în care se poate renunța la această cerință se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 187

Art. 185 și 186 se aplică *mutatis mutandis* produselor compensatoare inițial exportate sau reexportate ca urmarea a unui regim de perfecționare activă.

Valoarea drepturilor de import legal datorate se stabilește pe baza reglementărilor aplicabile în cazul regimului de perfecționare activă, data reexportului fiind considerată ca data punerii în liberă circulație.

CAPITOLUL 3

PRODUSE DE PESCUIT MARITIM ȘI ALTE PRODUSE OBȚINUTE DIN MARE

Articolul 188

Fără a aduce atingere art. 23 alin. (1) lit. (f), sunt exonerate de drepturi de import în momentul punerii în liberă circulație:

- (a) produsele de pescuit maritim și alte produse obținute din marea teritorială a unei țări terțe cu ajutorul navelor înmatriculate sau înregistrate într-un stat membru și care arborează pavilionul statului respectiv;
- (b) produsele obținute din produsele menționate la lit. (a) la bordul navelor-fabrică care îndeplinesc condițiile prevăzute la litera menționată.

TITLUL VII

DATORIA VAMALĂ

CAPITOLUL 1

GARANȚIA PENTRU PLATA UNEI DATORII VAMALE

Articolul 189

1. Atunci când, în conformitate cu reglementările vamale, autoritățile vamale solicită constituirea unei garanții pentru a asigura plata unei datorii vamale, o astfel de garanție trebuie să fie constituită de debitor sau de potențialul debitor.

2. Autoritățile vamale solicită o singură garanție pentru o datorie vamală.

Atunci când garanția se constituie în cadrul unui regim vamal care poate fi utilizat pentru anumite mărfuri în mai multe state membre, garanția respectivă este valabilă, așa cum se prevede în dispozițiile adoptate prin procedura comitetului, în statele membre respective.

3. Autoritățile vamale pot autoriza constituirea garanției de către o altă persoană decât cea de la care este solicitată.

4. Atunci când debitorul sau potențialul debitor este o autoritate publică, nu i se solicită nici o garanție.

5. Autoritățile vamale pot renunța la solicitarea constituirii unei garanții când valoarea ce trebuie garantată nu depășește 500 ECU.

Articolul 190

1. Atunci când legislația vamală prevede constituirea garanției facultative, o astfel de solicitare a garanției este lăsată la latitudinea autorităților vamale atât timp cât acestea consideră că nu este sigur că datoria vamală care a luat sau poate lua naștere se achită în termenul prevăzut.

Atunci când garanția menționată în paragraful precedent nu este solicitată, autoritățile vamale pot cere totuși de la persoana menționată în art. 189 alin. (1) un angajament de a respecta obligațiile pe care această persoană este ținută să le îndeplinească din punct de vedere legal.

2. Garanția menționată în alin. (1) primul paragraf este solicitată:

- în momentul aplicării reglementărilor care solicită constituirea unei asemenea garanții sau
- în orice moment ulterior când autoritățile vamale consideră că nu este sigur că datoria vamală care a luat sau poate lua naștere se va achita în termenul prevăzut.

Articolul 191

La cererea persoanei menționate în art. 189 alin. (1) sau (3), autoritățile vamale permit constituirea unei garanții globale, care să acopere două sau mai multe operațiuni pentru care a luat sau poate lua naștere o datorie vamală.

Articolul 192

1. Atunci când legislația vamală prevede constituirea unei garanții obligatorii, autoritățile vamale stabilesc valoarea unei astfel de garanții la un nivel egal cu:

- valoarea exactă a datoriei vamale sau datoriilor respective când valoarea poate fi stabilită cu certitudine în momentul solicitării garanției,
- în alte cazuri valoarea maximă, așa cum a fost estimată de autoritățile vamale, a datoriei sau datoriilor vamale care au luat sau pot lua naștere.

Atunci când se constituie o garanție globală pentru datorii vamale a căror valoare se poate modifica în timp, valoarea unei astfel de garanții este stabilită la un nivel care să permită acoperirea în orice moment a datoriei vamale respective.

2. Atunci când potrivit legislației vamale constituirea unei garanții este facultativă și autoritățile vamale solicită constituirea acesteia, valoarea garanției este stabilită de autoritățile respective în așa fel încât să nu depășească nivelul prevăzut în alin. (1).

3. Împrejurările și condițiile în care poate fi constituită o garanție forfetară sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 193

O garanție se poate constitui:

- fie prin depozit în numerar,
- fie printr-o cauțiune.

Articolul 194

1. Depozitele în numerar se constituie în moneda statului membru în care se solicită garanția.

Se consideră echivalentele unui depozit:

- remiterea unui cec a cărui încasare este garantată de instituția asupra căreia este tras, în orice modalitate acceptată de autoritățile vamale,

- remiterea oricărui alt instrument recunoscut ca mijloc de plată de către aceste autorități.
2. Garanția sub forma unui depozit în numerar sau a unei plăți considerate echivalentă cu un depozit în numerar se constituie în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statul membru în care este solicitată garanția.

Articolul 195

Cauțiunea se angajează în scris să plătească solidar cu debitorul suma garantată a datoriei vamale care devine exigibilă.

Cauțiunea este o terță persoană stabilită în Comunitate și aprobată de autoritățile vamale ale statului membru.

Autoritățile vamale pot refuza să accepte cauțiunea când aceasta din urmă nu conferă siguranța achitării datoriei vamale în termenul prevăzut.

Articolul 196

Persoana ținută obligată să constituie garanția are libertatea de a alege între modalitățile de constituire a acesteia prevăzute în art. 193.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot refuza să accepte tipul de garanție propus atunci când acesta este incompatibil cu buna funcționare a regimului vamal respectiv. Același lucru este valabil în privința garanției propuse. Autoritățile vamale pot solicita ca tipul de garanție ales să fie menținut pentru o perioadă de timp determinată.

Articolul 197

1. Atunci când normele adoptate în conformitate cu procedura comitetului prevăd astfel, autoritățile vamale pot accepta alte tipuri de garanții decât cele menționate în art. 193 în cazul în care se furnizează o asigurare echivalentă că datoria vamală va fi achitată.

Autoritățile vamale refuză garanția propusă de debitorul vamal atunci când ele nu consideră că o astfel de garanție asigură plata datoriei vamale.

2. În conformitate cu rezerva menționată în alin. (1) al doilea paragraf, autoritățile vamale pot accepta un depozit în numerar fără a fi îndeplinite condițiile prevăzute în art. 194 alin. (1).

Articolul 198

Atunci când autoritățile vamale constată că garanția constituită nu asigură plata datoriei vamale în termenul prevăzut sau că aceasta nu mai este sigură sau suficientă pentru asigurarea plății, ele solicită persoanei menționate în art. 189 alin. (1), la alegerea sa, să constituie o garanție suplimentară sau să înlocuiască garanția inițială cu o garanție nouă.

Articolul 199

1. Garanția nu se eliberează până în momentul în care datoria vamală pentru care a fost constituită nu se stinge sau nu mai poate lua naștere. Odată ce datoria vamală se stinge sau nu mai poate lua naștere, se eliberează garanția.
2. Odată ce datoria vamală a fost stinsă parțial sau poate lua naștere numai cu privire la o parte a valorii care a fost garantată, o parte a garanției este eliberată, la cererea persoanei interesate, numai dacă valoarea în cauză justifică o astfel de acțiune.

Articolul 200

Atunci când este necesar, se adoptă derogări de la dispozițiile cuprinse în prezentul capitol, în conformitate cu procedura comitetului, pentru a se ține cont de convențiile internaționale.

CAPITOLUL 2

APARIȚIA DATORIEI VAMALE

Articolul 201

1. O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:
 - (a) punerea în liberă circulație a mărfurilor supuse drepturilor de import sau
 - (b) plasarea unor astfel de mărfuri sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import.
2. O datorie vamală se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză.
3. Debitorul vamal este declarantul. În situația unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia se face declarația vamală este, de asemenea, debitor vamal.

Atunci când se întocmește o declarație vamală privind unul din regimurile menționate în alin. (1) pe baza informațiilor care conduc la faptul că toate sau o parte a drepturilor legal datorate nu au fost încasate, persoanele care au oferit informațiile necesare la întocmirea declarației și care știau sau care a fi trebuit să știe în mod normal că aceste informații erau false pot fi considerate, de asemenea, debitori vamali în conformitate cu dispozițiile naționale în vigoare.

Articolul 202

1. O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:

- (a) introducerea neregulată pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import sau
- (b) introducerea neregulată într-o altă parte pe acel teritoriu a unor astfel de mărfuri amplasate într-o zonă liberă sau antrepozit liber.

În sensul prezentului articol, introducerea neregulată reprezintă orice introducere care încalcă dispozițiile art. 38 - 41 și art. 177 a doua liniuță.

2. Datoria vamală se naște în momentul în care mărfurile sunt introduse neregulat.

3. Debitorii vamali sunt:

- persoana care introduce neregulat astfel de mărfuri,
- orice persoană care a participat la introducerea neregulată a mărfurilor și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că o astfel de introducere este neregulată,
- orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul achiziționării sau primirii mărfurilor, că ele au fost introduse neregulat.

Articolul 203

1. O datorie vamală la import ia naștere prin:

- sustragerea de sub supravegherea vamală a mărfurilor supuse drepturilor de import.

2. Datoria vamală ia naștere în momentul sustragerii mărfurilor de sub supravegherea vamală.

3. Debitorii vamali sunt:

- persoana care a sustras mărfurile de sub supraveghere vamală,
- orice persoană care a participat la o astfel de acțiune și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că mărfurile au fost sustrate de sub supraveghere vamală,
- orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul cumpărării sau primirii mărfurilor, că ele au fost sustrate de sub supraveghere vamală și
- după caz, persoana care trebuie să execute obligațiile care rezultă din depozitarea temporară a mărfurilor sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate acele mărfuri.

Articolul 204

1. O datorie vamală la import ia naștere prin:

- (a) Neexecutarea uneia dintre obligațiile care rezultă, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, din depozitarea lor temporară sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate sau
- (b) nerespectarea unei condiții care reglementează plasarea mărfurilor sub regimul respectiv sau acordarea unei rate reduse sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația mărfurilor,

în alte cazuri decât cele menționate la art. 203 doar dacă nu se stabilește că acele omisiuni nu au un efect semnificativ asupra utilizării corecte a regimului de depozitare temporară sau a regimului vamal în cauză.

2. Datoria vamală ia naștere fie în momentul în care obligația a cărei neexecutare generează datorii vamale încetează a mai fi îndeplinită, fie în momentul în care mărfurile sunt plasate sub regimul vamal în cauză, atunci când se stabilește ulterior că o condiție care reglementează plasarea mărfurilor sub regimul respectiv sau acordarea unei rate reduse sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația mărfurilor nu a fost îndeplinită în fapt.

3. Debitorul vamal este persoana căreia i se solicită, în funcție de împrejurări, fie executarea obligațiilor apărute, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, în urma depozitării lor temporare sau a utilizării regimului vamal sub care au fost plasate, fie respectarea condițiilor care reglementează plasarea mărfurilor sub acel regim.

Articolul 205

1. O datorie vamală la import ia naștere prin:

- consumul sau utilizarea, într-o zonă liberă sau antrepozit liber, a mărfurilor supuse drepturilor de import, în alte condiții decât cele prevăzute în legislația în vigoare.

Atunci când mărfurile dispar și când dispariția lor nu poate fi justificată într-o manieră satisfăcătoare pentru autoritățile vamale, autoritățile vamale respective pot considera mărfurile ca fiind consumate sau utilizate în zona liberă sau antrepozitul liber.

2. Datoria vamală ia naștere în momentul în care mărfurile sunt consumate sau sunt utilizate mai întâi în alte condiții decât cele prevăzute de legislația în vigoare.

3. Debitorul vamal este persoana care a consumat sau utilizat mărfurile și orice persoană care a participat la această consumare sau utilizare și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că mărfurile au fost consumate sau utilizate în alte condiții decât cele prevăzute de legislația în vigoare.

Atunci când autoritățile vamale consideră mărfurile care au dispărut ca fiind consumate sau utilizate într-o zonă liberă sau antrepozit liber și nu este posibilă aplicarea alineatului precedent, persoana obligată la plata datoriei vamale este ultima persoană cunoscută de aceste autorități ca fiind în posesia mărfurilor.

Articolul 206

1. Prin derogare de la art. 202 și 204 alin. (1) lit. (a), se consideră că nu a luat naștere nici o datorie vamală la import pentru anumite mărfuri, atunci când persoana interesată face dovada că neîndeplinirea obligațiilor ce rezultă din:

- dispozițiile art. 38 - 41 și art. 177 a doua liniuță sau
- păstrarea mărfurilor respective în depozit temporar sau
- utilizarea regimului vamal sub care au fost plasate mărfurile,

sunt urmare a distrugerii totale ori a pierderii irecuperabile a mărfurilor respective, pentru o cauză ce ține de natura mărfurilor sau cazul fortuit ori de forță majoră sau ca o consecință a autorizării de către autoritățile vamale.

În sensul prezentului alineat, mărfurile sunt pierdute iremediabil când devin de neutilizat de către orice persoană.

2. În același mod, se consideră că nu a luat naștere nici o datorie vamală la import pentru mărfurile puse în liberă circulație la o rată redusă sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația lor specială, când astfel de mărfuri sunt exportate sau reexportate cu autorizarea autorităților vamale.

Articolul 207

Atunci când, în conformitate cu art. 206 alin. (1), se consideră că nu a luat naștere nici o datorie vamală pentru mărfurile puse în liberă circulație la o rată redusă sau zero a drepturilor de import ținând seama de utilizarea lor în scopuri speciale, orice resturi sau deșeuri care rezultă dintr-o astfel de distrugere se consideră a fi mărfuri necomunitare.

Articolul 208

Atunci când, în conformitate cu art. 203 sau 204 se naște o datorie vamală pentru mărfurile puse în liberă circulație la o rată redusă sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația lor, valoarea achitată când mărfurile au fost puse în liberă circulație se deduce din valoarea datoriei vamale.

Această dispoziție se aplică *mutatis mutandis* atunci când ia naștere o datorie vamală pentru deșeurile sau resturile ce au rezultat din distrugerea unor astfel de mărfuri.

Articolul 209

1. O datorie vamală la export ia naștere prin:

- exportul mărfurilor supuse drepturilor de export de pe teritoriul vamal al Comunității, incluse într-o declarație vamală.
2. Datoria vamală ia naștere în momentul în care este acceptată declarația vamală.
 3. Debitorul vamal este declarantul. În situația reprezentării indirecte, persoana în numele căreia se face declarația este considerată, de asemenea, debitor vamal.

Articolul 210

1. O datorie vamală la export ia naștere prin:
 - scoaterea mărfurilor supuse drepturilor de export de pe teritoriul vamal al Comunității fără declarație vamală.
2. Datoria vamală ia naștere în momentul în care mărfurile menționate părăsesc efectiv teritoriul respectiv.
3. Debitorul vamal este:
 - persoana care a scos mărfurile și
 - orice persoană care a participat la o astfel de acțiune și care cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască, în mod normal, faptul că nu s-a depus o declarație vamală, dar ar fi trebuit să fie depusă.

Articolul 211

1. O datorie vamală la export ia naștere prin:
 - neîndeplinirea condițiilor în care a fost permisă ieșirea mărfurilor din teritoriul vamal al Comunității cu scutire totală sau parțială de drepturi de export.
2. Datoria ia naștere la data la care mărfurile ajung la o destinație diferită de cea pentru care li s-a permis să părăsească teritoriul vamal al Comunității cu exonerare totală sau parțială de drepturi de export sau, dacă autoritățile vamale nu pot determina această dată, la expirarea termenului stabilit pentru a se face dovada îndeplinirii condițiilor care au îndreptățit o astfel de scutire.
3. Debitorul vamal este declarantul. În cazul unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia este făcută declarația este, de asemenea, debitor.

Articolul 212

Datoria vamală menționată în art. 201-205 și 209-211 ia naștere chiar dacă se referă la mărfuri care fac obiectul măsurilor de interdicție sau restricție la import sau export de orice fel. Cu toate acestea, nu ia naștere nici o datorie vamală la introducerea neregulată pe teritoriul vamal al Comunității a

banilor falși sau a substanțelor narcotice și psihotrope care nu intră în circuitul economic strict supravegheat de către autoritățile competente pentru a fi folosite în scopuri medicale și științifice. În vederea respectării legislației penale aplicabile infracțiunilor vamale, datoria vamală ia naștere totuși în cazul în care, în conformitate cu dreptul penal al unui stat membru, pe baza datoriilor vamale se stabilesc sancțiuni sau atunci când existența unei datorii vamale se constituie ca bază pentru începerea urmăririi penale.

Articolul 213

Atunci când mai multe persoane sunt obligate să plătească aceeași datorie, acestea sunt obligate să plătească solidar acea datorie.

Articolul 214

1. În absența dispozițiilor contrare prevăzute în prezentul cod și fără a aduce atingere alin. (2), valoarea drepturilor de import sau export aplicabile mărfurilor se determină pe baza regulilor de evaluare adecvate pentru respectivele mărfuri la data nașterii datoriei vamale aferente.

2. Atunci când nu este posibilă stabilirea precisă a datei la care a luat naștere datoria vamală, data avută în vedere la stabilirea regulilor de evaluare adecvate pentru respectivele mărfuri este aceea la care autoritățile vamale decid că mărfurile îndeplinesc condițiile în care ia naștere o datorie vamală.

Totuși, atunci când autoritățile vamale dețin informații pe baza cărora pot stabili că datoria vamală a luat naștere înainte de a se lua acea decizie, valoarea drepturilor de import sau export pentru mărfurile în cauză se stabilește pe baza regulilor de evaluare adecvate în termenul cel mai scurt posibil în care se poate stabili existența datoriei vamale rezultate din situația respectivă pe baza informațiilor disponibile.

3. În situațiile și condițiile definite de dispozițiile adoptate în cadrul procedurii comitetului, se aplică dobânzi compensatorii pentru a împiedica obținerea unor avantaje financiare prin reportarea datei la care datoria vamală a luat naștere sau a fost înscrisă în evidența contabilă.

Articolul 215

1. O datorie vamală ia naștere în locul în care s-au produs faptele care au generat-o.

2. Dacă nu este posibilă determinarea locului menționat în alin. (1), datoria vamală se consideră a fi fost generată acolo unde autoritățile vamale decid că mărfurile îndeplinesc condițiile în care ia naștere o datorie vamală.

3. Atunci când un regim vamal nu este încheiat pentru mărfuri, datoria vamală se consideră a fi luat naștere acolo unde mărfurile:

- au fost plasate sub regimul respectiv sau
- intră în Comunitate sub acel regim.

4. Atunci când autoritățile vamale dețin informații pe baza cărora pot stabili că datoria vamală a luat naștere în prealabil, când mărfurile erau în alt loc și la o dată anterioară, datoria vamală se consideră că a luat naștere în locul unde mărfurile pot fi localizate la data cea mai îndepărtată la care se poate stabili existența unei datorii vamale.

Articolul 216

1. În măsura în care acordurile încheiate între Comunitate și anumite țări terțe prevăd acordarea la importul în aceste țări a unui tratament tarifar preferențial pentru mărfurile originare din Comunitate în sensul acestor acorduri, cu condiția ca, atunci când au fost obținute sub regimul de perfecționare activă, mărfurile necomunitare incorporate în mărfurile originare menționate să fie supuse plății drepturilor de import aferente, validarea documentelor necesare pentru a permite obținerea unui astfel de tratament tarifar preferențial în țări terțe duce la nașterea unei datorii vamale la import.

2. Momentul nașterii acestei datorii vamale este considerat a fi momentul în care autoritățile vamale acceptă declarația de export pentru mărfurile în cauză.

3. Debitorul vamal este declarantul. În eventualitatea unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia se face declarația este și debitor vamal.

4. Valoarea drepturilor de import corespunzătoare acestei datorii vamale este determinată în aceleași condiții ca în cazul unei datorii vamale care rezultă din acceptarea, la aceeași dată, a declarației pentru punerea în liberă circulație a mărfurilor respective, în vederea încheierii regimului de perfecționare activă.

CAPITOLUL 3

RECUPERAREA VALORII DATORIEI VAMALE

Secțiunea 1

Înscrierea în evidența contabilă și comunicarea valorii drepturilor debitorului vamal

Articolul 217

1. Orice valoare a drepturilor de import sau export care rezultă dintr-o datorie vamală, denumită în continuare „valoarea drepturilor”, se calculează de autoritățile vamale de îndată ce intră în posesia datelor necesare și este înregistrată de autoritățile respective în evidențele contabile sau pe orice alt suport echivalent (înscrierea în evidența contabilă).

Primul paragraf nu se aplică:

(a) atunci când a fost introdus o taxă antidumping sau compensatorie provizorie;

- (b) atunci când valoarea drepturilor legal datorate o depășește pe aceea stabilită pe baza unei informații tarifare obligatorii;
- (c) în cazul în care dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului scutesc autoritățile vamale de obligația de a înscrie în evidența contabilă drepturi într-un quantum sub o anumită valoare.

Autoritățile vamale pot să nu ia în calcul valori ale drepturilor care, conform art. 221 alin. (3), nu au putut fi comunicate debitorului vamal după expirarea termenului permis.

2. Statele membre stabilesc regulile practice pentru înscrierea în evidența contabilă a valorii drepturilor. Aceste reguli pot varia în momentul în care autoritățile vamale, având în vedere condițiile în care datoria vamală a luat naștere, au certitudinea că sumele menționate vor fi plătite.

Articolul 218

1. Atunci când ia naștere o datorie vamală în urma acceptării declarației pentru mărfuri pentru un alt regim vamal decât admiterea temporară cu scutire parțială de drepturi de import sau orice alt act cu același efect juridic ca această acceptare, valoarea corespunzătoare acestei datorii vamale este înscrisă în evidența contabilă de îndată ce a fost calculată și cel târziu a doua zi după ce mărfurilor li s-a acordat liberul de vamă.

Cu toate acestea, dacă plata a fost garantată, valoarea totală a drepturilor aferente mărfurilor cărora li s-a acordat liberul de vamă în beneficiul uneia și aceleiași persoane într-o perioadă stabilită de autoritățile vamale, care nu poate depăși 31 de zile, poate fi acoperită de o singură înscriere în evidența contabilă la sfârșitul perioadei respective. O astfel de înscriere în evidența contabilă trebuie să aibă loc în termen de cinci zile de la expirarea perioadei respective.

2. Atunci când este prevăzută acordarea liberului de vamă mărfurilor cu condiția îndeplinirii anumitor condiții prevăzute de legislația comunitară care reglementează fie stabilirea valorii datoriei, fie modul de încasare a acesteia, înscrierea în evidența contabilă trebuie să se facă în cel mult două zile de la data la care a fost stabilită sau fixată valoarea datoriei sau obligația de a plăti drepturile rezultate din această datorie.

Cu toate acestea, dacă datoria vamală este legată de o taxă antidumping sau compensatorie provizorie, taxa respectivă se înscrie în evidența contabilă în cel mult două luni după publicarea Regulamentului de instituire a unei taxe antidumping sau compensatorii definitive în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

3. Atunci când se naște o datorie vamală în alte condiții decât cele menționate în alin. (1), valoarea drepturilor corespunzătoare este înscrisă în evidența contabilă în cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale pot:

- calcula valoarea drepturilor respective și
- stabili debitorul.

Articolul 219

1. Termenele pentru înscrierea în evidența contabilă prevăzute în art. 218 pot fi prelungite:
 - (a) din motive ce țin de organizarea administrativă a statelor membre și în special în cazul în care conturile sunt centralizate sau
 - (b) atunci când circumstanțe speciale împiedică autoritățile vamale să respecte termenele respective.Astfel de prelungiri de termene nu pot depăși 14 zile.
2. Termenele prevăzute la alin. (1) nu se aplică în situații de caz fortuit sau de forță majoră.

Articolul 220

1. În cazul în care valoarea drepturilor rezultate dintr-o datorie vamală nu a fost înscrisă în evidența contabilă în conformitate cu art. 218 și 219 sau a fost înscrisă la un nivel inferior sumei datorate legal, valoarea drepturilor ce urmează a fi recuperate trebuie înscrisă în evidența contabilă în termen de cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale au luat cunoștință de situație și pot calcula suma datorată legal și stabili debitorul (înscriere ulterioară în evidența contabilă). Acel termen poate fi prelungit în conformitate cu art. 219.
2. Cu excepția cazurilor menționate în art. 217 alin. (1) al doilea și al treilea paragraf, înscrierea ulterioară în evidența contabilă nu este posibilă dacă:
 - (a) decizia inițială de a nu înscrie drepturile în evidența contabilă sau de a le înscrie la o valoare mai mică decât suma legal datorată a fost luată pe baza dispozițiilor generale invalidate la o dată ulterioară de o hotărâre judecătorească;
 - (b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, aceasta acționând la rândul lui cu bună-credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală;
 - (c) dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului scutesc autoritățile vamale de la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a valorii drepturilor sub o anumită valoare.

Articolul 221

1. De îndată ce a fost înscrisă în evidența contabilă, valoarea drepturilor se comunică debitorului în conformitate cu normele corespunzătoare.
2. Dacă valoarea drepturilor datorate a fost înscrisă orientativ în declarația vamală, autoritățile vamale pot să prevadă faptul că aceasta nu poate fi comunicată în conformitate cu alin. (1) decât dacă valoarea drepturilor indicate nu corespunde cu cea stabilită de autorități.

Fără a aduce atingere aplicării art. 218 alin. (1) paragrafului al doilea, dacă se face uz de posibilitatea prevăzută în paragraful precedent, acordarea liberului de vamă pentru mărfuri de către autoritățile vamale echivalează cu comunicarea către debitor a valorii drepturilor înscrise în evidența contabilă.

3. Comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală. Cu toate acestea, dacă incapacitatea autorităților vamale de a stabili valoarea exactă legal datorată este rezultatul unui act care poate declanșa urmărirea penală, în măsura în care dispozițiile în vigoare o permit, această comunicare poate fi făcută după expirarea acestei perioade de trei ani.

Secțiunea 2

Termene și modalități de plată a valorii drepturilor

Articolul 222

1. Valoarea drepturilor care au făcut obiectul comunicării prevăzute în art. 221 trebuie achitată de debitori respectând următoarele termene:

(a) dacă persoana nu are dreptul la nici una dintre facilitățile de plată prevăzute în art. 224 - 229, plata se face în termenul prevăzut.

Fără a aduce atingere art. 244 paragraful al doilea, acest termen nu poate depăși 10 zile de la comunicarea către debitor a valorii drepturilor datorate și, în cazul înscrierii cumulate în evidența contabilă în condițiile prevăzute în art. 218 alin. (1) paragraful al doilea, acesta se stabilește în așa fel încât să nu îi permită debitorului să obțină un termen pentru plată mai lung decât dacă i s-ar fi acordat o amânare a plății.

Se poate acorda automat o prorogare a termenului dacă se constată că persoana interesată a primit comunicarea prea târziu pentru a putea să plătească în termenul prevăzut.

Prorogarea termenului mai poate fi acordată de autoritățile vamale la cererea debitorului dacă valoarea drepturilor ce trebuie plătite rezultă în urma acțiunii de recuperare ulterioară. Fără a aduce atingere art. 229 lit. (a), asemenea prorogări nu pot depăși timpul necesar debitorului pentru a se achita de obligație;

(b) Dacă persoana are dreptul la oricare dintre facilitățile de plată prevăzute în art. 224-229, plata se face până cel târziu la expirarea termenului sau termenelor prevăzute în legătură cu aceste facilități.

2. Atunci când este introdusă o cerere de remitere a drepturilor în conformitate cu art. 237, 238 sau 239 sau atunci când mărfurile sunt puse sub sechestru în vederea unei confiscări ulterioare în conformitate cu art. 233 lit. (b), (c) a doua liniuță sau lit. (d), obligația debitorului de a plăti drepturile se suspendă în conformitate cu condițiile prevăzute prin procedura comitetului.

Articolul 223

Plata se face în numerar sau prin orice alt mijloc cu efect liberatoriu similar, în conformitate cu dispozițiile în vigoare. Poate fi făcută și prin compensare dacă acest lucru este permis de dispozițiile în vigoare.

Articolul 224

În cazul în care valoarea drepturilor care trebuie plătite de persoana interesată se referă la mărfurile declarate pentru un regim vamal care presupune obligația de a plăti astfel de drepturi, autoritățile vamale acordă, la cererea persoanei respective, amânarea plății sumei respective în condițiile prevăzute în art. 225, 226 și 227.

Articolul 225

Acordarea amânării plății este condiționată de constituirea unei garanții de către solicitant.

În plus, acordarea amânării plății poate cauza costuri suplimentare pentru deschiderea dosarelor sau pentru servicii prestate.

Articolul 226

Autoritățile vamale decid care dintre următoarele proceduri trebuie să fie folosite atunci când se acordă amânarea plății:

- (a) separat pentru fiecare valoare a drepturilor înscrisă în evidența contabilă în condițiile prevăzute în art. 218 alin. (1) primul paragraf sau art. 220 alin. (1) sau
- (b) global cu privire la valoarea totală a drepturilor înscrise în evidența contabilă în condițiile prevăzute în art. 218 alin. (1) primul paragraf pe o perioadă stabilită de autoritățile vamale care să nu depășească 31 de zile sau
- (c) global cu privire la valoarea totală a drepturilor care au făcut obiectul unei singure înscrieri în evidența contabilă în conformitate cu art. 218 alin. (1) paragraful al doilea.

Articolul 227

1. Termenul cu care este amânată plata este de 30 de zile. Acesta se calculează astfel:

- (a) în cazul în care plata este amânată în conformitate cu art. 226 lit. (a), termenul este calculat de la ziua următoare celei în care valoarea drepturilor este înscrisă în evidența contabilă de către autoritățile vamale.

În cazul în care se aplică art. 219, termenul de 30 de zile calculat în conformitate cu primul paragraf se reduce cu numărul zilelor corespunzătoare perioadei, mai puțin două zile folosite pentru înscrierea în evidența contabilă;

(b) în cazul în care plata se amână în conformitate cu art. 226 lit. (b), termenul se calculează de la ziua următoare celei în care expiră perioada cumulată. Termenul se reduce cu numărul de zile corespunzătoare unei jumătăți din numărul de zile din perioada cumulată;

(c) în cazul în care plata se amână în conformitate cu art. 226 lit. (c), termenul se calculează din ziua următoare datei de expirare a perioadei în care mărfurilor respective li s-a acordat liberul de vamă. Termenul se reduce cu numărul de zile corespunzătoare unei jumătăți din numărul de zile din perioada respectivă.

2. În cazul în care numărul zilelor din perioadele menționate în alin. (1) lit. (b) și (c) este impar, numărul de zile ce se scade din termenul de 30 de zile în conformitate cu alin. (1) lit. (b) și (c) este egal cu jumătate din numărul par imediat inferior acestui număr impar.

3. Pentru simplificare, în cazul în care perioadele menționate în alin. (1) lit. (b) și (c) sunt o săptămână calendaristică sau o lună calendaristică, statele membre pot prevedea ca valoarea drepturilor pentru care a fost amânată plata să fie achitată:

(a) dacă perioada este de o săptămână calendaristică, în ziua de vineri a săptămânii a patra după săptămâna calendaristică respectivă;

(b) dacă perioada este o lună calendaristică, până în ziua a șaisprezecea a lunii următoare.

Articolul 228

1. Amânarea plății nu se acordă cu privire la valorile drepturilor care, deși corespunzătoare unor mărfuri plasate sub un regim vamal care presupune obligația de a plăti astfel de drepturi, sunt înscrise în evidența contabilă în conformitate cu dispozițiile în vigoare referitoare la acceptarea declarațiilor incomplete, deoarece declarantul nu a oferit, până la expirarea termenului stabilit, informațiile necesare pentru evaluarea definitivă a mărfurilor în scopuri vamale sau nu a furnizat datele sau documentul lipsă atunci când a fost acceptată declarația incompletă.

2. Cu toate acestea, amânarea plății poate fi acordată în cazurile menționate în alin. (1) în cazul în care valoarea drepturilor de recuperat este înscrisă în evidența contabilă înaintea expirării termenului de 30 de zile de la data la care valoarea impusă inițial a fost înscrisă în evidența contabilă sau, dacă nu a fost înscrisă, de la data la care a fost acceptată declarația referitoare la mărfurile respective. Durata amânării plății acordată în astfel de condiții nu poate fi prelungită dincolo de data expirării perioadei care, în conformitate cu art. 227, a fost acordată cu privire la valoarea drepturilor stabilite inițial sau care ar fi fost acordată dacă valoarea drepturilor legal datorate ar fi fost înscrisă în evidența contabilă atunci când au fost declarate mărfurile respective.

Articolul 229

Autoritățile vamale pot acorda debitorului alte facilități de plată decât amânarea plății.

Acordarea unor astfel de facilități de plată trebuie:

- (a) să fie condiționată de constituirea unei garanții. Totuși, nu este necesar să se solicite o astfel de garanție atunci când, datorită situației debitorului, solicitarea acesteia ar crea grave dificultăți economice sau sociale;
- (b) să aibă ca rezultat perceperea unei dobânzi pe credit în plus față de valoarea drepturilor. Valoarea acestei dobânzi se calculează în așa fel încât să fie echivalentă cu valoarea care ar fi solicitată în acest scop în moneda națională sau pe piața financiară a monedei în care trebuie plătită suma.

Autoritățile vamale pot să nu solicite dobânda pe credit dacă prin aceasta s-ar crea, datorită situației debitorului, grave dificultăți economice sau sociale.

Articolul 230

Indiferent de facilitățile de plată acordate debitorului, acesta poate plăti în orice situație toată sau o parte din valoarea drepturilor fără să aștepte expirarea termenului care i-a fost acordat pentru a efectua plata.

Articolul 231

Suma drepturilor datorate poate fi achitată de un terț în locul debitorului.

Articolul 232

1. Dacă valoarea drepturilor de achitat nu a fost plătită în termenul prevăzut:

- (a) autoritățile vamale trebuie să se folosească de toate opțiunile pe care le au conform legislației în vigoare, inclusiv executarea, pentru a asigura plata sumei respective.

Pot fi adoptate dispoziții speciale, în conformitate cu procedura comitetului, cu privire la garanți în cadrul regimului de tranzit;

- (b) se percep dobânzi pentru întârzieri în plus față de valoarea drepturilor. Rata dobânzii pentru întârzieri poate fi mai mare decât rata dobânzii pe credit. Ea nu poate fi mai mică decât această rată.

2. Autoritățile vamale pot renunța la încasarea dobânzilor pentru întârzieri:

- (a) în cazul în care, datorită situației debitorului, s-ar putea crea serioase dificultăți economice și sociale;
- (b) în cazul în care valoarea nu depășește un nivel stabilit în conformitate cu procedura comitetului sau

(c) dacă drepturile sunt achitate în termen de cinci zile de la expirarea perioadei prevăzute pentru plată.

3. Autoritățile vamale pot stabili:

(a) perioade minime pentru calcularea dobânzii;

(b) sume minime de achitat ca dobândă pentru restanțe.

CAPITOLUL 4

STINGEREA DATORIEI VAMALE

Articolul 233

Fără a aduce atingere dispozițiilor în vigoare cu privire la prescrierea unei datorii vamale și a imposibilității de a o recupera în cazul insolvenței debitorului constatate pe cale judecătorească, o datorie vamală se stinge:

(a) prin plata valorii drepturilor;

(b) prin remiterea valorii drepturilor;

(c) în cazul în care, cu privire la mărfurile declarate pentru un regim vamal ce implică obligația de plată a drepturilor:

- declarația vamală este invalidată în conformitate cu art. 66,
- mărfurile, înainte de a primi liberul de vamă, sunt fie puse sub sechestru și simultan sau ulterior confiscate, fie distruse din dispoziția autorităților vamale, fie distruse sau abandonate în conformitate cu art. 182, fie distruse sau iremediabil pierdute dintr-un motiv care ține de natura lor sau de caz fortuit sau forță majoră;

(d) în cazul în care mărfurile pentru care a luat naștere o datorie vamală în conformitate cu art. 202 sunt puse sub sechestru la introducerea lor neregulată și confiscate simultan sau ulterior.

În caz de sechestru și confiscare, datoria vamală se consideră, totuși, în scopul respectării legislației penale aplicabile infracțiunilor vamale, a nu fi fost stinsă dacă, în conformitate cu legislația penală a unui stat membru, taxele vamale servesc ca bază pentru stabilirea sancțiunilor sau dacă existența unei datorii vamale determină începerea urmăririi penale.

Articolul 234

Datoria vamală prevăzută în art. 216, se stinge și atunci când sunt anulate formalitățile îndeplinite pentru instituirea regimului de acordare a tratamentului tarifar preferențial prevăzut în art. 216.

CAPITOLUL 5

RAMBURSAREA ȘI REMITEREA DREPTURILOR

Articolul 235

Se aplică următoarele definiții:

- (a) „rambursare” reprezintă restituirea totală sau parțială a drepturilor de import sau de export care au fost achitate;
- (b) „remitere” reprezintă fie decizia de a nu percepe în totalitate sau parțial valoarea datoriei vamale, fie decizia de a anula total sau parțial înscrierea în evidența contabilă a unor drepturi de import sau export care nu au fost achitate.

Articolul 236

1. Drepturile de import sau de export se rambursează în măsura în care se stabilește că în momentul în care au fost plătite, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar dispozițiilor art. 220 alin. (2).

Se procedează la remiterea drepturilor de import sau export în măsura în care se stabilește că la momentul când au fost înscrise în evidența contabilă, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar art. 220 alin. (2).

Nu se acordă rambursarea sau remiterea drepturilor dacă faptele care au dus la achitare sau la înscrierea în evidența contabilă a unei sume care nu era legal datorată sunt rezultatul unei acțiuni deliberate de către o persoană interesată.

2. Drepturile de import sau export se rambursează sau se remit la depunerea unei cereri către biroul vamal în cauză într-un termen de trei ani de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului.

Acest termen se prorogă dacă persoana interesată face dovada că a fost împiedicată să depună cererea în termenul menționat datorită cazului fortuit sau forței majore.

Autoritățile vamale procedează la rambursare sau remitere din oficiu, atunci când constată în acest interval existența uneia sau altele dintre situațiile descrise în alin. (1) primul și al doilea paragraf.

Articolul 237

Drepturile de import sau de export se remit când se invalidează o declarație vamală, iar drepturile au fost achitate. Rambursarea se acordă la cererea persoane interesate în termenele prevăzute pentru depunerea cererii de invalidare a declarației vamale.

Articolul 238

1. Drepturile de import se rambursează sau se remit în măsura în care se stabilește că valoarea acestor drepturi înscrise în evidența contabilă este aferentă mărfurilor plasate sub regimul vamal în cauză și refuzate de importator deoarece în momentul menționat în art. 67 erau defecte sau neconforme cu prevederile contractului în baza căruia au fost importate.

Sunt asimilate mărfurilor defecte în sensul primului paragraf, mărfurile deteriorate înainte de acordarea liberului de vamă.

2. Rambursarea sau remiterea drepturilor de import se acordă cu condiția ca:

- (a) mărfurile să nu fi fost folosite, cu excepția unei posibile utilizări inițiale necesare pentru a verifica dacă sunt defecte sau nu respectă termenii contractuali;
- (b) mărfurile să fie exportate de pe teritoriul vamal al Comunității.

La cererea persoanei interesate autoritățile vamale permit ca mărfurile să fie distruse sau să fie plasate, în vederea reexportului, sub regimul de tranzit extern sau sub cel de antrepozit vamal sau într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber, în loc să fie exportate.

În scopul de a primi una dintre destinațiile vamale prevăzute în paragraful precedent, mărfurile sunt considerate necomunitare.

3. Drepturile de import nu se pot rambursa sau remite în cazul mărfurilor care, înainte de a fi declarate la vamă, au fost importate temporar pentru a fi testate, decât dacă se stabilește că defectele mărfurilor sau nerespectarea clauzelor contractuale nu ar fi putut fi detectate în mod normal în decursul acestor teste.

4. Drepturile de import se rambursează sau se remit pe motivele menționate în alin. (1) în urma prezentării unei cereri la biroul vamal corespunzător în termen de douăsprezece luni de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot permite depășirea acestui termen în cazuri excepționale justificate corespunzător.

Articolul 239

1. Drepturile de import sau export se pot rambursa sau remite în alte situații decât cele menționate în art. 236, 237 și 238:

- care urmează a fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului;
- care rezultă din circumstanțe care nu implică înșelăciune sau neglijență evidentă din partea persoanei interesate. Situațiile în care se poate aplica această dispoziție și procedura de urmat în acest scop sunt definite în conformitate cu procedura comitetului. Rambursarea sau remiterea poate fi făcută în condiții speciale.

2. Drepturile se rambursează sau se remit pe motivele menționate în alin. (1) în urma depunerii unei cereri la biroul vamal corespunzător în termen de douăsprezece luni de la data la care valoarea drepturilor a fost comunicată debitorului.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot permite depășirea acestui termen în cazuri excepționale justificate corespunzător.

Articolul 240

Drepturile de import sau export se rambursează sau se remit în condițiile prevăzute în prezentul capitol numai dacă valoarea rambursată sau remisă depășește o valoare stabilită în conformitate cu procedura comitetului.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot da curs unei alte cereri de rambursare sau de remitere și cu privire la valori mai mici.

Articolul 241

Rambursarea de către autoritățile competente a valorii drepturilor de import sau export sau ale dobânzii pe credit sau a dobânzii pentru întârzieri încasate la efectuarea plății acestor drepturi nu atrage după sine plata dobânzii de către autoritățile menționate. Cu toate acestea, dobânda se plătește:

- atunci când o decizie de a da curs unei cereri de rambursare nu este pusă în aplicare în termen de trei luni de la data adoptării deciziei,
- atunci când dispozițiile naționale stipulează astfel.

Valoarea acestei dobânzi este echivalentă cu valoarea care ar fi percepută în acest scop pe piața națională monetară sau financiară.

Articolul 242

Atunci când, din greșeală, a fost restituită o datorie vamală sau a fost remisă valoarea corespunzătoare a drepturilor, datoria inițială devine din nou valabilă. Orice dobândă plătită în baza art. 241 trebuie rambursată.

TITLUL VIII

ACȚIUNI

Articolul 243

1. Orice persoană are dreptul de a introduce o acțiune împotriva deciziilor luate de autoritățile vamale cu privire la aplicarea legislației vamale și care o privesc direct și personal.

Este, de asemenea, îndreptățită să își exercite dreptul de a introduce o acțiune, orice persoană care a solicitat autorităților vamale o decizie referitoare la aplicarea legislației vamale și nu a obținut un răspuns la cerere în termenul menționat în art. 6 alin. (2).

Acțiunea trebuie introdusă în statul membru în care s-a luat decizia sau s-a solicitat obținerea ei.

2. Dreptul de a introduce o acțiune poate fi exercitat:

- (a) inițial, înaintea autorităților vamale desemnate în acest scop de statele membre;
- (b) ulterior, înaintea unui organism independent, care poate fi o autoritate judiciară sau un organism specializat echivalent, în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statele membre.

Articolul 244

Introducerea unei acțiuni nu duce la suspendarea executării deciziei contestate.

Autoritățile vamale suspendă totuși total sau parțial aplicarea acestei decizii atunci când au motive întemeiate să creadă că decizia contestată nu este în spiritul legislației vamale sau că există temerea unui prejudiciu irecuperabil pentru persoana interesată.

Atunci când decizia contestată are ca efect aplicarea drepturilor de import sau de export, suspendarea executării acelei decizii se face în condițiile existenței sau constituirii unei garanții. Cu toate acestea, o astfel de garanție nu este necesară când o asemenea cerință ar putea, datorită situației debitorului, să provoace dificultăți grave de ordin economic sau social.

Articolul 245

Dispozițiile pentru punerea în aplicare a procedurii de introducere a unei acțiuni sunt stabilite de statele membre.

Articolul 246

Prezentul titlu nu se aplică acțiunilor introduse în scopul anulării sau modificării unei decizii luate de autoritățile vamale în temeiul dreptului penal.

TITLUL IX
DISPOZIȚII FINALE
CAPITOLUL 1
COMITETUL CODULUI VAMAL

Articolul 247

1. Prin prezentul document se instituie un Comitet al Codului Vamal, denumit în continuare „comitet”, compus din reprezentanți ai statelor membre și prezidat de un reprezentant al Comisiei.
2. Comitetul își adoptă regulamentul de procedură.

Articolul 248

Comitetul poate examina orice chestiune referitoare la legislația vamală care este ridicată de președinte, fie din proprie inițiativă, fie la cererea reprezentantului unui stat membru.

Articolul 249

1. Dispozițiile necesare aplicării prezentului cod, inclusiv aplicării Regulamentului menționat în art. 184, cu excepția titlului VIII și sub rezerva art. 9 și 10 din Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2658/87¹ și a alin. (4), sunt adoptate în conformitate cu procedura prevăzută în alin. (2) și (3), cu respectarea angajamentelor internaționale la care Comunitatea este parte.
2. Reprezentantul Comisiei prezintă comitetului un proiect cu măsurile ce trebuie adoptate. Comitetul își dă avizul cu privire la acest proiect în termenul pe care președintele îl poate stabili în funcție de urgența subiectului în cauză. Avizul este emis cu majoritatea prevăzută în art. 148 alin. (2) din Tratat pentru deciziile pe care Consiliul trebuie să le adopte la propunerea Comisiei. Voturile reprezentanților statelor membre respectă ponderea, așa cum s-a stabilit prin dispozițiile prevăzute în articolul menționat anterior. Președintele nu participă la vot.
3. (a) Comisia adoptă măsurile avute în vedere dacă acestea sunt conforme cu avizul comitetului.

(b) Dacă măsurile avute în vedere nu sunt conforme cu avizul comitetului, sau în absența avizului, Comisia prezintă Consiliului, fără întârziere, o propunere cu privire la măsurile care trebuie adoptate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

¹ JO L 256, 07.09.1987, p. 1.

- (c) Dacă, la expirarea unui termen de trei luni de la data înaintării propunerii la Consiliu, acesta nu se pronunță, măsurile propuse sunt adoptate de Comisie.

4. Dispozițiile necesare punere în aplicare a art. 11, 12 și 21 se adoptă prin procedura menționată în art. 10 din Regulamentul (CEE) nr. 2658/87.

CAPITOLUL 2

EFECTELE JURIDICE, ÎNTR-UN STAT MEMBRU, ALE MĂSURILOR ADOPTATE, ALE DOCUMENTELOR EMISE ȘI ALE CONSTATĂRIILOR FĂCUTE ÎNTR-UN ALT STAT MEMBRU

Articolul 250

Dacă un regim vamal este utilizat în mai multe state membre,

- deciziile, măsurile de identificare adoptate sau convenite și documentele emise de autoritățile vamale ale unui stat membru au aceleași efecte juridice în alte state membre ca deciziile, măsurile adoptate și documentele emise de autoritățile vamale ale fiecăruia dintre acele state membre;
- constatările făcute de autoritățile vamale ale unui stat membru au aceeași forță probatorie în celelalte state membre ca și constatările făcute de autoritățile vamale ale fiecăruia dintre aceste state membre.

CAPITOLUL 3

ALTE DISPOZIȚII FINALE

Articolul 251

1. Prezentul document abrogă următoarele regulamente și directive:

- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 802/68 din 27 iunie 1968 privind definiția comună a conceptului de origine a mărfurilor², modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 456/91³;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 754/76 din 25 martie 1976 privind tratamentul vamal aplicabil mărfurilor returnate pe teritoriul vamal al Comunității⁴, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 1147/86⁵;

² JO L 148, 28.06.1968, p. 1.

³ JO L 54, 28.02.1991, p. 4.

⁴ JO L 89, 02.04.1976, p. 1.

⁵ JO L 105, 22.04.1986, p. 1.

- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2779/78 din 23 noiembrie 1978 privind procedura pentru aplicarea unității de cont europene (ECU) în actele juridice adoptate în domeniul vamal¹, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 289/84²;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1430/79 din 2 iulie 1979 privind rambursarea sau remiterea drepturilor de import sau export³, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 1854/89⁴;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1697/79 din 24 iulie 1979 privind recuperarea ulterioară a drepturilor de import sau export care nu au fost solicitate de la debitorul pentru mărfuri plasate sub un regim vamal care implică obligația de a plăti asemenea drepturi⁵, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 1854/89⁶;
- Directiva Consiliului (CEE) nr. 79/695/CEE din 24 iulie 1979 privind armonizarea procedurilor de punere a mărfurilor în liberă circulație⁷, modificat ultima dată de Directiva 90/504/(CEE)⁸;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1224/80 din 28 mai 1980 privind evaluarea mărfurilor în scopuri vamale⁹, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 4046/89¹⁰;
- Directiva Consiliului 81/177/CEE 24 februarie 1981 privind armonizarea procedurilor pentru exportul mărfurilor comunitare¹¹ modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 1854/89¹²;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 3599/82 din 21 decembrie 1982 privind regimul de admitere temporară¹³, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 1620/85¹⁴;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2763/83 din 26 septembrie 1983 privind regimurile care permit transformarea mărfurilor sub control vamal înainte de a fi puse în liberă circulație¹⁵, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 720/91¹⁶;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2151/84 din 23 iulie 1984 privind teritoriul vamal al Comunității¹⁷, modificat ultima dată de Actul de aderare a Spaniei și Portugaliei;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1999/85 din 16 iulie 1985 privind regimul de perfecționare activă¹⁸;

¹ JO L 333, 30.11.1978, p. 5.

² JO L 33, 04.02.1984, p. 2.

³ JO L 175, 12.07.1979, p. 1.

⁴ JO L 186, 30.06.1989, p. 1.

⁵ JO L 197, 03.08.1979, p. 1.

⁶ JO L 186, 30.06.1989, p. 1.

⁷ JO L 205, 13.08.1979, p. 19.

⁸ JO L 281, 12.10.1990, p. 28.

⁹ JO L 134, 31.05.1980, p. 1.

¹⁰ JO L 388, 30.12.1989, p. 24.

¹¹ JO L 83, 30.03.1981, p. 40.

¹² JO L 186, 30.06.1989, p. 1.

¹³ JO L 376, 31.12.1982, p. 1.

¹⁴ JO L 155, 14.06.1985, p. 54.

¹⁵ JO L 272, 05.10.1985, p. 1.

¹⁶ JO L 78, 26.03.1991, p. 9.

¹⁷ JO L 197, 27.07.1984, p. 1.

¹⁸ JO L 188, 20.07.1985, p. 1.

- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 3632/85 din 12 decembrie 1985 privind definirea condițiilor în care o persoană poate întocmi o declarație vamală¹⁹;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2473/86 din 24 iulie 1986 privind regimul de perfecționare pasivă și sistemul de schimb de mărfuri standard²⁰;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2144/87 din 13 iulie 1987 privind datoria vamală²¹, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 4108/88²²;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1031/88 din 18 aprilie 1988 de stabilire a debitorilor pentru o datorie vamală²³, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 1716/90²⁴;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1970/88 din 30 iunie 1988 privind traficul triunghiular în cadrul regimului de perfecționare pasivă și a sistemului de schimb de mărfuri standard²⁵;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2503/88 din 25 iulie 1988 privind antrepozitele vamale²⁶, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 2561/90²⁷;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2504/88 din 25 iulie 1988 privind zonele libere și antrepozitele libere²⁸, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 1604/92²⁹;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 4151/88 din 21 decembrie 1988 de stabilire a dispozițiilor aplicabile mărfurilor introduse pe teritoriul vamal al Comunității³⁰;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1854/89 din 14 iunie 1989 privind înscrierea în evidența contabilă și condițiile de plată a valorii drepturilor de import sau export ce decurg dintr-o datorie vamală³¹;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1855/89 din 14 iunie 1989 privind regimul de admitere temporară a mijloacelor de transport³²;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 3312/89 din 30 octombrie 1989 privind admiterea temporară a containerelor³³;

¹⁹ JO L 350, 27.12.1985, p. 1.

²⁰ JO L 212, 2.08.1986, p. 1.

²¹ JO L 201, 22.07.1987, p. 15.

²² JO L 361, 29.12.1988, p. 2.

²³ JO L 102, 21.04.1988, p. 5.

²⁴ JO L 160, 26.06.1990, p. 6.

²⁵ JO L 174, 6.07.1988, p. 1.

²⁶ JO L 225, 15.08.1988, p. 1.

²⁷ JO L 246, 10.09.1990, p. 1.

²⁸ JO L 225, 15.08.1988, p. 8.

²⁹ JO L 173, 26.06.1992, p. 30.

³⁰ JO L 367, 31.12.1988, p. 1.

³¹ JO L 186, 30.06.1989, p. 1.

³² JO L 186, 30.06.1989, p. 8.

³³ JO L 321, 04.11.1989, p. 5.

- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 4046/89 din 21 decembrie 1989 privind garanția ce trebuie constituită pentru a asigura achitarea datoriei vamale³⁴;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1715/90 din 20 iunie 1990 privind informațiile furnizate de autoritățile vamale ale statelor membre referitor la clasificarea mărfurilor în nomenclatura vamală¹;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2726/90 din 17 septembrie 1990 privind tranzitul comunitar², cu excepția art. 3 alin. (3) lit. (b);
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 717/91 din 21 martie 1991 privind documentul administrativ unic³;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 719/91 din 21 martie 1991 privind folosirea în Comunitate a carnetelor TIR și ATA ca documente de tranzit⁴.

2. În toate actele comunitare, acolo unde se face trimitere la regulamentele sau directivele menționate în alin. (1), această trimitere se consideră a fi făcută la prezentul cod.

Articolul 252

1. Art. 141, 142 și 143 din Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 918/83⁵ se abrogă.
2. Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2658/87⁶, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 3492/91⁷, se modifică după cum urmează:
 - (a) Art. 8 se modifică după cum urmează: După cuvântul „comitet” se inserează următorul text: „prevăzut în art. 247 din Codul Vamal Comunitar”.
 - (b) Teza introductivă din art. 10 alin. (1) se modifică după cum urmează: „Reprezentanții Comisiei prezintă comitetului menționat în art. 247 din Codul Vamal Comunitar un proiect...”.
 - (c) Art. 7 și 11 se abrogă.

Articolul 253

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi de la publicarea în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

³⁴ JO L 388, 30.12.1989, p. 1.

¹ JO L 160, 26.06.1990, p. 1.

² JO L 262, 26.09.1990, p. 1.

³ JO L 78, 26.03.1991, p. 1.

⁴ JO L 78, 26.03.1991, p. 6.

⁵ JO L 105, 23.04.1983, p. 1.

⁶ JO L 256, 07.09.1987, p. 1.

⁷ JO L 328, 30.11.1991, p. 80.

El se aplică începând cu 1 ianuarie 1994.

Titlul VIII nu se aplică Marii Britanii până la 1 ianuarie 1995.

Cu toate acestea, art. 161 și, în măsura în care se referă la reexport, art. 182 și 183 se aplică de la 1 ianuarie 1993. În măsura în care articolele menționate fac referire la dispoziții din cadrul prezentului cod și până la intrarea în vigoare a acestor dispoziții, trimiterile se consideră a fi făcute la dispozițiile corespunzătoare din regulamentele și directivele enumerate în art. 251.

Înainte de 1 octombrie 1993, Consiliul reexaminează, pe baza unui raport de evaluare al Comisiei privind discuțiile referitoare la consecințele cursului de schimb monetar practicat pentru aplicarea măsurilor de politică agricolă comună, problema comerțului cu mărfuri între statele membre în contextul pieței interne. Acest raport este însoțit de eventualele propuneri ale Comisiei asupra cărora Consiliul urmează să ia o decizie în conformitate cu dispozițiile Tratatului.

Înainte de 1 ianuarie 1998, pe baza unui raport al Comisiei, Consiliul trebuie să revizuiască prezentul cod în scopul efectuării adaptărilor considerate necesare ținând cont în special de realizarea pieței interne. Acest raport este însoțit de eventualele propuneri asupra cărora Consiliul urmează să ia o decizie în conformitate cu dispozițiile Tratatului.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Luxemburg, 12 octombrie 1992.

Pentru Consiliu
Președintele
W. WALDEGRAVE

**REGULAMENTUL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI (CE) nr. 82/97
din 19 decembrie 1996**

de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului Vamal Comunitar

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special art. 28, 100a și 113,

având în vedere propunerea Comisiei¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social²,

acționând în conformitate cu procedura prevăzută în art. 189b din Tratat³,

- (1) întrucât Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2913/92 din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar⁴ prevede că teritoriul vamal al Comunității nu include insulele Åland decât dacă se întocmește o declarație în conformitate cu art. 277 alin. (5) din Tratat; întrucât prezentul regulament trebuie modificat deoarece s-a întocmit o astfel de declarație și insulele în cauză sunt parte integrantă din Republica Finlanda;
- (2) întrucât Acordul interimar privind comerțul și uniunea vamală între Comunitatea Economică Europeană și Republica San Marino din 27 noiembrie 1992⁵ definește teritoriul căruia i se aplică acordul; întrucât teritoriul San Marino nu poate fi considerat parte a teritoriului vamal al Comunității;
- (3) întrucât sunt necesare măsuri care să garanteze că mărfurile obținute din mărfuri necomunitare plasate sub un regim suspensiv nu pătrund sub nici o formă în circuitul economic comunitar fără plata drepturilor de import, chiar dacă au dobândit origine comunitară; întrucât definiția mărfurilor comunitare trebuie modificată în consecință; întrucât astfel de mărfuri trebuie să se supună aceluiași regim suspensiv ca și mărfurile din care au fost obținute;
- (4) întrucât acordul Rundei Uruguay⁶ privind agricultura va avea ca rezultat eliminarea taxelor agricole;
- (5) întrucât acordul Rundei Uruguay referitor la regulile de origine¹ prevede ca părțile contractante să facă aprecieri privind originea mărfurilor oricărei persoane care face dovada

¹ JO C 260, 5. 10. 1995 și JO C 207, 18. 7. 1996, p. 7.

² JO C 174, 17. 6. 1996, p. 14.

³ Avizul Parlamentului European din 14 februarie 1996 (JO C 65, 4. 03.1996, p. 68), poziția comună a Consiliului din 28 mai 1996 (JO nr. 248, 26. 08.1996, p. 1) și Decizia Parlamentului European din 23 octombrie 1996 (JO C 347, 18. 11. 1996), Decizia Consiliului din 26 noiembrie 1996.

⁴ JO L 302, 19.10.1992, p. 1. Regulament modificat prin Actul de aderare din 1994.

⁵ JO L 359, 9.12.1992, p. 14.

⁶ JO L 336, 23.12.1994, p. 22.

¹ JO L 336, 23.12.1994, p. 144.

unor motive întemeiate;

- (6) întrucât unui număr de mărfuri li se aplică drepturi de import stabilite în ecu; întrucât valoarea în ecu a acestor drepturi de import trebuie convertită mai rapid în monedele naționale pentru a se evita devierea traficului comercial;
- (7) întrucât în alte cazuri în care în legislația vamală sumele sunt exprimate în ecu, conversia unor astfel de sume în monedele naționale trebuie să fie mai flexibilă;
- (8) întrucât pentru a pregăti formalitățile vamale, agenții economici trebuie să poată examina mărfurile nu numai în cazul importurilor directe, ci și la încheierea unui regim de tranzit extern;
- (9) întrucât prin decizia Consiliului 93/329/CEE din 15 martie 1993 referitoare la încheierea Convenției de admitere temporară, precum și la acceptarea anexelor acesteia¹, Comunitatea a acceptat Convenția de admitere temporară negociată în cadrul Consiliului de Cooperare Vamală și încheiată la Istanbul la 26 iunie 1990; întrucât, în consecință, carnetul ATA poate fi folosit și pe baza acestei Convenții;
- (10) întrucât, în cadrul regimului de perfecționare activă (sub forma sistemului cu rambursare posibilitatea de rambursare ar trebui extinsă în anumite cazuri și la mărfurile aflate în aceeași stare; întrucât, în cazul în care drepturile de import au fost rambursate conform sistemului cu rambursare, punerea ulterioară în liberă circulație trebuie să rămână totuși posibilă fără autorizație specială, așa cum se întâmplă în cazul regimului suspensiv;
- (11) întrucât notificarea reexportului mărfurilor importate anterior pe teritoriul vamal al Comunității nu pare să fie necesară în toate cazurile;
- (12) întrucât, atunci când legislația Comunității prevede scutirea sau exonerarea de plata drepturilor de import sau export, o astfel de scutire trebuie să fie aplicabilă în toate cazurile, indiferent de circumstanțele în care a luat naștere datoria; întrucât, în aceste circumstanțe, aplicarea taxei obișnuite nu pare a fi o sancțiune adecvată pentru cazul în care nu au fost respectate regulile de procedură vamală;
- (13) întrucât trebuie definite mai clar cazurile în care se suspendă obligația debitorului de a achita drepturile;
- (14) întrucât o datorie vamală trebuie să fie anulată ori de câte ori se invalidează o declarație vamală; întrucât astfel de cazuri nu se limitează la cele prevăzute în art. 66 din Codul Vamal Comunitar;
- (15) întrucât art. 3 alin. (3) lit. (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2726/90 din 17 septembrie 1990 privind tranzitul comunitar² nu mai are obiect;
- (16) întrucât, pentru a se asigura folosirea cu ușurință în practică a Codului Vamal, Comisia s-a declarat dispusă să publice anual o versiune actualizată a Codului, inclusiv a normelor de

¹ JO L 130, 27.05.1993, p. 1.

² JO L 262, 26.09.1990, p. 1.

aplicare a dispozițiilor sale,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 se modifică după cum urmează:

1. La art. 3:

(a) alin. (1) se modifică după cum urmează:

- liniuța 5 se înlocuiește cu următorul text:

„- teritoriul Republicii Franceze, cu excepția teritoriilor de peste mări și Saint-Pierre și Miquelon și Mayotte,”

- liniuța 13 se înlocuiește cu următorul text:

„- teritoriul Republicii Finlanda,”;

(b) alin. (2) se înlocuiește cu următorul text:

„2. Deși situat în afara teritoriului Republicii Franceze, teritoriul Principatului Monaco, așa cum este definit în Convenția vamală semnată la Paris la 18 mai 1963 (*Jurnalul Oficial al Republicii Franceze* din 27 septembrie 1963, p. 8679), în temeiul acestei Convenții se consideră ca făcând parte, de asemenea, din teritoriul vamal al Comunității.”;

2. Art. 4 se modifică după cum urmează:

(a) partea finală a pct. 5 se înlocuiește cu următorul text:

„...; acest termen cuprinde, *inter alia*, informațiile obligatorii în sensul art. 12;”

(b) la pct. 7, prima liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„- obținute în întregime pe teritoriul vamal al Comunității în condițiile menționate în art. 23 și care nu încorporează mărfurile importate din țări sau teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Comunității. Mărfurile obținute din mărfurile plasate sub un regim suspensiv nu se consideră a avea caracter comunitar în cazurile de importanță economică specială determinate în conformitate cu procedura comitetului,”;

(c) la pct. 10 a doua liniuță, se elimină „taxele agricole și alte”;

(d) la pct. 11 liniuța 2, se elimină „taxele agricole și alte”;

3. Art. 12 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 12

1. Autoritățile vamale emit la cerere scrisă și acționând în conformitate cu normele stabilite conform procedurii comitetului informații tarifare obligatorii și informații obligatorii în materie de origine.

2. Informațiile tarifare obligatorii sau informațiile obligatorii privind originea sunt obligatorii pentru autoritățile vamale, spre deosebire de titularul informațiilor, care are obligații doar în privința încadrării tarifare sau determinării originii mărfurilor.

Informațiile tarifare obligatorii sau informațiile obligatorii privind originea sunt obligatorii pentru autoritățile vamale doar în ceea ce privește mărfurile în legătură cu care au fost efectuate formalitățile vamale după data la care le-au fost furnizate informațiile.

În materie de origine, formalitățile în cauză sunt cele referitoare la aplicarea art. 22 și 27.

3.4. Titularul unor astfel de informații trebuie să poată dovedi că:

- în materie tarifară: mărfurile declarate corespund din toate punctele de vedere cu cele descrise în informații,
- în materie de origine: mărfurile în cauză și circumstanțele care au determinat dobândirea originii corespund în toate privințele cu mărfurile și circumstanțele descrise în informații.

4. Informațiile obligatorii sunt valabile pe o perioadă de șase ani, în cazul tarifelor, și de trei ani, în cazul originii, de la data emiterii. Prin derogare de la art. 8, informațiile se anulează în cazul în care au fost emise pe baza unor informații inexacte sau incomplete din partea solicitantului.

5. Informațiile obligatorii încetează să mai fie valabile:

(a) în cazul informațiilor tarifare:

- (i) atunci când se adoptă un regulament și informațiile nu mai sunt conforme cu dispozițiile de drept astfel stabilite;
- (ii) atunci când nu mai sunt compatibile cu interpretarea unuia din nomenclatoarele menționate în art. 20 alin. (6):
 - la nivelul Comunității, prin modificarea notelor explicative din Nomenclatura Combinată sau printr-o hotărâre a Curții de Justiție a Comunităților Europene,
 - la nivel internațional, printr-un aviz de încadrare sau printr-o modificare a notelor explicative din Nomenclatura Sistemului Armonizat de Descriere și Codificare A Mărfurilor, adoptată de Organizația Mondială a Vămirilor înființată în 1952 sub numele de „Consiliul de Cooperare Vamală”;
- (iii) atunci când este revocată sau modificată în conformitate cu art. 9, cu condiția ca revocarea sau modificarea să fie notificată titularului.

Data la care informațiile obligatorii încetează a mai fi valabile pentru cazurile prevăzute la pct. (i) și (ii) este data publicării măsurilor menționate sau, în cazul măsurilor internaționale, data comunicării Comisiei în seria C a *Jurnalului Oficial al Comunităților Europene*,

(b) în cazul informațiilor cu privire la origine:

- (i) atunci când se adoptă un regulament sau când Comunitatea încheie un acord și informațiile nu mai sunt conforme cu dispozițiile de drept astfel stabilite;
- (ii) în cazul în care nu mai este compatibilă:
 - la nivelul Comunității, cu notele explicative și avizele adoptate în scopul interpretării regulilor sau cu o hotărâre a Curții de Justiție a Comunităților Europene,
 - la nivel internațional, cu Acordul privind regulile de origine stabilite de Organizația Mondială a Comerțului (OMC) sau cu notele explicative sau un aviz privind originea adoptat pentru interpretarea acestui acord;
- (iii) în cazul în care este revocată sau modificată conform art. 9, cu condiția ca titularul să fi fost informat în avans.

Data la care informațiile obligatorii încetează a mai fi valabile pentru cazurile menționate la (i) și (ii) este cea indicată când măsurile menționate anterior sunt publicate sau, în cazul măsurilor internaționale, data care apare în comunicarea Comisiei din seria C a *Jurnalului Oficial al Comunităților Europene*.

6. Titularul informațiilor obligatorii care încetează a mai fi valabile conform alin. (5) lit. (a) pct. (ii) sau (iii) sau lit. (b) pct. (ii) sau (iii) mai poate folosi informațiile respective pentru o perioadă de șase luni de la data publicării sau notificării, cu condiția ca el să fi încheiat contracte obligatorii de cumpărare sau vânzare a mărfurilor în cauză, pe baza informațiilor obligatorii, înainte ca măsura să fi fost adoptată. Cu toate acestea, în cazul produselor pentru care, la efectuarea formalităților vamale, s-a prezentat un certificat de import, export sau de fixare în avans, perioada de șase luni se înlocuiește cu perioada de valabilitate a certificatului.

În cazul alin. (5) lit. (a) pct. (i) și lit. (b) pct. (i), regulamentul sau acordul poate stabili un termen în care se aplică primul paragraf.

7. Încadrarea tarifară sau determinarea originii care figurează în informațiile obligatorii se poate aplica în condițiile prevăzute în alin. (6), doar în scopul:

- de a determina drepturile de import sau de export,
- de a calcula restituirile la export și orice alte sume acordate la import sau export în cadrul politicii agricole comune,

- de a folosi certificate de import, export sau de fixare în avans prezentate cu ocazia efectuării formalităților vamale pentru acceptarea declarației vamale referitoare la mărfurile în cauză, cu condiția ca aceste certificate să fie emise pe baza informațiilor respective.

În plus, în cazurile excepționale în care este posibil ca buna desfășurare a regimurilor stabilite în cadrul politicii agricole comune să fie periclitată, se poate decide o derogare de la alin. (6), în conformitate cu procedura prevăzută în art. 38 din Regulamentul Consiliului nr.136/66/CEE din 22 septembrie 1966 privind instituirea unei organizări comune a pieței de uleiuri și grăsimi* și în articolele corespunzătoare din alte regulamente privind organizarea comună a piețelor.

* JO 172, 30.09.1966, p.3025/66. Regulament modificat ultima dată de Regulamentul (CE) nr. 3290/94 (JO L 349, 31.12.1994, p. 105).”;

4. Art. 18 se înlocuiește cu următoarele:

„*Articolul 18*

1. Valoarea ecu în monedele naționale care trebuie aplicată în scopul determinării încadrării tarifare a mărfurilor și a drepturilor de import se stabilește o dată pe lună. Cursurile de schimb care se folosesc pentru conversie sunt cele publicate în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* în penultima zi lucrătoare a lunii. Aceste cursuri de schimb se aplică pe întreg parcursul lunii următoare.

Cu toate acestea, în cazurile în care cursul de schimb valabil la începutul lunii diferă cu mai mult de 5% de cel aplicat în penultima zi lucrătoare înainte de data de 15 a aceleiași luni, acest ultim curs de schimb se aplică de la 15 până la sfârșitul lunii în cauză.

2. Valoarea ecu în monedele naționale care se aplică în cadrul legislației vamale în alte cazuri decât cele menționate în alin. (1) se stabilește o dată pe an. Cursurile de schimb folosite pentru conversie sunt cele publicate în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* în prima zi lucrătoare din octombrie, cu efect de la data de 1 ianuarie a anului următor. Dacă nu este disponibil nici un curs de schimb pentru o anumită monedă națională, cursul care se aplică respectivei monede este cel obținut în ultima zi în care s-a publicat un curs de schimb în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

3. Autoritățile vamale pot rotunji în plus sau în minus suma rezultată din conversia în moneda lor națională a unor sume exprimate în ecu în altele scopuri decât determinarea încadrării tarifare a mărfurilor sau a drepturilor de import sau de export.

Rotunjirea nu poate să difere cu mai mult de 5% față de suma inițială.

Autoritățile vamale pot păstra neschimbată valoarea monedei naționale pentru o sumă exprimată în ecu, dacă, la momentul ajustării anuale prevăzute în alin. (2), conversia sumei respective, înainte de rotunjirea menționată anterior, are ca rezultat o variație mai mică de 5% în valoarea monedei naționale sau o reducere a acestei valori.”;

5. La art. 20 alin. (3) lit. (c) a doua liniuță, se elimină „taxele agricole și alte”;

6. Art. 31 alin. (1) se modifică după cum urmează:

„din 1994” se adaugă la sfârșitul primei și celei de-a doua liniuțe;

7. La art. 55, „43” se înlocuiește cu „42”;

8. La art. 83 lit. (a), se elimină „în conformitate cu art. 66”;

9. Se inserează următorul articol:

„Articolul 87a

În cazurile menționate în art. 4 alin. (7) prima liniuță a doua teză, orice produs sau marfă obținută din mărfuri plasate sub un regim suspensiv se consideră ca fiind plasate sub același regim.”;

10. La art.91 alin. (2) lit. (c), se elimină „(Convenția ATA)”.

11. Art. 112 alin. (3) se înlocuiește cu următorul text:

„3 Atunci când mărfurile sunt puse în liberă circulație în conformitate cu art.76 alin. (1) lit. (c), natura mărfurilor, valoarea în vamă și cantitatea care trebuie luate în considerare în sensul art. 214 sunt cele aplicabile mărfurilor la momentul în care au fost plasate sub regimul de antrepozit vamal.

Primul paragraf se aplică cu condiția ca elementele de taxare referitoare la aceste mărfuri să fi fost atestate sau acceptate la momentul în care mărfurile au fost plasate sub regimul de antrepozit vamal, dacă declarantul nu solicită aplicarea lor la momentul în care a luat naștere datoria vamală.

Primul paragraf se aplică fără a aduce atingere operațiunii de control ulterior în sensul art.78.”;

12. La art. 124 alin. (1) liniuța a treia, „unei taxe agricole sau oricărei alte” se înlocuiește cu „unei”;

13. Art. 128 se modifică după cum urmează:

(a) alin. (1) și (2) se înlocuiesc cu următoarele:

„1. Titularul autorizației poate solicita rambursarea sau remiterea drepturilor de import în măsura în care poate stabili, în conformitate cu cerințele autorităților vamale, că mărfurile importate puse în liberă circulație în cadrul sistemului cu rambursare sub formă de produse compensatoare sau mărfuri în aceeași stare au fost:

- fie exportate,
- fie plasate, în scopul reexportării ulterioare, sub regimul de tranzit, regimul de antrepozit vamal, regimul de admitere temporară sau regimul de perfecționare activă (regim suspensiv), sau într-o zonă liberă sau antrepozit liber,

în cazul în care au fost îndeplinite toate condițiile de utilizare a regimului.

2. În scopul atribuirii unei destinații vamale admise în conformitate cu alin. (1) a doua liniuță, produsele compensatoare sau mărfurile în aceeași stare se consideră a fi mărfuri necomunitare.”;

(b) alin. (4) se înlocuiește cu următorul text:

„4. Fără a aduce atingere art. 122 lit. (b), atunci când produsele compensatoare sau mărfurile în aceeași stare plasate sub un regim vamal sau într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber, în conformitate cu alin. (1), sunt puse în liberă circulație, valoarea drepturilor de import rambursate sau remise se consideră a constitui valoarea datoriei vamale.”;

14. La art. 163 alin. (2) lit. (c), se elimină „(Convenția ATA)”;

15. La art. 182 alin. (3), prima teză a se înlocuiește cu următorul text:

„3. Cu excepția situațiilor determinate în conformitate cu procedura comitetului, reexportarea sau distrugerea trebuie să facă obiectul unei notificări prelabile a autorităților vamale.”;

16. Se inserează următorul articol:

„Articolul 212 a

Atunci când legislația vamală prevede scutiri sau exonerări de drepturile de import sau export în temeiul art. 181 - 187, astfel de scutiri sau exonerări se aplică și în cazurile în care a luat naștere o datorie vamală în temeiul art. 202 - 205, 210 sau 211, numai când comportamentul persoanei interesate nu implică manevre dolozive sau neglijență manifestă și face dovada că a îndeplinit celelalte condiții pentru aplicarea scutirii sau exonerării;

17. La art. 217 alin. (1) al doilea paragraf, lit. (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) atunci când valoarea drepturilor legal datorate o depășește pe cea stabilită pe baza informațiilor obligatorii.”;

18. La art. 222, alin. (2) se înlocuiește cu următorul text:

„2. Situațiile și condițiile în care obligația debitorului de a plăti drepturile se suspendă pot fi, de asemenea, prevăzute în conformitate cu procedura comitetului:

- în cazul în care se întocmește o cerere de remitere a drepturilor în conformitate cu art. 236, 238 sau 239

sau

- în cazul în care mărfurile sunt reținute în scopul confiscării ulterioare, în conformitate cu art. 233 lit. (c) sau (d) a doua liniuță.”;

19. La art. 233 primul paragraf lit. (c) prima liniuță, se elimină „în conformitate cu art. 66”;

20. La art. 251 alin. (1) liniuța 26, se elimină „cu excepția art. 3 alin. (3) lit. (b)”.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare la 1 ianuarie 1997 .

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 19 decembrie 1996.

Pentru Parlamentul European
Președintele
K. HÄNSCH

Pentru Consiliu
Președintele
S. BARRETT

REGULAMENTUL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI (CE) nr. 955/1999

din 13 aprilie 1999

de modificare a Regulamentului Consiliului (CEE) nr. 2913/92 privind regimul de tranzit extern

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 28, 100a și 113,

având în vedere propunerea Comisiei¹

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social²

acționând în conformitate cu procedura stabilită la art. 189b din Tratat³

- (1) întrucât regimul de tranzit extern, așa cum este reglementat de Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2913/92 din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar⁴, este destinat în primul rând înlesnirii schimburilor comerciale cu mărfuri necomunitare pe teritoriul vamal al Comunității; întrucât necesitatea recurgerii la acest regim în ceea ce privește exportul produselor comunitare trebuie evaluată în funcție de diferitele situații; întrucât este necesar, în orice caz, să se evite ca produsele care fac obiectul sau care beneficiază de măsuri de export să fie sustrate de la aceste măsuri sau să beneficieze de avantaje nejustificate, veghind ca legislația vamală comunitară luată în ansamblu să garanteze supravegherea și monitorizarea cel puțin echivalente cu cele oferite de regimul de tranzit comunitar extern; întrucât, dacă posibilitatea folosirii acestui regim se menține în unele din aceste situații, definirea acestor situații ar trebui să fie o problemă de procedură a comitetului;
- (2) întrucât toate deciziile luate în conformitate cu procedura comitetului trebuie să fie transparente atât pentru administrațiile vamale, cât și pentru agenții economici;
- (3) întrucât este necesară definirea modului în care autoritățile vamale încheie regimul vamal, în privința locului, momentului și condițiilor potrivit cărora se procedează la încheierea regimului respectiv, pentru a stabili mai clar domeniul de aplicare și limitele privind obligațiile titularului regimului de tranzit extern și pentru a garanta că, în absența informațiilor care permit stabilirea încheierii regimului, răspunderea revine pe deplin titularului; întrucât, pentru a spori securitatea și eficacitatea regimurilor de tranzit, este necesar să se îmbunătățească procedura de încheiere a regimului prin măsuri operaționale și

¹ JO C 337, 07.11.1997, p. 52.

² JO C 73, 09.03.1998, p. 17.

³ Avizul Parlamentului European din 13 mai 1998 (JO C 167, 01.06.1998, p. 99, Poziția comună a Consiliului din 24 septembrie 1998 (JO C 333, 30.10.1998, p. 65) și Decizia Parlamentului European din 16 decembrie 1998 (JO C 98, 09.04.1999). Decizia Consiliului din 29 martie 1999.

⁴ JO L 302, 19.10.1992. Regulament modificat ultima dată de Regulamentul (CE) nr. 82/97 (JO L 17, 21.01.1997, p. 1).

prin dispoziții de aplicare ce urmează a fi determinate în conformitate cu procedura comitetului, garantând că autoritățile vamale vor încheia regimul în cel mai scurt timp posibil;

- (4) întrucât este necesară o mai bună definiție a regulilor privind garanțiile în tranzit, inclusiv recurgerea la diferitele forme de garanție și cazurile de scutire de garanție, în special în urma modificării domeniului de aplicare a tranzitului maritim; întrucât, pentru a asigura o protecție adecvată a intereselor financiare ale statelor membre și ale Comunității fără să constituie o povară disproporționată pentru utilizatori, această garanție și determinarea cuantumului acesteia trebuie să se întemeieze atât pe seriozitatea agentului, cât și pe riscurile legate de mărfuri; întrucât este de dorit o prezentare mai logică și mai bine structurată a dispozițiilor privind garanțiile în tranzit;
- (5) întrucât, pentru a proteja veniturile Comunității Europene și ale statelor membre și pentru a preveni operațiunile frauduloase în cadrul regimului de tranzit, se recomandă aranjamente care implică măsuri graduale de aplicare a garanției globale; întrucât se poate lua în considerare în primul rând posibilitatea interzicerii reducerii garanției globale în cazul în care există un grad înalt de risc de fraudă și întrucât apare pericolul pierderii de venituri; întrucât în cazul în care se stabilește că există situații excepționale deosebit de critice, care pot decurge în special din activități de criminalitate organizată, ar putea fi posibilă, de asemenea, interzicerea temporară a aplicării garanției globale; întrucât este necesar să se țină cont de aplicarea acestor măsuri graduale de situația deosebită a agenților economici care îndeplinesc criteriile specifice care urmează a fi stabilite; întrucât, în cazul în care se solicită o garanție individuală în locul unei garanții globale, sarcinile fiscale care rezultă din aceasta pentru agenți trebuie reduse prin simplificări cât mai mari posibile;
- (6) întrucât procedurile simplificate având domeniu de aplicare exclusiv național, bilateral sau multilateral introduse de statele membre în temeiul art. 97 alin. (2) din Codul Vamal Comunitar, denumit în continuare „cod”, sunt de o natură diferită și în unele cazuri intră în conflict cu aplicarea corectă a regimurilor de tranzit comunitar și necesitatea unui tratament egal pentru toți agenții economici; întrucât fără a aduce în discuție beneficiile pe care le oferă acest sistem agenților, trebuie pregătită o comunicare către Comisie privind procedurile simplificate introduse de fiecare stat membru pe această bază, pentru a se asigura transparența acestor măsuri și pentru a evalua compatibilitatea lor cu regulile care reglementează regimurile de tranzit comunitar și în special garanția;
- (7) întrucât sistemele de garanție aplicabile regimurilor de tranzit comunitar acoperă atât datoria vamală, cât și alte taxe care pot fi aplicate în ceea ce privește mărfurile și constituie un caz special deoarece dispozițiile au caracter internațional și suma necesară trebuie rectificată în conformitate cu riscurile și seriozitatea principalului obligat; întrucât, de aceea, este nevoie să se adapteze în consecință art. 192 din cod;
- (8) întrucât în conformitate cu textul actual al art. 215 din cod este posibil să se determine locul unde ia naștere datoria vamală, dar nu se specifică faptul că acest loc determină autoritatea responsabilă pentru înscrierea datoriei în evidențele contabile; întrucât, în special în cazul în care nu se încheie un regim vamal, regula potrivit căreia se determină locul respectiv trebuie adaptată la necesitatea stabilirii, pe cât este posibil, a locului unde s-a petrecut faptele care au dus la nașterea datoriei vamale;

- (9) întrucât simplificarea și clarificarea normelor atât în beneficiul agenților, cât și al agenților vamali formează o parte esențială a planului de acțiune pentru tranzitul vamal în Europa; întrucât aceste norme trebuie aplicate și dispozițiilor stabilite în conformitate cu procedura comitetului;
- (10) întrucât prezenta modificare a codului, precum și modificările corespunzătoare de punere în aplicare a dispozițiilor trebuie să fie concepute astfel încât să faciliteze introducerea la momentul potrivit a unui nou sistem computerizat de tranzit atât în beneficiul intereselor publice aflate în joc în operațiunile de tranzit, cât și al agenților economici,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (CEE) nr.2913/92 se modifică după cum urmează:

1. Art. 91 alin. (1) lit. (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) a mărfurilor comunitare, în cazul și în condițiile determinate în conformitate cu procedura comitetului, pentru a evita ca produsele care fac obiectul sau beneficiază de măsuri de export să poată fi sustrate acestor măsuri sau să beneficieze nejustificat de acestea”.

2. Art. 92 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 92

1. Regimul de tranzit extern ia sfârșit și obligațiile titularului se consideră îndeplinite atunci când mărfurile plasate sub acest regim și documentele solicitate sunt prezentate la biroul vamal de destinație în conformitate cu dispozițiile regimului respectiv.

2. Autoritățile vamale încheie regimul atunci când sunt în măsură să stabilească, pe baza comparației datelor disponibile de la biroul vamal de plecare cu cele de la biroul vamal de destinație, că regimul a luat sfârșit în mod corect”.

3. Art. 94 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 94

1. Principalul obligat este ținut să constituie o garanție pentru asigurarea plății datoriei vamale sau a altor taxe care pot lua naștere în ceea ce privește mărfurile.

2. Garanția este:

(a) fie o garanție individuală care acoperă o singură operațiune de tranzit;

(b) fie o garanție globală care acoperă mai multe operațiuni de tranzit în care principalul obligat a fost autorizat să folosească o astfel de garanție de către autoritățile vamale ale statului membru în care este stabilit.

3. Autorizarea menționată la alin. (2) lit. (b) se acordă numai persoanelor care:

(a) sunt stabilite în Comunitate;

(b) recurg cu regularitate la regimurile de tranzit comunitar sau despre care autoritățile vamale știu că sunt în măsură să-și îndeplinească obligațiile legate de aceste regimuri și

(c) nu au săvârșit încălcări grave sau repetate ale legislației vamale sau fiscale.

4. Persoanele care dovedesc autorităților vamale că îndeplinesc cele mai înalte standarde de încredere pot fi autorizate să folosească o garanție globală cu o valoare redusă sau să beneficieze de o scutire de garanție. Criteriile suplimentare pentru această autorizare includ:

(a) folosirea corectă a regimurilor de tranzit comunitar într-o perioadă determinată;

(b) cooperarea cu autoritățile vamale și

(c) în ceea ce privește scutirea de garanție, o situație financiară bună, suficientă pentru îndeplinirea angajamentelor persoanelor în cauză.

Normele detaliate privind autorizările acordate în aplicarea prezentului alineat se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

5. Scutirea de garanție acordată în conformitate cu alin. (4) nu se aplică operațiunilor de tranzit comunitar extern care implică mărfuri care, în conformitate cu procedura comitetului, se consideră ca având un înalt grad de risc.

6. În conformitate cu principiile ce stau la baza alin. (4), recurgerea la garanția globală cu o valoare redusă, în cazul tranzitului comunitar extern, poate fi temporar interzisă prin procedura comitetului ca măsură excepțională în circumstanțe speciale.

7. În conformitate cu principiile ce stau la baza alin. (4), recurgerea la garanția globală, în cazul tranzitului comunitar extern, poate fi temporar interzisă prin procedura comitetului în ceea ce privește mărfurile care, în cadrul garanției globale, au fost identificate ca făcând obiectul unei fraude de proporții”.

4. Art. 95 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 95

1. Cu excepția situațiilor care urmează a fi stabilite atunci când este cazul în conformitate cu procedura comitetului, nu este necesară constituirea nici unei garanții pentru:

(a) trasee aeriene;

- (b) transportul mărfurilor pe Rin și pe căile navigabile renane;
- (c) transportul prin conducte;
- (d) operațiuni efectuate de companiile de căi ferate din statele membre.

2. Situațiile în care pot fi scutite de la constituirea unei garanții transporturile de mărfuri pe căi navigabile altele decât cele menționate la lit. (b) se determină în conformitate cu procedura comitetului”.

5. Art. 97 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 97

- 1. Normele detaliate de funcționare a procedurii și excepțiile se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.
- 2. Sub rezerva garantării aplicării măsurilor comunitare la care sunt supuse mărfurile:
 - (a) statele membre au dreptul, prin înțelegeri bilaterale sau multilaterale, să stabilească între ele proceduri simplificate în conformitate cu criteriile care urmează a fi stabilite în funcție de împrejurări și care se aplică anumitor tipuri de schimburi de mărfuri sau anumitor întreprinderi;
 - (b) fiecare stat membru are dreptul să stabilească proceduri simplificate aplicabile în anumite circumstanțe în beneficiul mărfurilor care nu este necesar să circule pe teritoriul altui stat membru.
- 3. Procedurile simplificate stabilite în conformitate cu alin. (2) sunt comunicate Comisiei.”

6. În art. 192 alin. (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„1. Atunci când potrivit legislației vamale constituirea unei garanții este obligatorie și sub rezerva dispozițiilor specifice prevăzute pentru tranzit în conformitate cu procedura comitetului, autoritățile vamale stabilesc valoarea garanției la un nivel egal cu:”.

7. Art. 215 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 215

- 1. O datorie vamală ia naștere:
 - în locul în care se produc faptele care generează această datorie;
 - dacă nu se poate stabili acest loc, atunci la locul unde autoritățile vamale constată că mărfurile se află într-o situație care generează datoria vamală;

- dacă mărfurile au fost plasate sub un regim vamal care nu s-a încheiat și dacă locul nu poate fi determinat potrivit primei sau celei de-a doua liniuțe într-un termen determinat, în conformitate cu procedura comitetului, la locul unde mărfurile au fost fie plasate sub regimul respectiv, fie au fost introduse pe teritoriul vamal al Comunității sub regimul respectiv;
- 2. În cazul în care informațiile aflate la dispoziția autorităților vamale le permit acestora să stabilească faptul că datoria vamală luase deja naștere atunci când mărfurile se aflau în alt loc la o dată anterioară, se consideră că datoria vamală a luat naștere în locul unde se poate stabili că mărfurile se aflau în momentul cel mai îndepărtat în timp în care poate fi stabilită existența datoriei vamale.
- 3. Autoritățile vamale menționate în art. 217 alin. (1) sunt cele ale statului membru unde a luat naștere datoria vamală sau se consideră că a luat naștere în conformitate cu prezentul articol.”

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi de la publicarea în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Luxemburg, 13 aprilie 1999.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. M. GIL-ROBLES

Pentru Consiliu
Președintele
L. SCHOMERUS

REGULAMENTUL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI (CE) nr. 2700/2000

din 16 noiembrie 2000

de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului Vamal Comunitar

PARLAMENTUL ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special art. 26, 95 și 133,

având în vedere propunerea Comisiei¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social²,

acționând în conformitate cu procedura prevăzută în art. 251 din Tratat³,

întrucât:

- (1) Art. 253 alin. (4) din Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2913/92 din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar⁴, prevede ca înainte de 1 ianuarie 1998 Consiliul, pe baza raportului Comisiei, care poate fi însoțit de propuneri, să revizuiască codul pentru a face adaptările pe care le consideră necesare, ținând seama în special de realizarea pieței interne.
- (2) Fiecare revizuire a codului, fără a institui bariere în calea comerțului internațional, trebuie privită ca o șansă de a introduce instrumentele și procedurile de prevenire a fraudei, prevenirea fraudei fiind unul din cele mai bune mijloace de a economisi banii contribuabililor, așa cum se subliniază în concluziile Consiliului din 19 mai 1998.
- (3) Trebuie ținut seama de rezoluția Consiliului din 25 octombrie 1996 privind simplificarea și raționalizarea reglementărilor și procedurilor vamale ale Comunității¹.
- (4) Competențele diferitelor autorități în materie de stabilire a cursului de schimb după introducerea monedei unice euro nu au fost încă stabilite.
- (5) Este de dorit să se prevadă posibilitatea ca declarațiile vamale realizate prin tehnici de prelucrare a datelor să nu fie însoțite de anumite documente.
- (6) Pentru o mai mare flexibilitate a regulilor în materie, este necesar să se faciliteze accesul la folosirea regimurilor de perfecționare activă, de transformare sub control vamal și de admitere temporară.

¹ JO C 228, 21.07.1998, p.08 și JO C 248 E, 29.08.2000, p. 1.

² JO C 101, 12.04. 1999, p. 6.

³ Avizul Parlamentului European din 12 martie 1999 (JO C 175, 21.06.1999, p. 420), Poziția comună a Consiliului din 25 mai 2000 (JO C 208, 20.07.2000, p. 1) și Decizia Parlamentului European din 5 octombrie 2000.

⁴ JO L 302, 19.10.1992, p. 1. Regulament modificat ultima dată de Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului (CE) nr. 955/99 (JO L 119, 07.05.1999, p. 1.).

¹ JO C 332, 17.11.1996, p. 1.

- (7) Conform procedurii comitetului, este necesar să se prevadă situațiile suplimentare în care taxele aplicabile în cadrul regimului de perfecționare pasivă sunt calculate pe baza costului operațiunii de perfecționare.
- (8) În unele zone libere ar putea fi oportun ca formalitățile referitoare la regimul de antrepozit vamal să fie îndeplinite și ca verificările vamale de către autoritățile vamale să fie efectuate conform acestui regim.
- (9) În anumite circumstanțe, beneficiul tratamentului tarifar favorabil, acordat în temeiul naturii sau destinației speciale a mărfurilor și a taxelor diferențiate în temeiul regimului de perfecționare pasivă, ar trebui să fie, de asemenea, aplicabil în cazul în care ia naștere o datorie vamală pentru alte motive decât punerea în liberă circulație.
- (10) Dispozițiile privind locul unde se naște o datorie vamală trebuie să prevadă reguli speciale pentru cazurile particulare în care suma în joc este sub un anumit prag.
- (11) Este necesar, pentru cazul special al regimurilor preferențiale, să se definească noțiunile de eroare a autorităților vamale și de bună credință a debitorului. Debitorul nu trebuie făcut răspunzător pentru proasta funcționare a sistemului datorită unei erori făcute de autoritățile unei țări. Cu toate acestea, eliberarea unui certificat incorect de către aceste autorități nu trebuie considerată o eroare dacă certificatul se întemeiază pe o cerere care conține informații incorecte. Caracterul incorect al informațiilor oferite de exportator în cererea sa ar trebui evaluat pe baza tuturor elementelor de fapt care se găsesc în această cerere. Debitorul poate invoca buna sa credință atunci când poate demonstra că a depus toate diligențele, cu excepția cazului în care în *Jurnalul Oficial al Comunității Europene* se publică un aviz în care se semnalează că există suspiciuni întemeiate.
- (12) Este necesar să fie protejate interesele financiare ale Comunității și drepturile debitorului împotriva procedurilor judecătorești excesiv de lungi.
- (13) Ar trebui prevăzută suspendarea obligațiilor de plată a datoriei vamale atunci când datoria vamală ia naștere prin sustragerea unei mărfi de sub supravegherea vamală și atunci când există mai mult de un debitor, pentru a permite autorităților vamale să înceapă procedurile de recuperare de la un anumit debitor, cu prioritate față de alți debitori.
- (14) Ar trebui adoptate măsurile necesare pentru punerea în aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 în conformitate cu Decizia Consiliului 1999/468/CE din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor de exercitare a competențelor de execuție conferite Comisiei¹.
- (15) Regulamentul (CEE) nr.2913/92 se modifică în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT

¹ JO L 184, 17.07.1999, p. 23.

Articolul 1

Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 se modifică după cum urmează:

1) La art. 4, pct. (24) se înlocuiește cu următorul text:

„24. Procedura comitetului reprezintă procedura prevăzută fie în art. 247 și 247a, fie în art. 248 și 248a”;

2) La art. 35, primul alineat se înlocuiește cu următorul text:

„Când factorii folosiți la stabilirea valorii în vamă a mărfurilor sunt exprimați într-o altă monedă decât cea a statului membru în care se face evaluarea, cursul de schimb care se folosește este cel publicat de autoritățile competente în materie.”;

3) La art. 77, textul respectiv devine alin. (1) și se adaugă următorul alineat:

„2. Atunci când declarația vamală este întocmită printr-o tehnică de prelucrare a datelor, autoritățile vamale pot permite ca documentele însoțitoare prevăzute în art. 62 alin. (2) să nu fie depuse împreună cu declarația. În acest caz, documentele se păstrează la dispoziția autorităților vamale.”;

4) Art. 115 alin. (4) se înlocuiește cu următorul text:

„4. Se pot adopta măsuri destinate să interzică recurgerea la dispozițiile alin. (1), să le subordoneze anumitor condiții sau să le faciliteze, în conformitate cu procedura comitetului.”;

5) La art. 117 lit. (c) se adaugă următoarea teză:

„Situațiile în care condițiile economice sunt considerate ca îndeplinite pot fi determinate în conformitate cu procedura comitetului.”;

6) Art. 124 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 124

1. Sistemul cu rambursare poate fi utilizat pentru toate mărfurile. Cu toate acestea, nu este posibil ca acesta să fie utilizat atunci când, în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație:

- mărfurile de import sunt supuse unor restricții cantitative la import,
- mărfurilor de import li se aplică o măsură tarifară în cadrul contingentelor tarifare,
- pentru mărfurile de import este necesară prezentarea unei licențe de import sau export sau a unui certificat în cadrul politicii agricole comune sau
- a fost stabilită o restituire sau o taxă la export pentru produsele compensatoare.

2. Mai mult, nu este posibilă nici o rambursare a drepturilor de import în conformitate cu sistemul cu rambursare dacă, în momentul acceptării declarației de export pentru produsele compensatoare, aceste produse necesită prezentarea unui certificat de import și de export în cadrul politicii agricole comune sau s-a stabilit o restituire sau o taxă la export pentru acestea.

3. Se pot prevedea derogări de la alin. (1) și (2) în conformitate cu procedura comitetului.”;

7) Art. 131 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 131

Situațiile și condițiile specifice în care se poate utiliza regimul de transformare sub control vamal se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.”;

8) La art. 133 lit. (e), se adaugă următoarea teză:

„Situațiile în care condițiile economice se consideră a fi îndeplinite se pot stabili în conformitate cu procedura comitetului.”;

9) Art. 142 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 142

1. Utilizarea regimului de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import se acordă pentru mărfurile care nu sunt reglementate de dispozițiile adoptate în conformitate cu art. 141 sau care sunt reglementate de astfel de dispoziții, dar nu îndeplinesc toate condițiile stabilite pentru a li acorda regimul de admitere temporară cu exonerare totală de taxe.

2. Lista mărfurilor excluse de la posibilitatea utilizării regimului de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import, precum și condițiile în care se poate recurge la acest regim se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.”;

10) La art. 153 se adaugă următorul alineat:

„Prin derogare de la art. 151, procedura comitetului poate fi folosită pentru a determina situațiile și condițiile specifice în care mărfurile pot fi puse în liberă circulație în urma unei operațiuni de perfecționare pasivă, în care costul operațiunii de perfecționare este luat ca bază de impozitare în vederea aplicării Tarifului Vamal al Comunităților Europene.”;

11) Art. 167 alin. (3) se înlocuiește cu următorul text:

„3. Cu excepția zonelor libere desemnate în conformitate cu art. 168a, zonele libere trebuie să fie împrejmuite. Statele membre definesc punctele de intrare și ieșire ale fiecărei zone libere sau antrepozit liber”;

12) Art. 168 alin. (1) se înlocuiește cu următorul text:

„1. Perimetrul și punctele de intrare și ieșire ale zonelor libere, cu excepția zonelor libere desemnate în conformitate cu art. 168a, și ale antrepozitelor libere sunt supuse supravegherii autorităților vamale.”;

- 13) Următorul articol se inserează între art. 168 și titlul B („Plasarea mărfurilor în zone libere sau antrepozite libere”):

„Articolul 168a

1. Autoritățile vamale pot desemna zonele libere în care se efectuează controalele și formalitățile vamale și în care se aplică dispozițiile referitoare la datoria vamală în conformitate cu regimul de antrepozit vamal.

Art. 170, 176 și 180 nu se aplică zonelor libere astfel desemnate.

2. Trimiterile la zonele libere din art. 37, 38 și 205 nu se aplică zonelor libere prevăzute în alin. (1).”;

- 14) Art. 212a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 212 a

Atunci când legislația vamală prevede un tratament tarifar favorabil mărfurilor în temeiul naturii sau destinației lor speciale, o scutire sau o exonerare totală sau parțială de drepturi de import sau de export în temeiul art. 21, 82, 145 sau 184-187, acest tratament tarifar favorabil, această scutire sau această exonerare se aplică și în cazurile în care a luat naștere o datorie vamală în temeiul art. 202-205, 210 sau 211, numai când comportamentul persoanei interesate nu implică manevre dolozive sau neglijență manifestă și face dovada că au fost îndeplinite celelalte condiții de aplicare a tratamentului favorabil, a scutirii sau exonerării.”;

- 15) La art. 215 se adaugă următorul alineat:

„4. Dacă o autoritate vamală constată că a luat naștere o datorie vamală în temeiul art. 202 într-un alt stat membru și că valoarea acestei datorii este mai mică de 5000 EUR, datoria se consideră a fi luat naștere în statul membru unde s-a constatat acest lucru.”;

- 16) Art. 220 alin. (2) lit. (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând la rândul lui de bună credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ce privește declarația vamală.

În cazul în care se stabilește statutul preferențial al mărfurilor pe baza unui sistem de cooperare administrativă care implică autoritățile unei țări terțe, dacă eliberarea unui certificat de către aceste autorități se dovedește incorectă, aceasta constituie o eroare care n-ar fi putut fi detectată în mod rezonabil în sensul primului paragraf.

Cu toate acestea, eliberarea unui certificat incorect nu constituie o eroare în cazul în care certificatul se bazează pe prezentarea incorectă a faptelor de către exportator, cu excepția cazului în care, mai ales, este evident că autoritățile care au eliberat certificatul au știut sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial.

Se poate invoca bună credință a debitorului atunci când acesta poate demonstra că, în timpul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate diligențele pentru a se asigura că toate condițiile pentru tratament preferențial au fost respectate.

Cu toate acestea, debitorul nu poate invoca buna credință dacă Comisia Europeană a publicat în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* un aviz în care semnalează că există suspiciuni întemeiate în ceea ce privește aplicarea corectă a regimului preferențial de către țara beneficiară.”

17) La art. 221, alin. (3) se înlocuiește cu următoarele alineate:

„3. Comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală. Acest termen se suspendă din momentul introducerii unei acțiuni în conformitate cu art. 243, pe durata acțiunii.

4. Atunci când datoria vamală este rezultatul unui act care, în momentul săvârșirii, putea declanșa urmărirea penală, valoarea poate fi comunicată debitorului, în conformitate cu condițiile prevăzute în dispozițiile legale în vigoare, după expirarea perioadei de trei ani menționată în alin. (3).”;

18) În art. 222, alin. (2) se înlocuiește cu următorul text:

„2. Situațiile și condițiile în care obligația debitorului de a plăti drepturile se suspendă pot fi stabilite, de asemenea, în conformitate cu procedura comitetului:

- atunci când se întocmește o cerere de remitere a drepturilor în conformitate cu art. 236, 238 sau 239 sau
- atunci când mărfurile sunt puse sub sechestru în vederea confiscării ulterioare în conformitate cu art. 233 lit. (c) a doua liniuță sau lit. (d) sau
- atunci când datoria vamală a luat naștere în conformitate cu art. 203 și există mai mult de un debitor.”;

19) Art. 247, 248 și 249 se înlocuiesc cu următorul text:

„*Articolul 247*

Măsurile necesare punerii în aplicare a prezentului regulament prevăzute în art. 184, cu excepția titlului VIII și sub rezerva art. 9 și 10 din Regulamentul (CEE) nr. 2658/87*, precum și a art. 248 din prezentul regulament se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare menționată în art. 247a alin. (2), cu respectarea angajamentelor internaționale la care Comunitatea este parte.

Articolul 24a

1. Comisia este asistată de Comitetul Codului Vamal (numit în continuare «comitet»).
2. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică art. 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, cu respectarea dispozițiilor art. 8.

Perioada prevăzută în art. 5 alin. (6) din Decizia 1999/468/CE este de trei luni.

3. Comitetul își adoptă regulamentul de procedură.

Articolul 248

Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a art. 11, 12 și 21 se adoptă în conformitate cu procedura de gestionare prevăzută în art. 248a alin. (2)

Articolul 248a

1. Comisia este asistată de Comitetul Codului Vamal, numit în continuare «comitet».
2. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică art. 4 și 7 din Decizia 1999/468/CE.

Perioada prevăzută în art. 4 alin. (3) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

3. Comitetul își adoptă regulamentul de procedură.

Articolul 249

Comitetul poate examina orice chestiune referitoare la legislația vamală care este ridicată de președinte, fie din proprie inițiativă, fie la cererea reprezentantului unui stat membru.

* JO L 256, 07.09.1987, p. 1.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a șaptea zi de la publicarea în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 16 noiembrie 2000.

Pentru Parlamentul European
Președintele
N. FONTAINE

Pentru Consiliu
Președintele
R. SCHWARTZENBERG

